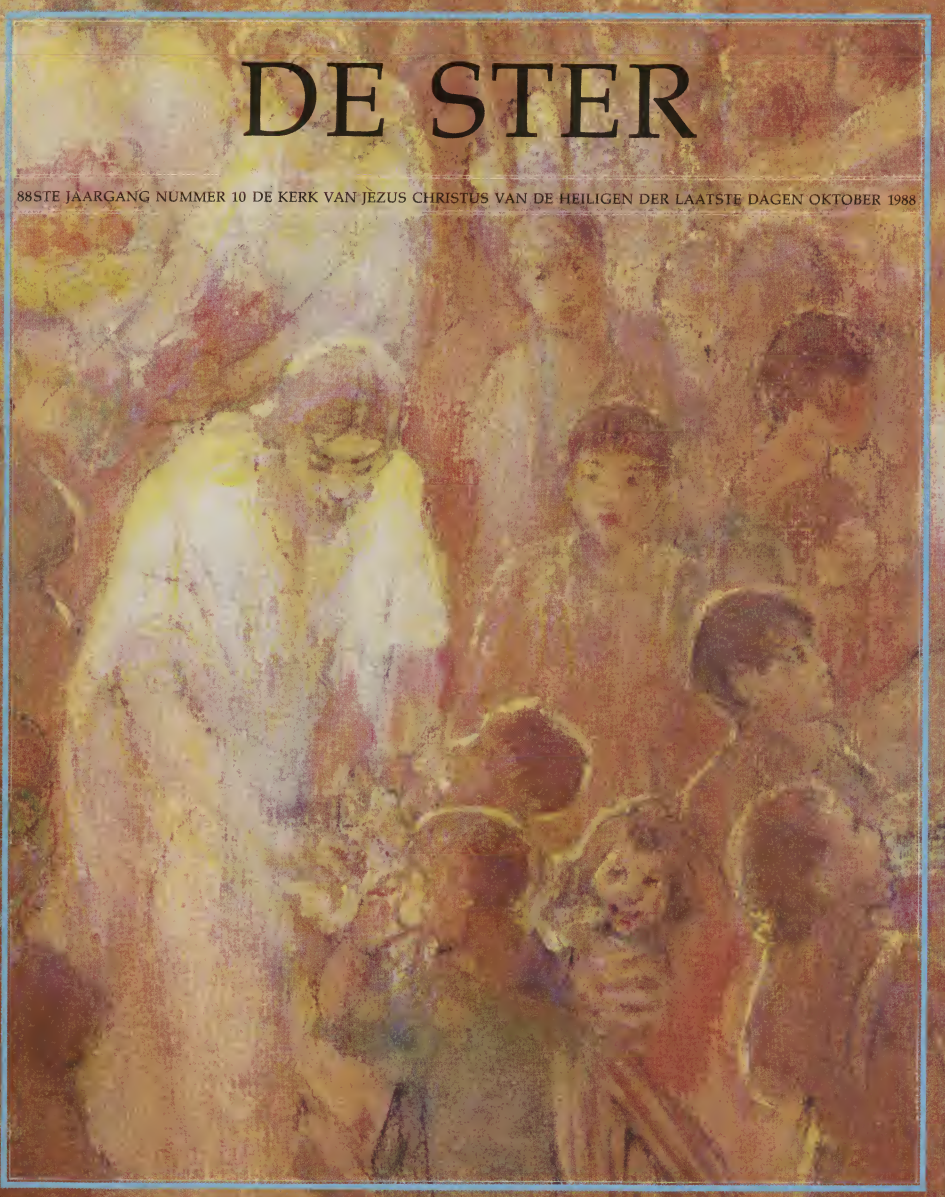

DE STER

88STE JAARGANG NUMMER 10 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN OKTOBER 1988

Eerste Presidium:

Esra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton,
L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin

Adviseurs: Hugh W. Pinnock, Gene R. Cook,
William R. Bradford, Keith W. Wilcox

Redacteur: Hugh W. Pinnock

Director of Church Magazines: Ronald L. Knighton

International Magazines:

Zakelijk redacteur: Larry A. Hiller

Ajuncte-redacteur: David Mitchell

Assistent-redacteurs: Ann Laemmlen, Diane Brinkman

Vormgeving: N. Kay Stevenson, Sharri Cook

DE STER

Vertaling, nieuwsredactie en administratie:

Nieuwsredacteur: J. P. van Oudheusden

Assistent: M. P. Jongkees

Kerkelijk Vertaalbureau

Postbus 224

NL-3430 AE Nieuwegein

Telefoon: 0 (031) 3402-40260

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage,

Industriestrasse 21, Postfach 1568,

D-6382 Friedrichsdorf 1

Telefoon: 0 61 72/71 03 34

© 1988 by Corporation of the President of

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal in het IJslands.

Informatie voor abonnees in de V. S.:

DE STER is published monthly by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. Application to mail at second class postage rates is pending at Salt Lake City, Utah. Subscription price \$ 10.00 per year. \$ 1.00 per single copy. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-531-2947.

POSTMASTER: Send address changes to DE STER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Jaarabonnement:

Nederland: f 28,00

België: Bfr. 485,00

USA/Canada: US \$ 10.00

Andere landen (per zeepost):

cheque in tegenwaarde van f 31,00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd, tenzij twee maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd. Opgave van een nieuw abonnement te richten aan de administratie; wacht met betalen tot u een acceptgiro ontvangt.

Verschijnt twaalf maal per jaar

Printed by Friedrichsdorf Printing Center

Federal Republic of Germany

PBMA 8810 DU

DE STER

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De in deze publicatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften „Ensign“, „New Era“ en „Friend“.

Inhoudsopgave

- 2 BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM:
Het Boek van Mormon, *President Gordon B. Hinckley*
- 8 WAT HET BOEK VAN MORMON VOOR MIJ BETEKENT:
Hoe mijn leven veranderde, *Th. G. Baalman*
- 11 VRAAG EN ANTWOORD:
Goede mensen met een andere overtuiging, *George Lyman*
Emotionele wonden, *Allen E. Bergin*
- 14 LEIDRAAD VOOR GEZINEN:
Kinderen en kunst
- 19 Op zoek naar een beter leven, *Sandra Williams*
- 23 DE MORMOONSE BELEVING:
Een antwoord vinden, *Paula Miner*
- 25 De geest van Elia, *Luis Roberto Derteano*
- 27 Onze oase van geloof, *Joseph B. Platt*
- 32 Artur Carvalho, *Don L. Searle*
- 35 ZHV-HUISBEOZEKBOODSCHAP:
„En naastenliefde verheugt zich niet in ongerechtigheid,
doch verheugt zich in de waarheid“

VOOR TIENERS EN TWENS

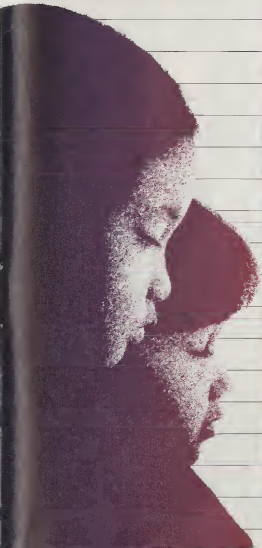
- 36 De wet van kuisheid, *President Ezra Taft Benson*
- 41 Als een vriend sterft, *Jon Beatty Fish*
- 44 MORMOONSE BOODSCHAP:
Geroddel geef het niet door
- 45 Wij zijn zijn getuigen, *Ouderling Waldo P. Call*
- 48 Het embleem, *Debbie Bliss Fordham*

Kinderster

- 2 Gebed
- 4 Een rotsvast geloof, *Paul R. Gentry*
- 6 De broeder van Jared, *Tricia Ann Williams*
- 8 Een jongen uit Nigeria,
June Anne Olsen

Op de omslag
„kijk naar uw kinderen,“
van Minerva Teichert

HET BOEK VAN MORMON

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Vaak zingen we in onze samenkomsten een bekende lofzang, waarvan de woorden meer dan een eeuw geleden zijn geschreven door Parley P. Pratt:

Een engel van de Heer,
die 't lange zwijgen brak,
daald' uit de hemel neer,
en dit is wat hij sprak:

Ziet, in Cumorah wordt in d'aard
sinds lang een Heilig Boek bewaard.
Ziet, in Cumorah wordt in d'aard sinds
lang een Heilig Boek bewaard. (HL 155.)

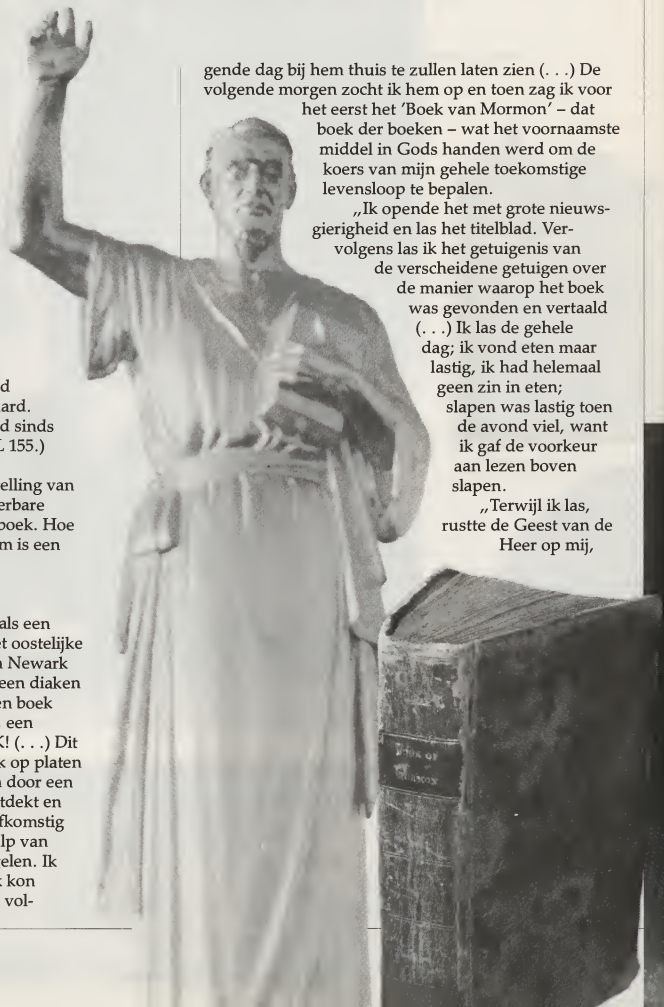
Deze woorden geven een voorstelling van ouderling Pratts visie op de wonderbare verschijning van een opmerkelijk boek. Hoe hij met het boek in aanraking kwam is een interessant verhaal.

In augustus 1830 reisde Parley als een lekeprediker van Ohio naar het oostelijke deel van de staat New York. In Newark ontmoette hij een zekere Hamlin, een diaken van de Baptisten, die hem „van een boek vertelde, een eigenaardig boek, ja, een WEL ZEER EIGENAARDIG BOEK! (. . .) Dit boek, zo zei hij, zou oorspronkelijk op platen van goud of koper zijn geschreven door een tak van het huis Israëls; en zou ontdekt en vertaald zijn door een jongeman afkomstig uit Palmyra (New York), met behulp van visioenen of de bediening van engelen. Ik vroeg hem hoe of waar ik het boek kon verkrijgen. Hij beloofde het mij de vol-

gende dag bij hem thuis te zullen laten zien (. . .) De volgende morgen zocht ik hem op en toen zag ik voor het eerst het 'Boek van Mormon' – dat boek der boeken – wat het voornaamste middel in Gods handen werd om de koers van mijn gehele toekomstige levensloop te bepalen.

„Ik opende het met grote nieuwsgierigheid en las het titelblad. Vervolgens las ik het getuigenis van de verscheidene getuigen over de manier waarop het boek was gevonden en vertaald (. . .) Ik las de gehele dag; ik vond eten maar lastig, ik had helemaal geen zin in eten; slapen was lastig toen de avond viel, want ik gaf de voorkeur aan lezen boven slapen.

„Terwijl ik las,
rustte de Geest van de
Heer op mij,

en ik voelde en wist dat het boek waar was, zo duidelijk en helder als een mens weet dat hij bestaat." (*Autobiography of Parley P. Pratt*, derde uitgave, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1938, blz. 36–37.)

Parley P. Pratt was toen 23 jaar. Het lezen van het Boek van Mormon had zo'n grote invloed op hem dat hij kort daarop door de doop lid van de kerk werd en één van haar meest effectieve en krachtdadige voorstanders. Tijdens zijn bediening reisde hij van kust tot kust, door wat nu de Verenigde Staten van Amerika heet, tot in Canada en naar Engeland; hij opende het zendingswerk in Oceanië en was de eerste mormoonse ouderling die voet zette op Zuid Amerikaanse bodem. In 1857, terwijl hij een zending aan het vervullen was in Arkansas, werd hij aangevallen en vermoord. Hij werd begraven in een landelijke omgeving vlakbij het plaatsje Alma, en vandaag de dag staat er op die rustige plek boven zijn graf een groot blok gepolijst graniet. Erin gegraveerd staan de woorden van één van zijn mooiste en meest profetische lofzangen die zijn visie weergeven op het werk waar hij bij betrokken was:

De morgen daagt, de nacht vliedt heen,
ziet, Zions vaandel wappert fier,
in glorie rijst de schone dag,
in glorie rijst de schone dag,
brengt vreugde voor Gods kind'ren hier.

De wolk van dwaling trekt nu heen,
't Licht van Gods waarheid drijft haar voort.
De glans van deze laatste tijd,
de glans van deze laatste tijd,
beschijnt elk volk in ieder oord.
(HL 113.)

Zijn ervaring met het Boek van Mormon was niet enig in zijn soort. Terwijl de eerste uitgave werd verspreid en gelezen, werden honderden geestelijk gewortelde mannen en vrouwen er diep door getroffen; zo diep, dat zij alles wat zij bezaten opgaven. In de jaren die volgden gaven niet weinigen hun leven voor het getuigenis dat zij in hun harten droegen van de waarheid van dit opmerkelijke boek.

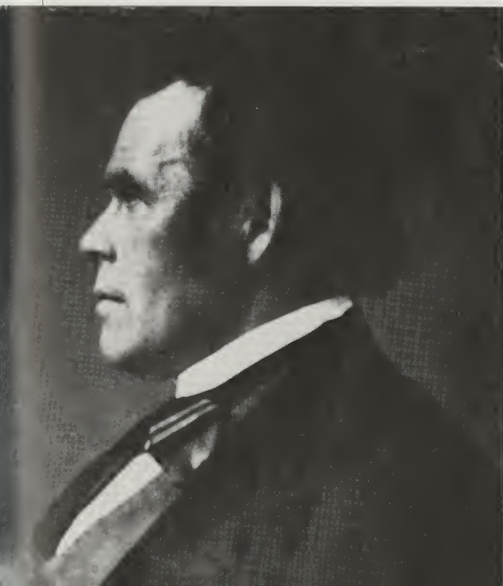
T

IJDLOZE WAARHEID
Vandaag de dag, 158 jaar nadat het voor het eerst werd gepubliceerd, wordt het – meer dan ooit tevoren – wereldwijd verspreid gelezen. Waar er 5000 boeken werden gedrukt bij de eerste uitgave, worden ze tegenwoordig in orde van grootte van een miljoen besteld en het boek rolt op het ogenblik in meer dan 70 talen van de drukpers.

Zijn boodschap is zo tijdloos als waarheid maar zijn kan, zo universeel als de mensheid. Het is het enige boek wat een belofte bevat, namelijk dat de lezer door middel van goddelijke openbaring met zekerheid de waarheid ervan te weten kan komen.

Zijn ontstaan geschiedenis is wonderbaarlijk; wanneer dat verhaal voor het eerst aan je verteld wordt is het bijna ongeloofwaardig. Maar het boek is er, het is voelbaar, tastbaar en leesbaar. Niemand kan het bestaan ervan betwisten.

Er is aangetoond dat alle pogingen om een verklaring te geven voor het ontstaan ervan, anders dan die van Joseph Smith, alle grond ontbreekt. Het is een verslag van het Oude Amerika. Het is de Schriftuur van de Nieuwe Wereld, net zo zeker als de Bijbel die van de Oude Wereld is. De een spreekt over de ander. Allebei dragen ze de geest van inspiratie in zich, de

HET BOEK VA

AN MORMON

macht om te overtuigen en te bekeren. Samen worden ze twee getuigen, gaan hand in hand, dat Jezus de Christus is, de opgestane en levende Zoon van de levende God.

Het is een kroniek van sinds lange tijd verdwenen volken. Maar in zijn beschrijvingen van onze hedendaagse problemen is het zo actueel als de ochtendbladen en veel duidelijker en inspirerender met betrekking tot de oplossing daarvan.

Ik ken geen ander geschrift dat met zoveel duidelijkheid de tragische gevolgen uiteenzet van een levenswandel die tegen Gods geboden ingaat. Zijn bladzijden berichten van twee beschavingen die op het westelijk halfrond hebben gebloeid. Ieder afzonderlijk begon als een kleine natie, waarvan de mensen godsvruchtig leefden. Maar met de toeneming van welvaart nam ook de zonde toe. De mensen gaven toe aan de snode plannen van op macht beluste leiders, die hen zware belastingen oplegden, die hun onzeker geteuten susten met inhoudsloze beloften, die onzedelijk gedrag goedkeurden en zelfs aanmoedigden, die hen vreselijke oorlogen aandeden hetgeen resulteerde in de dood van miljoenen en de uiteindelijk ondergang van twee grote beschavingen in twee verschillende tijdsperiodes.

De geschiedenis van deze twee grote naties waarvan dit heilige boek met een waarschuwend stem bericht, geeft aan dat hoewel wij wetenschap, onderwijs en wapens moeten hebben, wij ook een rechtschapen levenswandel moeten volgen om Gods bescherming waardig te kunnen zijn. Geen ander geschrift illustreert zo duidelijk als waar mensen en volken in godsvrucht wandelen en zijn geboden onderhouden, zij voorspoedig zijn en groei doormaken, maar als zij Hem en zijn woord verwerpen, er verval optreedt, die – tenzij dit door rechtvaardige levenswandel een halt wordt toegeroepen – uiteindelijk leidt tot onmacht en dood. Het Boek van Mormon is een bevestiging van een spreuk uit het Oude Testament, „gerechtigheid verhoogt een volk, maar zonde is een schandvlek der natien” (Spr. 14:34).

EEN ACTUELE EN ROERENDE BOODSCHAP
Terwijl het Boek van Mormon nadrukkelijk onze hedendaagse maatschappelijke problemen aan de orde stelt, is het grootste en ontroerendste van zijn boodschap wel het levende en ware getuigenis dat Jezus de Christus is, de beloofde Messias. Het boek getuigt hoe Hij de stoffige wegen van Palestina bewandelde, de zieken genas en zaligmakende leerstellingen onderwees; hoe Hij aan het kruis van Golgota stierf, op de derde dag uit het graf verrees en aan velen verscheen en hoe Hij, voordat Hij uiteindelijk ten hemel voer, de mensen op het westelijk halfrond bezocht, van wie Hij al eerder had gezegd: „Nog

andere schapen heb Ik, die niet van deze stal zijn; ook die moet Ik leiden en zij zullen naar mijn stem horen en het zal worden één kudde, één herder” (Joh. 10:16).

Eeuwenlang was de Bijbel het enige geschreven getuigenis van de goddelijkheid van Jezus van Nazaret. Nu hebben wij daarnaast een tweede en krachtige getuigenis om de mensheid tot de Heer te leiden.

Ik herinner me het verhaal van een man die vertelde hoe hij bij de kerk gekomen was. Hij zei:

„Ik had een afspraak met een liefvallig meisje. Toen ik haar kwam ophalen, zag ik een exemplaar van het Boek van Mormon op tafel liggen. Ik had er nog nooit van gehoord. Ik begon te lezen. Ik raakte geïnteresseerd. Ik bezorgde me zelf een exemplaar en las het door. Toentertijd deelde ik de gangbare ideeën over God en Jezus Christus, want ik had er nooit serieus over nagedacht. Maar onder het lezen werd mijn verstand verlicht aangaande eeuwige waarheden en kwam er in mijn hart een getuigenis dat God onze Eeuwige Vader is en dat Jezus onze Verlosser is.”

De ervaring van deze man en de wijze waarop hij door het Boek van Mormon beïnvloed werd is gelijk aan de ervaringen van miljoenen anderen over de laatste 158 jaar.

Hetzelfde boek dat Brigham Young, Willard Richards, Orson en Parley Pratt en vele andere kerkleiders uit de beginperiode bekeerde, bekeert ook mensen in Argentinië, Finland, Ghana, Taiwan, Tonga en waar ter wereld het ook gebedvol en met een oprechte bedoeling wordt gelezen. Moroni's belofte, geschreven in dezaamheid die volgde op de ondergang van zijn volk, wordt iedere dag opnieuw vervuld (zie Moro. 10:4–5).

DE OVERTUIGING VAN DE WAARHEID
Iedere keer als wij anderen ertoe aanzetten het Boek van Mormon te lezen, doen wij hun een plezier. Indien zij het gebedvol en met een oprechte bedoeling lezen, zullen zij door de kracht van de Heilige Geest weten dat het boek waar is.

Met die wetenschap zullen zij overtuigd raken van de waarheid van vele andere dingen. Want als het Boek van Mormon waar is, weten ze ook dat God leeft. Iedere bladzijde getuigt van het feit dat onze Vader bestaat, dat Hij een persoon is, dat Hij van zijn kinderen houdt en hun geluk wil.

Als het Boek van Mormon waar is, dan is Jezus de Zoon van God, de Eniggeborene van de Vader in het vlees, met Maria als moeder, „Een maagd, zeer schoon, en lieflijker dan alle andere maagden” (1 Nephi 11:13–21), want dit is het getuigenis van het boek, in een beschrijving die zijn weerga in de literatuur niet vindt.

Als het Boek van Mormon waar is, dan is Jezus

waarlijk onze Verlosser, de Zaligmaker der wereld. De belangrijkste reden waarom het bewaard is gebleven en te voorschijn is gekomen, is volgens het boek zelf, om „Jood en niet-Jood te overtuigen dat Jezus de Christus is, de Eeuwige God, die zichzelf openbaart aan alle naties”. (Titelpagina van het Boek van Mormon.)

Als het Boek van Mormon waar is, dan was Joseph Smith een profeet van God, want hij was het instrument in Gods handen om dit getuigenis van de goddelijkheid van de Heer aan het licht te brengen.

Als dit boek waar is, dan is Ezra Taft Benson een profeet, want hij is in het bezit van alle sleutels, gaven machten en gezag die door Joseph Smith, die het werk van deze laatste bedeling begon, gedragen werden.

Als het Boek van Mormon waar is, dan is de kerk ook waar, want hetzelfde gezag waardoor dit heilige verslag aan het licht kwam is vandaag de dag in ons midden. Deze kerk is de herstelling van de kerk die de Heiland in Palestina organiseerde; de kerk die de Heiland organiseerde ten tijde van zijn bezoek aan dit continent, zoals in dit heilige boek beschreven staat.

VERVULLING VAN EEN PROFETIE
Als het Boek van Mormon waar is, dan is de Bijbel ook waar. De Bijbel is het verbond van de oude wereld; het Boek van Mormon is het verbond van de nieuwe wereld. Het ene boek is het verslag van Juda; het andere is het verslag van Jozef, en ze zijn één geworden in de hand van de Heer ter vervulling van de profetie van Ezechiël (zie Ez. 37:19). Te zamen verkondigen zij het koningschap van de Verlosser der wereld en het bestaan van zijn koninkrijk.

Hier is een stem die het hart van de mensen in vele landen heeft beroerd. Zij die het gebedvol hebben gelezen, arm of rijk, geleetterd of ongeleetterd, zijn onder zijn invloed geestelijk gegroeid.

Laat mij u over een brief vertellen die wij enige jaren geleden ontvingen. Een man schreef: „Ik zit in een staatsgevangenis. Kortgeleden stuitte ik op het Boek van Mormon in onze gevangenisbibliotheek. Ik heb het gelezen, en toen ik Mormons klacht over zijn gevallen volk las – ‘O, gij schonen, hoe hebt gij van de wegen des Heren kunnen afwalen! O, gij schonen, hoe hebt gij die Jezus kunnen verwerpen, Die met open armen gereed stond om u te ontvangen! Ziet wanneer gij dit niet hadt gedaan, zoudt gij niet zijn gevallen’ (Morm. 6:17–18). Toen ik dit las voelde ik dat Mormon het tegen mij had. Zou ik dit boek mogen hebben?”

Wij hebben hem er een gezonden. Enige tijd later, liep hij mijn kantoor binnen als een veranderd mens. Hij was geraakt door de geest van het Boek van Mormon en op het ogenblik is hij een succesrijk zakenman, volkomen gereclasserd en verdient voor zich-

zelf en zijn gezin op eerlijke wijze zijn brood.

Dat is nu de kracht van dit grootse boek en de invloed op het leven van hen die het met een gebed in hun hart hebben gelezen.

Broeders en zusters, zonder voorbehoud beloof ik u dat indien u het Boek van Mormon gebedvol zult lezen, ook al heeft u het vele malen gelezen, een grotere mate van de Geest van de Heer in uw huis zal komen. U zult zijn geboden met grotere vastberadenheid gehoorzamen, en u zult een sterker getuigenis ontvangen dat de Zoon leeft. □

SUGGESTIES VOOR HUISONDERWIJZERS

Enkele belangrijke punten die u desgewenst bij uw huisonderwijs kunt gebruiken:

1. Het leven van Parley P. Pratt is slechts een voorbeeld van de vele mensen wier leven geheel door het Boek van Mormon bepaald werd en die offers hebben gebracht om van de waarheid ervan te getuigen.
2. Het ontstaan van het Boek van Mormon is wonderbaarlijk, en het is het enige boek dat de belofte doet dat de lezer door middel van goddelijke openbaring zijn echtheid te weten kan komen.
3. De wetenschap dat het Boek van Mormon waar is, leidt tot de overtuiging van de waarheid van vele andere zaken, zoals de profetische roeping van Joseph Smith en het goddelijke fundament van de kerk.
4. Het Boek van Mormon getuigt samen met de Bijbel van Jezus de Christus, de opgestane levende Zoon van God.
5. In zijn beschrijvingen van de hedendaagse problemen is het Boek van Mormon even actueel als de ochtendbladen; het laat aan duidelijkheid en inspiratie niets te wensen over wat de oplossing daarvan betreft.
6. Het doet er niet toe hoe vele malen u het Boek van Mormon reeds hebt gelezen, als u het nogmaals gebedvol zult lezen, zal de Geest van de Heer in grotere mate in uw hart en in uw huis komen.

Wenken voor de bespreking

1. Verwoord uw gevoelens aangaande het Boek van Mormon. Vraag uw gezinsleden om hun gevoelens daarover kenbaar te maken en spoor hen aan om dit jaar het Boek van Mormon te lezen.
2. Zou deze discussie beter verlopen als u er met het gezinshoofd van tevoren over spreekt? Is er een boodschap van de quorumpresident of bisschop?

HOE MIJN LEVEN VERANDERDE

Th. G. Baalman

Zolang ik mij kan herinneren ben ik altijd zoekende geweest naar God. Ik geloofde niet alleen, nee, ik *wist* dat Hij bestond. Ik wist dat Hij een persoon moest zijn en niet een vage, onverklaarbare geest. Maar ik had moeite me voor te stellen hoe Hij eruit zag. Volgens mijn gevoel was Hij een stigte oude man, met wit krullend haar en een baard, een vriendelijk gezicht en heldere blauwe ogen. Hij woonde temidden van de sterren, die, zo dacht ik als kind, de lichten van zijn huiskamer vormden.

Gebaseerd op de bidprentjes die ik van de kerk in mijn woonplaats ontving, kon ik mij voorstellen hoe zijn Zoon, Jezus Christus, eruit had gezien. De Heiland werd voorgesteld als een knappe man met donker golvend haar, en grote heldere ogen. Met zijn slan-

ke doorboorde hand wees Hij naar de wond in zijn zijde, die zo wreed door een lafhartige Romeinse soldaat was toegebracht. Onder zijn witte gewaad was de rode gloed van zijn liefhebbende hart zichtbaar.

Maar hoe kon ik contact krijgen met God en de Heiland? Ik moest toegeven dat mijn manier van leven niet bepaald de beste introductie was. Ik deed bijna alles wat de Heer met name had verboden.

De jaren gingen voorbij, ik trouwde een geweldige vrouw en we kregen lieve gehoorzame kinderen. We werden rijk gezegend met materiële zaken en goede gezondheid. Maar meer en meer voelde ik bitter zelfverwijt vanwege mijn vroegere zondige leven en omdat ik de Heer zo weinig dankbaarheid toonde.

Op een nacht kon ik er niet meer tegen. Ik zonderde mij af en stortte mijn hart uit voor de Heer. Ik smeekte om vergiffenis en voor leiding, zodat ik mocht weten welke weg ik moest gaan. Mijn probleem was dat ik wel *wist* welke weg ik moest gaan, maar ik had niet de kracht om het te volbrengen.

Zo nu en dan had ik het wel geprobeerd. Ik had bijvoorbeeld de Bijbel gelezen, op mijn eigen manier gebeden, verschillende kerken onderzocht, en had vaak geluisterd naar een groep evangelisten die het woord plachten te verkondigen op de hoek van de straat.

De leider van de groep, een oprechte man, had me aangeraden Jezus als mijn Heiland aan te nemen en in Hem te geloven. „Meer hoeft u niet te doen,“ had hij gezegd. „Zijn bloed zal u redden en u reinigen van al uw zonden.“

Dat leek mij wel heel erg gemakkelijk. Ik voelde dat

Ik voelde dat ik bevlekt met zonde niet tot de Heer kon komen. Ik probeerde mijn gedrag te veranderen. Vervolgens zag ik toevallig het Boek van Mormon liggen.

ik bevlekt met zonde niet tot Hem kon komen. Ik moest eerst helemaal schoon zijn en vervolgens nooit weer zondigen. En *dat* was juist zo moeilijk voor mij, omdat ik niet wist hoe.

Hoe dan ook, na dat gebed deed ik mijn uiterste best om God gunstig te stemmen. Toen ik bijvoorbeeld over de wet van tiende las in Maleachi 3:8-10, begon ik een tiende deel van mijn inkomsten aan niet winstgevendende liefdadigheidsinstellingen te geven.

Ik probeerde mijn gedrag te veranderen. Ik probeerde eerlijk te zijn en geen leugens te vertellen, met vloeken en onreine taal te stoppen. En enkele ongebruikelijke gebeurtenissen brachten mij ertoe om gezonder te gaan leven. Toen ik een borrel nam, leek het plotseling wel sloopwater. Toen ik koffie dronk werd ik opeens misselijk. Door thee raakte mijn maag van streek. De verslaving van het pijp-roken eindigde toen ik op een nacht droomde dat er een vieze bruine substantie uit mijn pijp kwam en zich via mijn mond en keel een weg naar binnen zocht.

Vervolgens zag ik toevallig in een bibliotheek het Boek van Mormon liggen. Uit nieuwsgierigheid begon ik het te lezen en raakte erdoor geboeid. Jammer genoeg kon ik het niet mee naar huis nemen omdat ik geen lid was van de bibliotheek.

Het zou niet bij die ene keer blijven. Twee weken later kwam ik twee jongemannen tegen met een Amerikaans accent. Een van hen vroeg of ik in Jezus Christus geloofde. Ik antwoordde nee, omdat ik niet alleen geloofde, maar omdat ik *wist* dat Hij bestond. Hij haalde een boek uit zijn aktetas en vroeg of ik het wilde lezen. Tot mijn grote verbazing was het het Boek van Mormon!

Ik nam het boek mee naar huis waar ik door een plotselinge griepaanval gedwongen werd om rust te

nemen. Ik gebruikte de tijd om het Boek van Mormon te lezen. Toen ik bij 2 Nephi 31 en 32 aankwam, vond ik waar ik zolang naar had gezocht. Daar leerde ik van bekering en doop als de poort waardoor ik moest ingaan om op het rechte en nauwe pad te komen, van het onderhouden van de geboden, en van de Heilige Geest als voortdurende bron van hulp. Terwijl ik deze hoofdstukken las voelde ik dat het Boek van Mormon waar was. Al was het het laatste wat ik in mijn leven zou doen, ik moest en zou gedoopt worden. Dat wist ik. Maar stel je voor dat ik onder de griep zou bezwijken voordat ik gedoopt kon worden? Ik besloot die twee jongemannen te vragen mij indien nodig thuis in mijn badkuip te dopen.

Wanhopig zocht ik naar het adres van de zendelingen, maar ik kon het niet vinden. Het enige wat ik wist was dat de kerk een klein gebouwtje bezat ergens in de buurt.

Al gauw knapte ik op en op een prachtige voormorgen benaderde ik de twee verbaasde zendelingen met het Boek van Mormon in mijn hand en drong er bij hen op aan mij zo gauw mogelijk te dopen. Tijdens het doopgesprek bleek dat ik mij al aan alle voorwaarden, zoals geloof, bekering, de tiende en het woord van wijsheid hield.

Op 18 mei 1977 werd ik dus gedoopt en werd daarmee lid van de ware kerk van Christus. In augustus van dat jaar werd na enige schroom mijn vrouw gedoopt.

Mijn bekering en doop waren geen toeval. Ik weet zeker dat de Heer mij naar zijn kerk heeft geleid. En ik weet dat het Boek van Mormon de deksteen was van mijn bekering. Door het te lezen werd ik op het rechte en nauwe pad gebracht, dat ik met blijdschap bewandel. □

*Toen ik bij 2 Nephi 31 en 32
aankwam, vond ik waar ik zolang naar
had gezocht.
Al was het het laatste wat ik in mijn leven
zou doen, ik moest en zou gedoopt worden.
Dat wist ik.*

VRAAG EN ANTWOORD

Het antwoord op vragen van algemeen evangeliebelang geldt als leidraad en niet als officiële uitspraak aangaande het beleid van de kerk.

Daar De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de enige ware kerk is, wat gebeurt er met de goede mensen met een andere overtuiging?

George Lyman, bisschop van de Wijk Salt Lake University 21.

Onze Hemelse Vader heeft een prachtig plan van zaligheid uitgedacht dat alle goede mensen in staat stelt een heerlijke beloning te ontvangen. Daar komt bij dat iedereen de gelegenheid zal krijgen – in dit leven, de geestenwereld, of tijdens het millennium – om het evangelie in zijn volheid te bestuderen en de zegeningen van de verlossende verordeningen te ontvangen.

Om te kunnen begrijpen wat er met goede mensen gebeurt is en zal gebeuren, moeten we het plan van zaligheid begrijpen: het voorsterfelijk bestaan, de sterfelijkheid, de geestenwereld, het millennium en uiteindelijk de hemel.

Het voorsterfelijk bestaan. Wij moeten goed begrijpen dat in zeker opzicht alle mensen die naar de aarde komen, goed zijn. In het voorsterfelijk bestaan kozen zij voor Gods plan, en in de oorlog in de hemel, waarbij een derde van de hemelse bewoners werd uitgeworpen, scharden zij zich aan Gods zijde (zie Op. 12:1–10; LV 29:36–37; Moz. 4:1–4; Abr. 3:22–28).

Zij die niet werden uitgeworpen werd een lichaam beloofd en de gelegenheid om naar deze aarde te komen; zij zouden hier de vrijheid hebben om tussen goed en kwaad te kiezen. Hun werd een verlosser beloofd, die de dood zou overwinnen en hun het evangelie zou aanbieden dat door God gegeven instructies, geboden en verordeningen omvatte die hen in staat

zouden stellen in de tegenwoordigheid van de Vader terug te keren. Een onderdeel van het plan was dat zij onschuldig en zondeloos geboren zouden worden (zie LV 93:38; 20:71; 68:27) en dat hun het licht van Christus gegeven zou worden om hen naar de waarheid en het grotere licht van het evangelie te leiden (zie Joh. 1:9; Moro. 7:16–18; LV 84:45–46).

De sterfelijkheid. In wezen is onze geboorte dus een grote zegen van onze Hemelse Vader. We ontvangen een lichaam, de vrijheid om tussen goed en kwaad te kiezen, het licht van Christus om ons te leiden, en ongeveer acht onschuldige jaren voor onze zonden ons toegerekend worden.

De sterfelijkheid is op zich al een ongelofelijke zegen. Hoewel we hier pijn, verdriet en de dood ondergaan, hebben we in de sterfelijkheid de gelegenheid om geestelijk te groeien op een manier die in de tegenwoordigheid van onze Vader onmogelijk is. En hoewel wij kunnen zondigen, kunnen wij door Christus' verzoening ook de zonde overwinnen en bewijzen dat wij een leven als dat van onze Hemelse Vader waardig zijn.

Onder deze omstandigheden kunnen wij ons lot mede bepalen, maar worden wij ook voor een probleem gesteld. Niets onreins kan het koninkrijk van God ingaan (zie Ef. 5:5; Alma 7:21), en daar wij allen zondigen, worden wij allen van Gods tegenwoordigheid afgesneden.

Maar onze Hemelse Vader heeft ervoor gezorgd dat wij bij Hem terug kunnen keren. Zoals Johannes heeft geschreven, „Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe” (Joh. 3:16).

Door de verzoening van Christus kunnen wij, naarmate wij geloof in Christus oefenen en door de doop een verbond met Hem sluiten om Gods geboden te onderhouden, ons bekeren en vergeving van onze zonden ontvangen. Dat verbond en onze bekering en getrouwheid geven ons het recht op de gave van de Heilige Geest, die ons in staat stelt om geestelijk te groeien en meer als Christus te worden. Als wij ons in het evangelie ontwikkelen, kunnen wij een eeuwig huwelijk sluiten, een verordening waardoor wij eeuwig met

onze familieleden in Gods tegenwoordigheid kunnen leven.

Al deze verordeningen worden ons door een liefdevolle Hemelse Vader gegeven, door middel van zijn gemachtigde dienstknechten op aarde. Door hen – de priesterschapsdragers van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen – wordt de macht der goddelijkheid geopenbaard (zie LV 84:20–22). Door middel van hen leidt Jezus Christus zijn werk ten behoeve van de zaligheid van de hele mensheid. Door middel van hen zal elke zoon en dochter van God de gelegenheid krijgen om deze grote gaven te aanvaarden of verwerpen.

Sommigen zullen zich afvragen hoe dat mogelijk is, daar er zoveel mensen geleefd hebben die nooit van Christus gehoord hebben. En hoe zit het met kinderen die jong sterven? Wat gebeurt er met hen?

De geestenwereld. Het goede nieuws dat in deze bedeling hersteld is door middel van de profeet Joseph Smith, is dat dankzij het plan van zaligheid het evangelie aan iedereen zal worden onderwezen – zo niet in dit leven, dan wel in de geestenwereld. Niet alleen georganiseerde Jezus Christus zijn kerk en koos hij zendingen om op aarde het evangelie te onderwijzen, Hij bracht ook drie dagen in de geestenwereld door, waar de geesten van de overledenen op de opstanding wachten. Daar organiseerde Hij zijn werk opdat alle doden het evangelie in zijn volheid zullen kunnen horen (zie Joh. 5:25; 1 Petr. 3:18–20; 4:6; Alma 40:11–14).

De Heiland heeft ook de verlossende verordeningen voor iedereen beschikbaar gemaakt door tempelwerk voor de overledenen in te stellen. De doop voor de doden en de andere verordeningen die plaatsvervangend verricht worden, stellen ons – de levenden – in staat om voor onze voorouders gedoopt te worden. De belofte is dat allen het evangelie zullen horen en dat allen de kans zullen krijgen de verlossende verordeningen te ontvangen.

We weten dus dat de goede mensen van deze aarde die voor de tijd van Christus hebben geleefd en het evangelie hier niet hebben ontvangen, dit in de geestenwereld kunnen aanvaarden. Zo ook zullen de goede mensen van deze aarde die na de tijd van Christus geleefd hebben, het evangelie in zijn volheid horen in de geestenwereld en de kans krijgen om het daar te aanvaarden, samen met de verlossende verordeningen die plaatsvervangend voor hen op aarde worden verricht.

De opstanding en het millennium. Vooreerst zal de opstanding een heerlijke gebeurtenis zijn. Jezus Christus heeft beloofd dat de goede mensen van deze aarde aan het begin van het millennium zullen opstaan in de opstanding van de rechtvaardigen (zie Joh. 5:29). Zij die Christus door de doop aanvaard hebben, persoonlijk of plaatsvervangend, en zijn geboden hebben onderhouden, zullen bij de wederkomst van de Heiland opstaan om deel te hebben aan zijn terugkeer

(zie 1 Kor. 15:22–23; Op. 20:4–6; LV 76:50–70). Kleine kinderen die zonder doop gestorven zijn, zullen dan ook opstaan en het eeuwige leven beërven. Zij die in dit leven het evangelie hebben verworpen maar verder goed hebben geleefd, zullen kort na het begin van het millennium opstaan. Onder hen zullen zich ook die heiligen der laatste dagen bevinden die niet kloekmoedig waren in hun getuigenis van Jezus, maar toch rein en erbaar hebben geleefd (zie Mos. 15:24–25; Moro. 8:22; LV 45:54; 76:71–79; 88:97–99). Duizend jaar lang zal satan gebonden zijn en zullen al deze mensen het voorrecht genieten door Jezus Christus zelf geleid te worden (zie Op. 20: 1–6; LV 45:58–59).

Aan het einde van het millennium zal de opstanding van de onrechtvaardigen plaatsvinden. Deze opstanding omvat alle slechte mensen die nooit het evangelie aanvaardden en in hun zonden blijven – zij die Gods geboden kenden maar deze niet wilden onderhouden (zie LV 76:81–82; Mos. 15:26). Tenslotte zullen de zonen des verderfs opstaan – zij die de macht van de Heer volledig kenden en er deel aan hadden, maar zich tegen de waarheid keerden, tegen het getuigenis van de Heilige Geest zondigden, en Gods macht troseerden om zich bij satans opstand aan te sluiten. Zij zijn de enigen die voor eeuwig met de duivel en zijn engelen zullen worden uitgeworpen (zie LV 76:31–43).

Op dit moment zal satan echter losgelaten worden, en zal hij de goddelozen verzamelen om tegen de rechtvaardigen te strijden; dit zal voor de dag des oordeels plaatsvinden (zie Op. 20:7–9; LV 88:110–16). Goede mensen mogen dus verwachten dat zij met Michaël tegen satan zullen strijden en getuige zullen zijn van de uiteindelijke overwinning van God over het kwaad. (Bij deze oorlog zal er geen sprake zijn van „goede mensen met een andere overtuiging,“ omdat alle mensen dan geheel voor of tegen Christus zullen zijn.)

De dag des oordeels en de hemel. Wat zal er op de grote dag des oordeels gebeuren met de goede mensen van deze aarde? We kunnen er niet van uitgaan dat allen die dan lid van de kerk van de Heer zijn „naar de hemel“ gaan, terwijl zij die geen lid zijn „naar de hel“ gaan. Met betrekking tot het leven na de dood onderwees de Heiland dat er in het huis van onze Vader vele woningen zijn en dat er drie graden van heerlijkheid zijn – celestiaal, terrestriaal en telestiaal (zie Joh. 14:2–3; 1 Kor. 15:41; LV 76:96–98). Zelfs de laagste heerlijkheid, het telestiale koninkrijk, gaat alle begrip te boven (zie LV 76:89).

De Heer belooft dat alle mensen geoordeeld zullen worden en al naar gelang hun werken, de verlangens van hun hart en hun geloof, een graad van heerlijkheid zullen beërven. Zij die het celestiale koninkrijk beërven zullen in de tegenwoordigheid van de Vader en de Zoon leven (zie LV 76:62). Zij die het terrestriale koninkrijk beërven zullen de tegenwoordigheid van de Zoon genieten, en zij die het telestiale koninkrijk beër-

ven zullen de bediening ontvangen van de Heilige Geest en de engelen die aan dat koninkrijk zijn toegevoegd (zie LV 76:77-78, 86-88). Alleen de zonen des verderfs beërven geen graad van heerlijkheid.

Het plan van zaligheid. De liefde van God en Jezus Christus gaat werkelijk alle begrip te boven. Wie anders zou zo grootmoedig en geduldig zijn, zo allesomvattend in zijn hulp en oordeel? Het plan van zaligheid bereikt ieder mens die ooit geleefd heeft, die nu leeft, of ooit op deze aarde zal leven. Niemand wordt door zijn positie of levensomstandigheden buitengesloten, iedereen krijgt een eerlijke kans om de grootste rijkdommen van Gods koninkrijk te ontvangen. Het omvat niet-gelovigen en gelovigen, en ook zij die nooit van Jezus Christus gehoord hebben. Het openbaart zich duidelijk aan de mens op manieren die door en door goed zijn. Als zodanig is het een uiting van Gods grote liefde voor ons.

Zoals Nephi het zegt: De Here God „doet wat goed is onder de kinderen der mensen; Hij doet niets, wat de mensenkinderen niet duidelijk is; Hij nodigt allen uit tot Hem te komen en deel te hebben aan Zijn goedheid; en Hij zendt niemand heen, die tot Hem komt, hetzij zwarte of blanke, dienstknecht of vrije, man of vrouw; en de heiden is Hij indachtig; en allen, zowel Jood als niet-Jood, zijn gelijk voor God” (2 Ne. 26:33). □

Ons wordt geleerd dat de geestenwereld voor de rechtvaardigen een plaats is om te rusten. Maar hoe zit het met emotionele wonden, zoals die die door kindermishandeling veroorzaakt zijn, die sommige mensen hun leven lang meedragen? Zullen zij ook na de dood moeten strijden om ze te boven te komen?

Allen E. Bergin, professor in de psychologie aan de Brigham Young University en raadgevoerd in het presidium van de Ring BYU 11.

Hier op aarde lijden vele mensen buiten hun schuld om aan emotionele of geestelijke problemen die voortvloeien uit het slechte gedrag van anderen. De geestelijke en emotionele problemen van een kind die veroorzaakt zijn door licha-

melijke, emotionele of seksuele mishandeling, vooral door een ouder, kunnen tot ver in de volwassenheid voortduren.

Er zijn ook andere oorzaken van geestelijk en emotioneel letsel. Geleerden komen er nu achter dat vele psychologische aandoeningen veroorzaakt worden door biochemische stoornissen in het lichaam. Drug- en alcoholverslaving bij baby's van verslaafde moeders zijn daarvan een duidelijk voorbeeld. Ernstige geestelijke handicaps en chronische schizofrenie (gepleeten persoonlijkheid) zijn ook voorbeelden van toestanden die door biochemische factoren veroorzaakt worden en die een langdurige invloed hebben op de geest en het lichaam; vaak liggen deze factoren buiten de invloedssfeer van de betreffende persoon.

We leven in een gevallen wereld waarin milieu, fysiologie, of beide, samenspannen tegen de geestelijke gezondheid en normaal gedrag. Ouderling James E. Talmage heeft hier het volgende over gezegd: „Tot op zekere hoogte zijn kinderen bij hun geboorte erfgenamen van de goede of slechte aard van hun ouders; de gevolgen der erfelijkheid zijn onmiskenbaar. Goede en kwade neigingen, zegeningen en vervloekingen, worden van geslacht op geslacht overgedragen. (...) de nakomelingen van Adam [zijn] van nature erfgenamen van de kwalen die de sterfelijkheid eigen zijn, maar dank zij de verzoening van Christus zijn zij allen verlost van de vloek van deze gevallen staat” (*De artikelen des geloofs*, blz. 96).

We mogen dus veronderstellen dat, vanwege de verzoening, zij die buiten hun eigen schuld emotionele schade hebben geleden, hier na de dood van verlost zullen worden. Bevrijding van dergelijke aandoeningen – of ze nu veroorzaakt worden door biochemische factoren of door invloeden van buitenaf – is nodig, willen zij die het paradijs waardig zijn daar in vrede kunnen rusten (zie Mos. 3:11; Alma 40:11-14).

Het staat vast dat de Heer rechtvaardig is; Hij zal rekening houden met het feit dat sommige van zijn kinderen littekens dragen van het slechte gedrag van anderen, en Hij zal niet toestaan dat de zonden van anderen zijn kinderen ook na deze aardse proeftijd kwellen.

Dit betekent natuurlijk niet dat zij die het vermogen hebben om te veranderen een vrijbrief hebben om niets te doen aan de problemen die zij geërfd hebben, met de gedachte dat hun daden hun niet toegerekend zullen worden. We weten dat de Heer „niet met de minste mate van toelating de zonde [kan] aanschouwen” (Alma 45:16).

Bijvoorbeeld, hoewel iemand homoseksuele neigingen kan voelen die veroorzaakt worden door een of andere combinatie van fysiologie en milieu, vereist het evangelie dat hij of zij een sterke zelfbeheersing ontwikkelt en alle moeite doet om zich te veranderen. Dat vele voormalige homoseksuelen dat gedaan hebben en nu een goed huwelijks- en gezinsleven leiden, toont

aan dat men dergelijke problemen *kan* overwinnen en volgens het evangelie kan leven – hoewel het niet altijd gemakkelijk is.

Dezelfde beginselen zijn van toepassing op een scala van andere problemen, waaronder seksuele mishandeling, druggebruik, alcoholmisbruik, abnormaal eetgedrag, en agressie. Hoewel men niet mag verwachten van de ene dag op de andere permanent te veranderen, kunnen velen die aan emotionele of geestelijke problemen lijden veel bereiken door een combinatie van geestelijke leiding, professionele begeleiding, en inspanning. Alleen in extreme gevallen van geestelijke zwakzinnigheid is iemand niet in staat vooruitgang te maken.

Het is ook belangrijk dat we ernstige klinische stoornissen niet met gewone menselijke zwakheden verwarren. Als we geen zwakheden hadden, zou dit leven geen beproeving voor ons zijn en zou Gods plan van zaligheid teniet gedaan worden. De Heer heeft gezegd: „Ik geef de mensen zwakheid, opdat zij nederig mogen zijn; (. .) want indien zij zich voor Mij verdederen, en geloof in Mij hebben, zal Ik zwakke dingen sterk voor hen doen worden” (Eth. 12:27).

Door onze geest in het geweer te brengen tegen de aanvallen van binnen- en buitenaf worden we geestelijk sterk. De Heer *veroorzaakt* geen kwaden als kindermishandeling, maar om de keuzevrijheid en verantwoordelijkheid van zijn kinderen in stand te houden, staat Hij toe dat zijn kinderen de gevolgen dragen van misbruik van vrijheid – of die gevolgen nu uit onze eigen daden voortvloeien, of die van anderen.

Toch kan men veel doen om de gevolgen van dergelijke littekens te overwinnen. Bijvoorbeeld, als we tot Christus komen en hen die ons gekwetst hebben proberen te vergeven, kan de last verlicht worden, in ieder geval gedeeltelijk. Ja, de Heer verwacht van ons dat wij leren om anderen die ons gekwetst hebben, te vergeven. Bevrijd van de last van haat kunnen wij, door de verzoening, kracht krijgen om goed te leven om dan „ten laatste dage terug [te] ontvangen, wat goed is” (Alma 41:3). □

KINDE

LEIDRAAD VOOR GEZINEN

Kunst is een fundamentele behoefte van de mens aan schoonheid in het leven. Een gezin dat probeert kunst te leren waarderen, verkrijkt daarmee het gezinsleven. Kunst kan inspirerend, leerzaam en opbouwend zijn.

Verskillende personen voelen zich van nature tot verschillende kunstuitingen aangetrokken, dus geef uw kinderen de kans om te ontdekken wat hen het meeste aanspreekt, of dat nu literatuur, muziek, schilderen, beeldhouwen, toneel of dansen is. Het is een fundamentele leerstelling dat wij niet allen dezelfde gave bezitten (LV 46:11). Gevoel voor ritme, toonhuden, een absoluut gehoor, spreekvaardigheid, creatief kunnen dansen: het zijn alle gaven. Hoewel wij niet allen alle gaven bezitten, hebben wij allen talenten die nog ontwikkeld moeten worden. „Iedere zoon en dochter van God heeft wel een bepaald talent ontvangen,” schreef president Joseph F. Smith. (*Juvenile Instructor*, november 1903, blz. 689.)

Omdat ieder kind het vermogen in zich draagt om creatief te zijn, willen we onze kinderen het verlangen meegeven om zich op hun eigen manier creatief te uiten. Als wij onze kinderen aanmoedigen om wat ze om zich heen zien of wat ze voelen op schrift, op muziek, in schilderkunst of dans te uiten, helpen we hen zichzelf te leren kennen. Ze leren ook over hun culturele erfgoed door kennis te nemen van traditionele verhalen, muziek of dans.

Door op de hoogte te zijn van het potentieel en de mogelijkheden van ieder kind kunnen wij onze kinderen in de gelegenheid stellen deze te ontwikkelen.

Ieder kind heeft zijn eigen talenten. Wanneer ouders van al hun kinderen verwachten dat ze dezelfde talenten bezitten en in alles uitblinken, werkt dit averechts op de vrije ontwikkeling van hun creativiteit. Ouders kunnen hun kinderen hun eigen talenten leren ontdekken. Dan kunnen er mogelijkheden worden gezocht voor groei en ontwikkeling van die talenten.

Dit vereist vaak opoffering en oefening. Maar iedere keer als een kind zijn talenten gebruikt, vergroot hij

REN EN KUNST

zijn bekwaamheid, en de discipline verkregen bij het ontwikkelen van een talent, heeft een gunstige invloed op ieder onderdeel van zijn leven.

LITERATUUR

De meeste mensen lezen tegenwoordig veel minder dan vroeger. We mogen er niet zomaar vanuit gaan dat onze kinderen het lezen vanzelf leuk zullen beginnen te vinden. Wij moeten ze helpen om goede leesgewoonten te ontwikkelen als ze nog jong zijn. We kunnen onze kinderen op schoot voorlezen nog voor ze in staat zijn om zelfs maar een boek vast te houden of een bladzijde om te slaan. Zo raken ze gewend aan de klanken, het ritme van verzen en het verloop van een verhaal. Het zal hun interesse voor nieuwe ideeën vergroten.

Voorlezen vergroot ook hun concentratievermogen, hun woordenschat, en stimuleert de voorliefde voor goede literatuur. Dit met elkaar te delen versterkt de relatie tussen ouders en kinderen, leert hun morele waarden, gezond verstand en een goed oordeelsvermogen.

Verder is voorlezen best leuk, en het geeft het kind zelfvertrouwen. Toneel en dichtkunst werken heel stimulerend. Er is een gezin dat de gezinsavond begint en eindigt met het om de beurt laten voorlezen van beroemde literatuur en met een discussie waarom men het mooi vindt.

„Het ontwikkelen van goede leesgewoonten begint bij het bed van uw kleine kinderen,“ is de raad die ouderling Marvin J. Ashton van het Quorum der Twaalf aan de ouders geeft. „Heb het nooit te druk om goede verhalen voor te lezen voor het slapen gaan. Kies uit de klassieke kinderliteratuur opbouwende verhalen die edele idealen ondersteunen (. . .) Merkt u het verschil maar eens op in kinderen die voor het slapen gaan door hun ouders worden geknuffeld, voor-gelezen uit goede boeken en die samen met hen in

Ouders kunnen kinderen helpen ontdekken wat hen het meeste aanspreekt, of dat nu literatuur, muziek, schilderen, beeldhouwen, toneel of dansen is. De discipline verkregen bij het ontwikkelen van een talent, heeft een gunstige invloed op ieder onderdeel van hun leven.

gebed neerknielen in vergelijking met hen die voor het naar bed gaan naar geweldadige televisieprogramma's hebben gekeken.” (Conference Report, oktober 1977.)

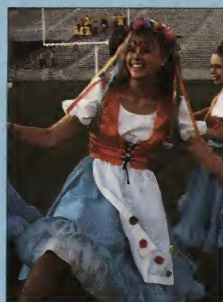
Schrijven kan worden aangemoedigd als de kinderen nog erg jong zijn. De meest natuurlijke manier zou misschien zijn om hen aan te moedigen om een dagboek bij te gaan houden of om brieven te schrijven naar familieleden en vrienden. Zoals met alle talenten, al doende leert men. Als kinderen nog niet kunnen schrijven – en zelfs al kunnen ze het wel – vertel een verhaal en laat ieder er iets aan bijdragen. U zult vaststellen staan van de creativiteit van uw kinderen!

MUZIEK

Muziek is een internationale taal; goede muziek is een manier van zelfexpressie en scheidt een warme die mensen vereent. Zo kan, binnen het gezin, goede muziek ons dichter tot elkaar brengen. Het kan de stemming bepalen van vele gezinsactiviteiten. Gezinsavonden en schriftstudie worden verrijkt wanneer ze vergezeld gaan van goede muziek, en lofzangen gezongen voor het gezinsgebed nodigen de Heilige Geest uit aanwezig te zijn.

Neem eens tijd om uit te vinden waar uw gezinsleden zoal naar luisteren. Het zou een manier kunnen zijn om te bespreken dat variatie ook zijn goede kanten heeft. Overweeg eens een wat positievere aanpak, in plaats van te proberen een jongere ervan te overtuigen niet naar zoveel rockmuziek te luisteren. Ga eens bij uw kinderen zitten, zet de verschillende soorten muziek die er zijn eens op een rijtje en bespreek hoe vaak uw gezinsleden naar iedere soort luisteren. Stel hun voor om een aantal weken niet alleen maar naar één bepaald soort muziek te luisteren maar ook naar andere genres.

De meeste kinderen houden van zingen, met name als er voor hen gezongen werd toen ze nog klein

waren. Muzikale expressie houdt zowel het luisteren naarmuziek in als het bespelen van een instrument.

Kinderen die opgroeien in een gezin waar vader en moeder van goede muziek genieten, zullen eerder geneigd zijn goede muziek te waarderen.

VISUELE KUNST

Onze kerkleiders hebben ons vaak het advies gegeven onze omgeving te verfraaien. We kunnen dat doen door mooie platen of schilderijen aan de wand te hangen. Ook kunnen we thuis evangeliebeginselen aanschouwelijk maken door foto's van familieleden, van tempels en profeten, en schilderijen van de Heiland op te hangen. Kunst van evangelische aard doet ons niet alleen denken aan ideeën of gevoelens maar ook dagelijks aan eeuwig beginselen.

Kinderen kunnen ook deelnemen aan de verfraaiing van onze omgeving door zelf kunstwerkjes te gaan maken en deze op te hangen. Zo gauw een kind een potlood, pen of kleurpotlood kan vasthouden is hij gefascineerd door de krassen en kleuren die hij op papier kan zetten. Wanneer ze worden gestimuleerd, kunnen bijna alle kinderen mooie tekeningen maken met potlood of verf, van de wereld zoals zij die zien.

TONEEL EN DANS

Muziek, dans en toneel worden in alle culturen aangetroffen. In vele plaatsen wordt er uitstekend toneel aangeboden door scholen, universiteiten of plaatselijke verenigingen. Het bijwonen van plaatselijke toneeluitvoeringen verkiest men over het algemeen boven het gaan naar de bioscoop. De televisie biedt ook gelegenheid tot gezinsvermaak en het bespreken van toneel, ballet en opera.

Kinderen houden ervan te acteren en zich te ver-

Voor kinderen is het de plaats bij uitstek om te leren hoe de schone kunsten een deel van hun leven kunnen worden.

kleden als ze de kans krijgen. U kunt dit stimuleren door hen evangelie-gerichte verhalen te laten spelen gedurende de gezinsavond. Kinderen kunnen zich op goede muziek ook heel goed uiten door middel van dansen.

Kunst en het evangelie

Het woord *kunst* wordt gebruikt voor vele zaken die deze benaming niet waard zijn. Hoe weet iemand welke kunstuiting goed of slecht is? Slechte „kunst” hoeft niet direct aanstootgevend te zijn. Pas nadat we kennis genomen hebben van het idee dat het weergeeft, realiseren we ons hoeveel het in strijd is met de evangeliewaarden. Wij zouden er goed aan doen kunst te beschouwen vanuit de gezichtshoek van het evangelie.

Kunst kan geloof en hoop uitbeelden; het kan ook zonde en wanhoop bevorderen. Het kan God verheerlijken of iets anders in zijn plaats stellen. Als we onszelf en onze kinderen niet op de hoogte houden van de verschillende culturele kunstuitingen, zullen we niet alleen tekort schieten in onze artistieke *expressie*, maar ook in artistieke *waardering* – het vermogen om onderscheid te maken tussen moreel en immoreel, waardevol en waardeloos, opbouwend en degraderend.

Waardering bijbrengen

Bepaal door middel van een gezinsraad hoe u waardering en uiting van kunst en cultuur in uw huis kunt stimuleren. Voor kinderen is het de plaats bij uitstek om te leren hoe de schone kunsten een deel van hun leven kunnen worden. Hoe meer ze bezig zijn met kunst en de waardering daarvan, des te meer zullen ze eraan deelnemen. Hoe meer ze eraan deelnemen, des te geoefender zullen ze erin worden. Tijd, materialen en stimulans zijn slechts nodig om hun creatieve talenten die ze hebben meegekregen, te uiten en te bevredigen. □

Sandra Williams

Op een broeierige Thaise morgen knielde de pasgeordende ouderling neer op een oude krant om daarmee zijn knieën te beschermen tegen de ruw betonnen vloer van de hut. Hij droeg een tweedehands overhemd, een oude das en sandalen. Eerbiedig brak en zegende hij het brood. Thach Khuong was niet alleen dankbaar dat hij het avondmaal mocht zegenen, maar ook dat hij nog in leven was. Pas geleden hadden hij en zijn familie de gevaren van het door oorlog verscheurde Vietnam en Kampuchea (voorheen Cambodja) getrotseerd naar de veiligheid en vrijheid van een vluchtelingenkamp van de Verenigde Naties in Panat Nikom (Thailand).

Toen broeder Thach in het kamp arriveerde, verraste

hij de welzijnszendinge Elyce Jones door haar de hand te schudden in plaats van haar met de gebruikelijke Kampucheaanse buiging te begroeten. Hij zei dat hij lid was van de kerk en het Aäronisch priesterschap droeg. Dat kwam goed uit. De welzijnszendingen hadden tot taak de vluchtelingen de westerse cultuur en de Engelse taal bij te brengen, maar het beleid van de Verenigde Naties staat niet toe dat er zendingswerk verricht wordt. De zondagse diensten en andere kerk-aangelegenheden mochten echter door autochtone leden, met het juiste gezag, worden geleid.

Zuster Jones en de andere welzijnszendingen zochten direct contact met ouderling Marion D. Hanks van het Eerste Quorum der Zeventig, toentertijd uit-

OP ZOEK NAAR EEN BETER LEVEN

Hoewel tien jaar
geïsoleerd van de kerk,
weet een Zuidvietnamese
heilige der laatste dagen
de beroering in zijn land
en zijn daaropvolgende
vlucht goed te doorstaan
en zijn geloof te
behouden.

voerend bestuurder voor Zuidoost-Azie, en lichtten hem in dat er een Aäronisch-priesterschapsdrager in het kamp was gearriveerd. Na een gesprek onder vier ogen verleende ouderling Hanks hem het Melchizedeks priesterschap en ordende hem tot het ambt van ouderling.

„Broeder Thach was onze eerste priesterschapsdrager in het kamp,” zegt zuster Jones. „Door zijn aanstelling mochten wij diensten op zondag gaan houden.”

Gesteund door het geschreven woord

Broeder Thach wordt in 1971 lid van de kerk tijdens een vliegeniersopleiding in de Verenigde Staten. Hij krijgt vrienden die lid

van de kerk zijn, gaat mee naar de kerkdiensten, volgt de lessen van de zendingen en wordt gedoopt. Als hij ongeveer negen maanden later naar Vietnam terugkeert, wordt zijn koffer waarin zijn Schriften zitten, gestolen. Het is hem niet bekend dat er een gemeente van de kerk in de hoofdstad is, maar hij ontvangt wel een geschenkabonnement op de *Ensign*, de Engelse tegehanger van *De Ster*. Het lezen en herlezen van de twaalf *Ensigns* houdt hem tien jaar lang geestelijk op peil. Als Vietnam van regering verandert en „buitelandse” literatuur onder verdenking komt te staan koestert hij zijn *Ensigns* des te meer en verbergt ze.

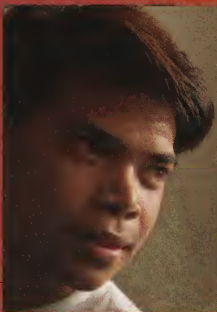
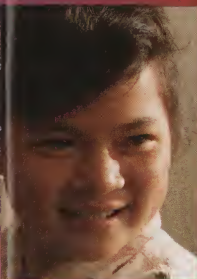
Als hij Vietnam ontvlucht en in het vluchtelingenkamp aankomt, schrijft hij naar de redactie van de *Ensign* en vraagt of zijn brief kan worden doorgestuurd naar een goede vriend, een lid van de kerk die in de Verenigde Staten woont. De vriend wordt gevonden

Thach Khuong is slechts één van de duizenden Vietnamezen, Kampucheanen en Laotianen die Indo-China proberen te ontvluchten, op zoek naar een beter leven. Velen halen het niet. Velen sterven.

Walden Andersen

Duizenden kilometers van hun door oorlog verscheurde thuisland kunnen Thach Khuong en zijn gezin nu in vrede en zonder gevaar wonen, werken en aanbidden.

en begint met broeder Thach te schrijven en verleent geldelijke steun aan zijn immigratie naar de Verenigde Staten.

Thach Khuong is slechts één van de duizenden Vietnamezen, Kampucheanen en Laotianen die Indo-China proberen te ontvluchten, op zoek naar een beter leven. Velen halen het niet. Velen sterven.

De bootvluchtelingen betalen grote geldbedragen voor een plaatsje op kleine, vaak wrakke en overvolle bootjes, in de hoop dat één of andere vriendelijk gezind koopvaardijship hen oppikt, voordat zij de dood ingestuurd worden door stormen, piraten, honger of dorst.

Andere Vietnamese vluchtelingen, zoals broeder Thach, riskeren gevangenneming en de dood wanneer zij door Kampuchea noordwaarts trekken naar het neutrale Thailand. Broeder Thach ging in gezelschap van zijn vrouw, Minhdan, hun drie jaar oude dochter Minhvan en een neefje, de achtjarige Thanha. Broeder Thach: „Thanha's vader was niet in staat om met zijn vrouw en zes kinderen uit Vietnam weg te komen. Hij vroeg me om de jongen mee te nemen. Hoewel dat betekende dat ze hun oudste zoon moesten laten gaan, vonden zijn vrouw en hij toch dat tenminste één van hun kinderen de kans moest hebben op een vrij bestaan.”

De reis door Kampuchea werd door een „gids' uitgestippeld, die hem anderhalve taels goud in rekening bracht, bijna anderhalf jaarinkomen. Broeder Thach had hard gewerkt om het geld bij elkaar te krijgen, en het in het diepste geheim opgespaard om maar niet de aandacht van de autoriteiten op zich te vestigen. Nadat ze hun schamele bezittingen aan familie en vrienden hadden verkocht, was de groep eindelijk klaar voor vertrek. Ze vertrokken op een maanloze nacht in maart 1981 en baden dat hun onderneming succesvol mocht verlopen.

Gebeden verhoord

Broeder Thach is ervan overtuigd dat hun gebeden werden verhoord. Hoewel zij Vietnamese staatsburgers waren, hadden hij en zijn vrouw een Kampucheaanse achtergrond en gaven zij zich op hun reis uit voor Kampucheanen. „Het ging niet altijd van een leien dakje,” zo zegt hij, „bijvoorbeeld, toen mijn vrouw zich als Kampucheaanse had gekleed. Op zekere dag werden we ondervraagd waarom zij haar sarong op de Vietnamese manier droeg in plaats van de Kampucheaanse. Hoewel beide landen dezelfde culturele achtergrond hebben is er toch verschil in stijl en manier waarop de sarong wordt gedragen. We verzonnen een of ander excuus en mochten ongemoeid verder.”

Ze werden verscheidene malen door soldaten aangehouden, maar iedere keer gebeurde er weer een klein wonder en konden ze verder trekken. „Op een keer,” vertelt broeder Thach, „werden we bij een wachtpost, waar twee soldaten op wacht stonden, aangehouden. De ene was Kampucheaan, de ander Vietnamees. Om de een of andere reden bemoeide de Vietnamees soldaat zich niet met ons. De Kampucheaanse soldaat vroeg naar onze papieren. Ik besloot hem de waarheid te vertellen, waar we vandaan kwamen en waar we naar toe gingen. Hij liet ons door. Ik weet zeker dat we gearresteerd zouden zijn als die Vietnamees soldaat ons had ondervraagd.”

Ook wist de familie ternauwernood aan andere gevangen te ontsnappen – striuikrovers en militaire vijandigheden – terwijl ze hun weg vonden per bus, fiets, ossewagen en trein naar Battambang, bij de Kampucheaans/Thaise grens.

De trein waarin zij zaten moest vaak stilhouden vanwege reparaties aan de spoorweg, die door landmijnen in onbruik was geraakt. Broeder Thach vertelt: „Om het spoor mijnenvrij te maken, ontkoppelde de bemanning de passagiersrijtuigen van de locomotief om daarmee een zware goederenwagon vooruit te duwen die de nog op scherp staande mijnen tot ontploffing bracht. Vervolgens repareerden ze het spoor. Dit vergde zoveel tijd dat alle passagiers bang waren dat we zonder voedsel zouden komen te zitten.”

Hij vertelt hoe hij tijdens zo'n oponthoud, „de trein verliet en toe de Heer bad om mij te helpen voedsel voor mijn gezin te vinden, dat het al enige tijd zonder eten had moeten stellen. Ongeveer twee kilometer verderop liep ik een dorp binnen. Ik ging naar het dichtstbijzijnde huis en vroeg een vrouw of ik wat voedsel van haar kon kopen. Ze kookte een pan met rijst, verpakte de rijst in een blad van de bananenboom, voegde er een beetje zout aan toe en gaf het aan mij”. Hij betaalde haar en bracht de rijst naar zijn vrouw en twee hongerige kinderen en vergat niet de Heer te danken.

Uiteindelijk kwam het gezin in het vluchtelingenkamp te Battambang aan, maar omdat het in Kampuchea lag, vroeg broeder Thach of zij konden worden overgeplaatst naar een veiliger oord in Panat Nikom (Thailand) waar zij in mei, twee maanden na hun vertrek uit Vietnam, aankwamen. Vanuit Thailand emigreerden zij naar Amerika, waar Minhdan gedoopt werd. Ze is nu werkzaam als raadgeefster in het ZHV-bestuur van de Gemeente Taylorsville 40, een Vietnamees gemeente in Taylorsville (Utah). Broeder Thach is tweede raadgever in het gemeentepresidium en werkt als elektrotechnicus bij een landelijk ingenieursbureau in Utah. □

EEN ANTWOORD VINDEN

Paula Miner

Dertien jaar lang was ik een toegewijd „wedergeboren“ christen en even toegewijd anti-mormoons. Ik maakte deel uit van een evangelisatievereniging en sprak met mensen in winkels, in parken, bij hun thuis, over de blijde boodschap van het evangelie.

Door dit werk kwam ik in aanraking met vele heiligen der laatste dagen. Ik greep iedere kans aan om hen te vertellen dat hun kerk niet van God was, maar een door satan geïnspireerde sekte. Ik was goed op de hoogte met de anti-mormoonse literatuur en mijn hart ging uit naar die „misleide mormonen“, die dachten dat „werken“ hen in de hemel zouden brengen en geloofden in de woorden van die zogenaamde profeet Joseph Smith.

Ik wees hen er steeds weer op dat die werken er niet toe deden. Ik zei hun dat alleen de mensen, die Jezus in hun hart vroegen, naar de hemel gingen. Alle anderen, goed of slecht, waren eeuwig van Gods tegenwoordigheid uitgesloten en wachtten een pijnlijk lot.

„Hoe zit het dan met hen die nog nooit van Jezus hebben gehoord?“ was de vraag die mij altijd gesteld werd. Omdat ik het antwoord niet wist deed ik maar net of ik de vraag niet hoorde.

Na een echtscheiding, wat voor mij een moeilijke tijd was, ging ik niet meer naar de kerk, en hoewel mijn geloof en liefde voor God hetzelfde waren gebleven, besloot ik het geestelijke deel van mijn leven een poosje te laten voor wat het was. Ik trouwde een minder actieve heilige der laatste dagen die ondanks dat een onverrikbaar getuigenis bezat. We spraken bijna nooit over het geloof, maar als het onderwerp werd aangesneden, slaagde ik er niet in om hem ervan te overtuigen dat hij fout zat. Hij luisterde rustig, maar zijn getuigenis bleef onaangetaast. Toen vond er bij mij, door een familiedrama, een verandering van hart plaats.

Mijn schoonvader kreeg kanker en terwijl zijn dood naderde voelde hij de behoefte om het belang van de kerk aan zijn kinderen duidelijk te maken. Er was iets

in zijn eenvoudige getuigenis dat mij aansprak, en ik besloot zelf te gaan onderzoeken of die kerk waar was. Ik begon teksten met elkaar te vergelijken en kwam tot de ontdekking dat er geen tegenstrijdigheden waren tussen de Bijbel en Het Boek van Mormon. De Bijbel was voor mij het waardevolle woord van God. Ik geloofde het onvoorwaardelijk. Kon de mormoonse leer door de Bijbel bewezen worden? Ik was vastbesloten om het antwoord te vinden.

Terwijl ik de boeken van mijn man doorbladerde, kwam ik het boek „Een wonderbaar werk en een wonder“ tegen van ouderling LeGrand Richards. Toen ik het las was het alsof het voor mij geschreven was. Ik vond teksten uit het Nieuwe Testament met betrekking tot de doop voor de doden en de zending van Christus tussen zijn dood en opstanding. Jezus' woorden tot Maria van Magdala bij het lege graf: „Houd Mij niet vast, want Ik ben nog niet opgevaren naar de Vader“ (Joh. 20:17) waren een openbaring voor mij. Was Hij vlak na zijn dood dan toch niet onmiddellijk naar zijn Vader teruggekeerd? Maar ik had zijn woorden tegen de rover aan het kruis: „... Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn“ (Luc. 24:43) gebruikt om sterfbedekering te bewijzen. Ik had deze teksten menigmaal gelezen maar ze nooit echt begrepen. Nu drong het tot mij door dat ik misleed was geweest wat betreft De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Terwijl ik studeerde en bad, vond ik de antwoorden op de vragen die ik zo stilltjes naast me had neergelegd. Uiteindelijk begreep ik dat deze kerk echt de kerk van de Heiland was, en dat deze leer echt zijn leer was.

Ik werd in 1984 gedoopt. Ik ben de Heer dankbaar dat Hij zo geduldig heeft gewacht tot mijn hart zich opende voor de leiding van zijn Geest. □

Paula Miner is lid van de Wijk Monrovia East, van de Ring Arcadia Californië.

„HEDEN ZULT
GIJ MET MIJ IN HET
PARADIJS ZIJN“
(LUCAS 23:43).

„HOUD MIJ NIET
VAST, WANT IK BEN
NOG NIET OPGEVAREN
NAAR DE VADER“
(JOHANNES 20:17).

EEN
ANTWOORD
VINDEN

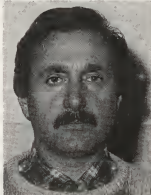
Uitslag *Europese literaire wedstrijd* 1987

Winnaar in de categorie
Persoonlijke belevenissen

Siegfried Schulze uit
Erfurt, D.D.R.
Wint 400 DM.

Winnaar in de categorie
Korte Verhalen

Francesco Palma uit
Brindisi, Italië.
Wint 400 DM.

*Europese literaire
wedstrijd 1988*

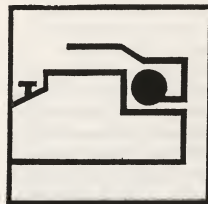

Reglement op blz. 8 en 9

Winnaar in de categorie
Kinderverhalen

Ruys Fredien uit
Belsele, België.
Wint 400 DM.

Illustratie: Jacqueline Heijdemann

De "International Magazine" van de kerk (voor Nederland en Vlaanderen *De Ster*) maakt hierbij de winnaars bekend van de Europese literaire wedstrijd 1987. Wij feliciteren de winnaars van harte met hun fraaie prestatie, hun inzendingen worden op de hiernavolgende bladzijden afgedrukt. Ook willen wij al diegenen danken die niet gewonnen hebben. We weten dat u met hart en ziel aan de wedstrijd hebt meegedaan en hebben uw inzending met plezier gelezen. Alstublieft, laat u niet ontmoedigen. We hopen in de wedstrijd voor 1988 weer iets van u onder ogen te mogen krijgen. De regels voor deze Europese literaire wedstrijd staan op blz. 8 en 9 in dit nummer van Kerknieuws afgedrukt.

De redactie

NB: Voor de categorieën Essays en gedichten zijn geen winnaars aangewezen.

Europese literaire wedstrijd 1987

Winnaar categorie Korte verhalen

De boulevard van hoop

Francesco Palma

Die middag in april heerste er een vreemde stilte op de kinderafdeling, hier en daar onderbroken door gehuil van kinderen en het komen en gaan van verpleegsters en familieleden van patiënten. Niemand in de gangen scheen bij machte die haast buiten-aardse sfeer, verlicht door de ondergaande zon die door het raam naar binnen scheen, te verlevendigen.

Ik was hoofd van de afdeling en had die dag avonddienst. Niets leek de normale routine te zullen doorbreken.

Op weg naar mijn kantoor zag ik in een wachtkamer een vrouw rechtop zitten, met een sigaret in de hand en de blik op oneindig. Ik zag haar slechts in het voorbijgaan, maar haar uitdrukingsloos gezicht deed me iets, alsof ik aanvoelde dat zij een enorme innerlijke beroering probeerde te verbergen. Daar ik de indruk had dat zij mij niet had opgemerkt, liep ik door. De collega die ik afloste, wist mij te vertellen dat het vierjarige zontje van deze moeder een ongeneeslijke ziekte had en op sterven lag.

Toen ik weer alleen was, peinsde ik even over de uitdrukking op het gelaat van die vrouw en over de pijn die zij als moeder moest voelen.

Ik besloot dat ik mij niet afzijdig kon houden van deze tragedie. Ik ging terug naar de wachtkamer waar ik de vrouw in dezelfde houding aantrof als daarnet. Mijn aanwezigheid doorbrak iets van haar starheid. Ik wist niet precies wat ik moest zeggen en waarom ik daar was, en eigenlijk voelde ik me erg opgelaten om op zo'n moment een gesprek met haar te beginnen. Toch voelde ik dat iets mij drong.

"Mevrouw Loreti, mijn collega vertelde mij net wat u nu doormaakt, en misschien heb ik het recht niet om

u in uw verdriet te storen. Maar als u mij dat toestaat, wil ik, als mens en als dokter, u in deze moeilijke periode steunen."

Langzaam draaide zij haar gezicht mijn kant op en even langzaam drukte ze haar half opgerookte sigaret uit. Er lagen een heleboel stompjes in de asbak en ik vermoedde dat ze van haar waren. We keken elkaar kort in de ogen. Haar zielepijn ging waardig verborgen achter een kalme blik. Na enkele ogenblikken stilte zei ze aarzelend:

"Ik zat te peinen over het 'waarom' van dit alles. Sandro is alles voor me ... hij is mijn leven ... mijn hoop ... hij is het enige wat ik heb in de wereld, en straks is hij weg."

"Bedoelt u dat u geen familieleden hier in Milaan heeft? Is uw man ..."

"Mijn man? O ja, ik heb een man, maar ik ben er aan gewend geraakt dat ik hem niet heb. Toen Sandor geboren was, verhuisden we hier naartoe waar we op onszelf wilden wonen. Hij had een baan gevonden. Mijn ouders mochten Giorgio niet, en het contact met hem werd steeds minder, ook door de afstand. Nu is er helemaal geen contact meer. Tussen Giorgio en mij ging het ook niet zo goed, hij was nogal onvolwassen en bleef 's avonds tot laat weg met vrienden en collega's. Ergens vond hij dat ons huwelijk een vergissing was geweest."

Ik begreep niet waarom ze mij al die persoonlijke dingen vertelde. Haar ogen werden vochtig.

"Na een jaar van misverstanden besloot Giorgio in het buitenland te gaan werken, zijn bazen wilden hem al een hele tijd in Londen hebben. Hij vergat ons snel, dat was te verwachten. Eerst schreef hij nog wel, een keer heeft hij zelfs geld gestuurd, maar het

was duidelijk dat hij in een andere wereld terecht was gekomen. Sandro en ik waren verleden tijd voor hem, oud, gebruikt, iets wat begraven moest worden. Na vele pogingen om weer in contact met hem te komen, besloot ik deze nieuwe realiteit met waardigheid te aanvaarden. Ik had tenslotte Sandro nog, hij gaf mij troost, moed, hoop op een betere toekomst."

Bij deze woorden liepen de tranen over haar gezicht. Wat had de toekomst te bieden aan een vrouw die het kostbaarste in haar leven zou verliezen - Sandro? Ik voelde me volkomen hulpeloos, niet in staat haar op dat moment enige hulp te geven. Dus besloot ik haar alleen te laten.

"Mevrouw Loreti, ik begrijp en respecteer uw pijn en misschien stoort mijn aanwezigheid u. Maar ik wil u zeggen dat ik de rest van mijn dienst tot uw beschikking sta."

"Dank u, dokter."

Twee dagen later stierf Sandro. Ik nam deel aan de eenvoudige begrafenisdienst die in de kapel van het ziekenhuis gehouden werd, en voelde mee met zijn moeder. Haar verdriet stond op haar gezicht te lezen. Ze was zich nauwelijks bewust van haar omgeving. In die droeve omstandigheden werd ze in ieder geval gesteund door haar ouders en schoonouders, die bij deze beproeving gelukkig hun onenigheid opzij wisten te schuiven en haar te hulp kwamen.

Ongeveer een week later zocht ik mevrouw Loreti op in haar flat. Ze leek niet zo ingenomen met mijn bezoek.

"Dokter, ik moet u danken voor uw begrip vorige week, maar met Sandro's dood denk ik dat u taak voorbij is."

Ik kon het daar niet bij laten. Eigenlijk wist ik niet waarom ik haar

*"Hoe kan ik vergeven worden na jou
en Sandro verlaten te hebben?
Hoe kan ik vrede vinden nu hij er
niet meer is?"*

mijn hulp aanbood, maar er moest een reden zijn.

"Mevrouw Loreti, geef me alstublieft de kans om u te helpen. Ik denk dat ik iets voor u kan betekenen. Mag ik proberen om uw man te vinden?"

"Mijn man?"

Haar gezicht betrok. Hoewel ze had afgeleerd om dat woord zonder bitterheid uit te spreken, had ik het idee dat als ik in de diepte van haar hart kon kijken, ik een onverminderde liefde voor haar man zou zien, een liefde die haar bijna deed hopen dat er een soort wonder zou gebeuren en dat hij weer terug zou komen. Mijn taak stond me nu helder voor ogen en ik was klaar om haar mijn diensten aan te bieden, nu niet als dokter, maar als heilige der laatste dagen, als dienstknecht van God.

"Misschien is niet alles verloren, mevrouw. Ik weet zeker dat ik uw man kan vinden en u zult zien dat met Gods hulp uw leven weer kan bloeien. Sluit u niet af voor deze hoop."

"Mijn hoop op God, dokter, is al lang verdwenen. Nu ben ik Sandro ook kwijt, en ik denk dat het echt te laat is om weer te gaan hopen."

"U denkt dat Sandro voor altijd verloren is. Maar geloof mij, u kunt hem weer zien. Natuurlijk niet op deze aarde, maar in de toekomst, in het eeuwige leven."

"Hoop, eeuwig leven, allemaal mooie woorden, maar het stelt niks voor."

Ik vertelde haar toen over de kerk en haar leerstellingen. Ik vertelde over het eeuwige gezin, hoe belangrijk het was om Giorgio te vinden en alles te doen om de eenheid die ze hadden verloren, weer op te bouwen. Ik legde haar uit dat Sandro, hoewel hij nu in een andere dimensie was, nog steeds leefde en

vooruitgang maakte.

"Dus Sandro leeft nog?"

"Ik weet het zeker. Sandro leeft en wacht op de opstanding. Hij wil graag dat zijn ouders weer bij elkaar komen en gelukkig zijn."

Het idee dat Sandro nog leefde, leek iets in haar aan te wakkeren.

"Wendt u toch tot uw Hemelse Vader en vertrouw op Hem, u zult ontdekken hoeveel Hij van zijn kinderen houdt."

"Mijn zoon ... begrijp ik het nou goed ... leeft ... nee, dat is belachelijk. Het is totaal onlogisch. Maar toch trekt het idee mij aan, dat kan ik niet ontkennen. Het is alsof ik u moet vertrouwen, maar wat betreft het vinden van mijn man en hem weer geïnteresseerd krijgen in zijn gezin, nee, dat kan nooit. Hij heeft niet alleen elk contact met mij verbroken, maar ook met zijn ouders. Ik weet niet eens waar hij woont."

"Laat me het proberen. Hij moet weten dat zijn zoon overleden is. Wie weet vinden we hem weer."

Ik kreeg haar zover dat ze mij alle gegevens over haar man gaf die ze had, en ik ging weg nadat ik haar ervan had overtuigd dat ze er goed aan deed bezoek te ontvangen van enkele ZHV-zusters, waaronder mijn vrouw. Ik legde de zaak volledig in de hand van de Heer en bad om succes in deze gevoelige aangelegenheid. Ik wist zeker dat het allemaal goed zou komen.

Ik ging aan het werk. Met de gegevens die ik had, vond ik op de afdeling Ledenadministratie en statistiek van ons regionaal kantoor het adres van de wijk in Londen waar Giorgio Loreti volgens ons woonde en werkte. Ik stuurde een brief aan de bisschop waarin ik hem de situatie uitlegde, en vroeg hem om de quorums in zijn wijk op te roepen alle moeite te doen om Giorgio te vinden.

Ik bad en vastte regelmatig. Vol vertrouwen wachtte ik op een positief bericht. Een maand later kreeg ik een brief uit de Wijk Birmingham 2, ongeveer 200 kilometer van Londen vandaan. De bisschop vertelde mij over de resultaten van de speurtocht, die in Londen was begonnen. Hij gaf mij het adres en zelfs het telefoonnummer van Giorgio en vertelde dat deze ongeveer een jaar eerder naar die stad verhuisd was. Giorgio hoopte snel van mij te horen, want hij wilde weten waarom ik zoveel moeite had gedaan om hem te vinden. Ik was intens blij. Ik wist dat de Heer zijn invloed aanwendde voor dit uiteengevallen gezin. Ik schreef beide bisschoppen en dankte hen voor de geweldige geest van broederschap die zij hadden getoond en voor de kostbare resultaten van hun inspanningen.

Ik belde Giorgio direct op en vertelde hem over de tragische dood van zijn zoon en dat hij dringend naar Milaan

Europese literaire wedstrijd 1987

Winnaar categorie Korte verhalen

moest komen om zijn vrouw in deze moeilijke periode te steunen. Omdat ze al zo lang uit elkaar waren, zei ik dat het misschien beter was om niet direct naar haar huis te gaan, maar om een en ander via mijn gezin te regelen, dat in de tussentijd een sterke band met zijn vrouw had opgebouwd.

Ik legde uit hoe ik bij hun situatie betrokken was geraakt en dat ik na de dood van hun zoon had aangeboden om zijn vrouw te helpen. Er viel een lange stilte. Toen, met zachte, onzekere stem, zei hij dat hij op 25 mei naar Milaan zou vliegen.

Toen ik haar het nieuws vertelde, kon mevrouw Loreti niet geloven dat haar man gevonden was en dat ze elkaar over vijf dagen weer zouden zien. Ze zei alleen maar: "Dank u. Dank u wel. Misschien is het Gods wil."

Die woorden maakten mij nog enthousiaster. Ik vroeg mijn vrouw, die een goede vriendin van mevrouw Loreti was geworden, om haar voor te bereiden op de moeilijke en delicate ontmoeting met haar man.

"De heer Giorgio Loreti, vlucht AZ 25 uit Londen. Dokter Guglielmi wacht op u bij de informatiebalie. De heer Giorgio Loreti, vlucht AZ 25 uit Londen. Dokter Guglielmi wacht op u bij de informatiebalie."

Een paar minuten na dit bericht zag ik een man van rond de dertig naar de balie komen. Hij had een stevig postuur, donker haar, aktetas in de hand. Ik ging hem tegemoet.

"Goedemorgen. Meneer Loreti?"

"Dat ben ik."

"Ik ben dokter Guglielmi. Welkom in Milaan."

Na de begroeting en enige toelichting die ik noodzakelijk achtte, vroeg ik hem mee te gaan naar mijn auto.

Tijdens de rit van het vliegveld naar huis probeerde ik een aanknopingspunt voor een gesprek te vinden, maar dat lukte niet erg. Na een lange stilte was het Giorgio zelf die van wal stak.

"Die laatste paar dagen, dokter, is het net alsof ik uit een winterslaap ontwaakt ben. Ineens besef ik dat ik nog steeds een vrouw en een kind heb. Ik heb ingezien hoe egoïstisch ik ben geweest en hoe ik hen heb veronachtzaamd. We waren zo jong, Giulia en ik, en onze verschillen kwamen al gauw bovendien."

Er viel weer een korte stilte, toen ging hij op vlakke toon verder:

"Ik ging weg omdat ik ervan overtuigd was dat dat het beste was, maar ik besefte niet dat ik Giulia en Sandro gewoon aan hun lot overliet. De wereld waarin ik mij had gestort deed de rest. Maar nu heb ik geen rust meer. De gedachte dat dit alles mijn zoon het leven gekost kan hebben, kwelt voortdurend mijn geweten. Ik vind mezelf een lafaard, ik ben bang om Giulia weer te zien, haar in de ogen te kijken, ook al vind ik dat ik mijn verantwoordelijkheid als een man moet dragen. Het zal verschrikkelijk pijnlijk zijn, maar ik moet het doen."

"Meneer Loreti, u zult zien dat uw vrouw begrijpvol en liefdevol zal zijn. Denk eens aan wat zij doorgemaakt heeft. Haar trots is verdwenen, ze heeft zoveel verdriet gehad."

"Ja, dat is waar. O, kon ik het allemaal maar overdoen. En die mormonen die me opgespoord hebben, ze waren zo vriendelijk. Ze zeiden dat mijn leven zou veranderen. Ze zeiden dat de Heer met mij was en dat ik moedig en sterk moest zijn en mijn verantwoordelijkheid dragen. Nu weet ik wat die woorden betekenen."

"Vertrouw dan op de Heer. Waarom

vraagt u Hem niet om hulp?"

"Ik?? Bidden??"

Het werd stil en bleef stil tot we thuis waren.

Toen de liftdeur openging, aarzelde Giorgio even. Ik had wel enig idee van de moeite die het hem kostte, maar hij moest er doorheen. "Hemelse Vader, verlaat uw zoon niet in deze periode."

"Hiet komt goed, u zult het zien," zei ik.

Hij ging. Mijn vrouw deed open met een brede en bemoedigende glimlach.

"Hallo, meneer Loreti, neem ik aan."

"Ja, schat, dit is Giorgio Loreti.

Meneer Loreti, dit is mijn vrouw."

"Ik mag blij zijn dat ik zulke fijne en vriendelijke mensen als u heb ontmoet. Dank u, dank u wel, hoewel ik niet begrijp waarom u dit allemaal doet voor mij." Met een zucht voegde hij eraan toe: "Moge de Heer ons helpen."

We gingen naar de woonkamer waar mevrouw Loreti, mooi en elegant gekleed, wachtte. Bij de aanblik van haar man wist ze geen raad met zichzelf. Het was mijn vrouw die het ijs brak.

"Giulia, dit is je man Giorgio Loreti. Meneer Loreti, uw vrouw, Giulia."

De echtgenoten keken elkaar lang in de ogen, geen van tweeën bewoog of zei een woord. Het waren intense, pijnlijke, eideloze seconden. Toen stamelde meneer Loreti:

"Giulia, Giulia ... Ik vind dat ik je om vergeving moet vragen. Ik weet niet of je me kunt vergeven. Je hebt recht op zoveel uitleg. Ik ben ook niets waard ... de laagste van alle mensen."

Ze ging voor hem staan en met een stem waaruit de liefde van een

Vervolg op blz. 7.

... en leid mij

Siegfried Schulze

In 1972 bouwde de aannemer voor wie ik werkte, een flat in Wiemar voor studenten die aan de universiteit een opleiding voor ingenieur of architect volgden. Ik was kraanbestuurder en moest met een beweegbare kraanarm de betonblokken op hun plaats leggen. Omdat het gebouw hoger was dan mijn cabine, moesten de laatste blokken in den blinde gelegd worden. Het zou nog jaren duren voor er televisies werden geïnstalleerd voor dergelijke werkzaamheden, mij werd over de radio verteld hoe ik de kraan moest besturen en de zware bouwmaterialen moest verplaatsen zonder iemand in gevaar te brengen.

Het was moeilijk werk omdat het optimale concentratie vereiste. Ik deed mijn ogen dicht, luisterde naar de woorden van mijn maat en deed wat hij zei. Het kwam nooit bij me op om anders te handelen dan mij gezegd werd. Ik vertrouwde volkomen op zijn woorden en handelde dienovereenkomstig.

Slaan wij acht op de gave van de Heilige Geest die ons na onze dood gegeven werd? Vertrouwen wij volkomen en handelen wij dienovereenkomstig, of moeten we eerst lijden voor we willen begrijpen? Toen ik in Wiemar met die kraan werkte, moest ik denken aan een ervaring die ik vijftien jaar eerder had toen ik een jonge ouderling was. Het sterkte mijn getuigenis.

Ik was toen metselaar, en we maakten met bakstenen een boog bij het dak van een fabriek in Noord-Erfurt. We werkten op een hoge steiger en een hijskraan voorzag ons van bakstenen en cement. Op een dag gaf de balustrade een wat gamele indruk, dus haalde ik een zak met spijkers uit het magazijn. Ik deelde ze aan mijn maten uit zodat ze hun werkplaats konden verstevigen. Ik ging van werker naar werken en gaf elk een handvol spijkers. Toen ik naar een volgende metselaar liep, hoorde ik een duidelijk stem, net zo duidelijk als

Europese literaire wedstrijd 1987

Winnaar categorie persoonlijke belevenissen

over de radio: "Geef hem geen spijkers." Ik vroeg niet waarom en onderdrukte de stem ook niet, maar liep hem gewoon voorbij en zei: "Jij krijgt geen spijkers." Omdat hij ze ook wilde hebben, stond hij op en kwam me boos achterna. Op dat moment hoorden we een enorm kabaal en de stijger schudde alsof er een aardbeving was. We draaiden ons om en keken naar de plaats waar hij had gestaan. Onder een berg bakstenen lagen de gebroken steigerplanken; de emmer met cement was helemaal platgeslagen.

Wat was er gebeurd? De kraan was stil komen te staan boven de stijger en de bak met bakstenen was opengegaan. De stenen waren op de steiger gestorvt. Als ik stil was blijven staan om hem wat spijkers te geven, zouden we allebei gedood zijn door de vallende stenen.

Ik ben zo dankbaar dat we naar de stem van de Geest kunnen luisteren. Soms geeft hij ingevingen over kleine dingen, maar soms worden we gewaarschuwd zodat we beschermd worden tegen gevaar. En wat het belangrijkste is, de Heilige Geest toont mij mijn relatie met God en doet mij voelen dat God mij kent en van mij houdt.

*We hoorden een enorm kabaal.
We draaiden ons om en zagen
dat de plaats waar hij net
had gestaan, bedolven was
onder de bakstenen.*

De woorden van een vriend

Ruys Fredien

Als David aan de hemel dacht, zag hij een sprookjeswereld voor zich. Voor hem betekende de hemel niets anders dan een verzamelplaats voor Sneeuwwitje en de dwergen, Assepoets en Doormoosje met hun prinses, Pinocchio, Repelsteeltje en nog een hele resem goede feeën, elfjes, kabouterjes en goede tovenaars. In zijn verbeelding zag hij al deze figuren door het hemelrijk bewegen.

David's wereld bestond dan ook uit niets anders dan sprookjes. Bij zijn bed lagen stapels sprookjesboeken, en zat hij niet in een van deze boeken te lezen, dan vond je hem in de tv-zaal, waar voortdurend video's met tekenfilms werden afgespeeld.

David was geen gewone jongen. Met zijn zeven jaren zag hij er niet ouder uit dan een kind van vier en zijn grote donkere ogen leken veel te groot in zijn bleke, magere gezichtje. Hij verbleef in een groot kinderziekenhuis, ver van het huis waar zijn ouders woonden. Daar was hij de vriend van dokters en verplegend personeel. Leefijdsgenootjes kende hij niet, die speelden buiten of zaten samen in de klas.

David had leukemie en wist dat hij nooit groot en sterk zou worden, waarschijnlijk had hij zelfs niet zo heel lang meer te leven. Ondanks dat was hij een leuke, vriendelijke jongen, steeds tot een of andere grap bereid, en ondanks veel pijn behield hij steeds zijn opgewekte glimlach.

Op zekere dag bracht men in de kamer naast de zijne een jongen die helemaal verlamd was en daardoor praktisch altijd op zijn kamer bleef. David ging hem opzoeken en maakte zo kennis met de dertienjarige Eric. Hij vertelde hem honderduit over de vele verhalen die hij had gelezen of gezien

en zo werden zij spoedig beste vrienden.

Na een paar dagen kreeg Eric bezoek. David, die juist een verhaal zat voor te lezen, vernam dat het Eric's ouders waren, samen met een paar broeders en zusters. Eric's moeder was bijzonder attent voor David en ook de andere mensen betrokken hem voortdurend in hun gesprekken. David vond het fijn zo bij deze mensen en nu hij zijn ouders kende, voelde zich nog dichter verbonden met Eric. Na zowat een uurtje was het bezoekuur om en toen gebeurde er iets dat zijn hele wereldje zou veranderen. Voor zij weggingen, zongen deze mensen een lied, een lied dat David nog nooit eerder gehoord had. Daarna knielden ze rond het bed neer terwijl de vader zijn handen op het hoofd van zijn jongen legde en een gebed uitsprak.

Die woorden verwarmden het hartje van David en ineens was zijn hoofd vol met vragen. Toen ze afscheid namen en Eric's vader hem een hand reikte, wendde deze zich tot zijn zoon en zei: "Jongen, ik geloof dat jij je vriendje hier heel wat uit te leggen hebt." Nauwelijks was het bezoek weg en de deur weer dicht of David bestookte Eric met allerlei vragen.

"Wat deed je vader daarmee? Wat voor lied zongen jullie? En wie zijn die broeders en zusters zoals jullie elkaar noemen?"

Eric vertelde hem dat zij leden waren van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, dat zijn vader hem een zegen had gegeven, dat bij hen in de kerk iedere vrouw een zuster is, en iedere man een broeder, en het lied dat ze zongen was een lofzang.

Met deze uitleg was David lang niet tevreden en hij bleef maar vragen stellen. Dagenlang vertelde Eric over

onze Hemelse Vader, zijn Zoon Jezus Christus en zijn herstelde kerk op aarde. Voor David ging er een nieuwe wereld open. De stapels sprookjesboeken bleven onaangeroerd liggen en ook in de tv-zaal zag men hem nog maar zelden. Liever luisterde hij naar zijn vriend, zeker als die het had over het hemelse koninkrijk en de mogelijkheid om het eeuwige leven te hebben. Ook als Eric bezoek van zijn ouders kreeg, werd er veel over het evangelie, zoals zij dat noemden, gepraat. David keek altijd naar die bezoeken uit.

Ondertussen was David acht geworden. Korte tijd daarna werd hij zieker. Volgens de doktoren was de ziekte in het laatste stadium gekomen. De jongen werd zo zwak dat hij het bed niet meer uit kon komen. Dagelijks droeg een verpleger hem even tot bij zijn vriend in de kamer ernaast.

Op een van die bezoeken vroeg David opeens:

"Eric ... als ik doodga ... zal ik dan ook bij onze Hemelse Vader mogen zijn ... voor altijd?"

Het werd heel stil tussen beide jongens. Diep bewogen en met tranen in de ogen keek Eric zijn kleine vriend aan en antwoordde zacht: "Ik hoop dat we er samen mogen zijn."

Dankbaar legde David zijn tengere hand op Eric's wang.

"Ik wil gedoopt worden, ik ben al acht, dus het kan," stelde hij vast.

Bij het volgende bezoek van zijn ouders vertelde Eric over Davids wens om te worden gedoopt. Zijn vader besprak dit met de dokter en vroeg zijn toestemming. Die vond het goed, het was wellicht de laatste wens die ze hem konden toestaan. Davids ouders stemden ook toe.

In het ziekenhuis had men een kamer

voor deze plechtigheid ingericht. Vele dokters en verplegers hadden zich vrijgemaakt en stonden rond de grote, met water gevulde kuip. Davids vader droeg zijn jongen in zijn armen binnen. David zag er prachtig uit in het wit. Erics vader nam de dopeling over en droeg hem naar het water, sprak het gebed uit en doopte hem

onder. Een lach van geluk kwam op zijn lippen toen hij uit het water kwam - wedergeboren. Zijn grote ogen keken dankbaar in de ogen van zijn vriend en broeder, die hem tot dit geluk had gebracht.

Enkele weken later werd in datzelfde zaaltje een dienst gehouden voor de overleden David. Op de plaats waar de

doopvont had gestaan, stond nu een kleine witte kist. Daarnaast stond het bed van Eric die in zijn afscheidswaarden zei:

"David, jij gaf mijn leven betekenis, ik weet zeker dat je in Gods koninkrijk bent. Tot ziens, mijn vriend, tot we elkaar weerzien."

Vervolg van blz. 4.

echtgenote sprak, fluisterde ze:

"Je hoeft je niet zo te verontschuldigen, Giorgio. Het was niet allemaal jouw schuld. We moeten elkaar vergeven. Sinds ik dit gezin ken en weet welke beginselen zij naleven, begrijp ik hoe belangrijk het is om te vergeven en je vergeven te voelen, om je te bevrijden van de kwelling van de verschillen die ons uit elkaar dreven."

"Hoe kan ik vergeven worden na jou en Sandro verlaten te hebben? Hoe kan ik vrede vinden nu hij er niet meer is? Het is alsof ik verantwoordelijk ben voor zijn dood. De laatste paar dagen besef ik wat voor een mislukkeling ik ben en dat ik nooit het geluk had gevonden waar ik naar zocht."

"Giorgio, zeg maar niets meer."

Ze pakte zijn handen vast. Op liefdevolle toon ging ze verder:

"We kunnen de toekomst niet tegemoet zien door onszelf te straffen. Ik heb de laatste paar dagen ook nagedacht en ik zie in dat het ook mijn schuld is."

"Nee, Giulia, het is allemaal mijn schuld."

"Alsjeblieft, Giorgio, zeg dat niet. Ik weet dat Sandro niet verloren is voor ons, dat hij leeft, dat we nog steeds kunnen hopen op een nieuwe dag samen, als je dat wilt."

"Samen met Sandro? Giulia, ik kan je niet volgen ..."

"Maak je geen zorgen, Giorgio, ik leg het later wel uit. Ik moet je vertellen over hoe ik geestelijk wakker ben geworden, en het verlangen dat ik voel om tot mijn Hemelse Vader te komen. Je zult zien - het wordt prachtig. En ik heb het allemaal aan de familie Guglielmi te danken."

Tranen kwamen in hun ogen. Mijn vrouw en ik voelden ons vreemdelingen, indringers. We beseften dat dit hun moment was.

"Julie zullen elkaar wel veel te vertellen hebben en onze aanwezigheid is alleen maar storend. Mijn vrouw maakt wel iets te drinken en ik bel een taxi."

Instinctief omhelsde mevrouw Loreti mij.

"Dank u, uit het diepste van mijn hart."

Ze wendde zich tot mijn vrouw en huilend van vreugde omhelsden zij elkaar lang en innig.

We dankten onze Hemelse Vader in gebed voor de grote zegening die ons deel was geworden.

Laat op die meemiddag leek Milaan een prachtig stilleven, de zon leek de omgeving te willen strelen. Een goed voorteken.

De stad was klaar om het nieuwe jonge stel te omarmen, een stel dat in een taxi over de boulevard van hoop reed.

Overweldigd door de intense emoties hielden mijn vrouw en ik in stilte elkaars hand vast, wetend dat wij instrumenten waren geweest in de handen van een liefdevolle Hemelse Vader, die twee van zijn verloren geraakte aardse kinderen de weg had gewezen naar het eeuwige leven.

Wie schrijft blijft:

Europese literaire wedstrijd 1988

Aangemoedigd door de resultaten van vorig jaar is het de redactie van de 'International Magazine' (voor Nederland en Vlaanderen *De Ster*) een genoegen de Europese literaire wedstrijd 1988 aan te kondigen. De opzet zal iets anders zijn dan vorig jaar. Hoewel de wedstrijd in alle Europese taalgebieden van de kerk wordt uitgeschreven, worden de inzendingen per taalgebied beoordeeld. Hieronder volgen de regels:

Algemeen reglement

1. Inzendingen mogen niet later gepostmerkt zijn dan 31 december 1988.
2. De wedstrijd staat open voor alle heiligen der laatste dagen vanaf achttien jaar, voor zowel amateurs als zij die professioneel schrijven.
3. Aan elke categorie mag men maximaal eenmaal deelnemen. Het onderwerp moet geschikt zijn voor heiligen der laatste dagen.
4. Inzendingen moeten in de eigen taal geschreven zijn, enkelzijdig getypt op wit papier, formaat A-4, regelafstand 2.
5. Manuscripten worden niet geretourneerd, dus maak voor het inzenden een kopie.
6. Namen van deelnemers mogen niet op het manuscript voorkomen.
7. Elke inzending moet vergezeld gaan van de volgende verklaring in een gesloten enveloppe: "Ik ben lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; het ingezonden manuscript (noem de titel) is mijn eigen werk. Het is niet bedoeld voor publicatie elders en zal niet elders worden ingezonden dan na het bekendmaken van de wedstrijdresultaten." De deelnemer ondertekent de verklaring en geeft zijn of haar naam, adres en telefoonnummer, functie in de kerk, enige informatie over maatschappelijke achtergrond. De winnaars zullen gevraagd worden een zwart-wit pasfoto van goede kwaliteit op te sturen.
8. De winnaars worden bekendgemaakt in *De Ster* van juni 1989.
9. De kerk verkrijgt alle rechten op bekroonde inzendingen en mag deze publiceren. (Dit houdt over het algemeen geen beperkingen in voor verder gebruik door de schrijver.) *De kerk behoudt zich het recht voor waar nodig (in overleg) redactionele wijzigingen aan te brengen.*
10. *De Ster* behoudt zich voor elke categorie het recht voor geen winnaar aan te wijzen.

Essays

1. Wetenschappelijke artikelen kunnen geschreven worden over elk onderwerp dat geschikt is voor publicatie in *De Ster*, zoals kerkelijke leerstellingen, beginselen, programma's en kerkgeschiedenis; huwelijk en gezin; biografieën enzovoorts, en moeten volledig gedocumenteerd zijn. Artikelen van persoonlijke aard dienen niet onder deze categorie te worden ingezonden.
2. Inzendingen worden beoordeeld op doel, strekking, toon, algemene inhoud, originaliteit en schrijfstijl.

3. Het artikel mag niet langer zijn dan 3.000 woorden.
4. De beste inzending wordt bekroond met een niet-geldelijke prijs. Overige inzendingen kunnen in aanmerking komen voor een eervolle vermelding.
5. De wedstrijd beslaat alleen het Nederlandse taalgebied.
6. De inzendingen richten aan: Literaire wedstrijd - Essays, Kerkelijk vertaalbureau, postbus 224, 3430 AE Nieuwegein, Nederland..

Persoonlijke belevenissen

1. De inzendingen moeten weergaven zijn van ervaringen met betrekking tot de beleving van het evangelie - humoristisch of geestelijk.
2. De inzendingen worden beoordeeld op doel, strekking, toon, algemene inhoud, originaliteit en schrijfstijl.
3. Het artikel mag niet langer zijn dan 2.500 woorden.
4. De beste inzending wordt bekroond met een niet-geldelijke prijs. Overige inzendingen kunnen in aanmerking komen voor een eervolle vermelding.
5. De wedstrijd beslaat alleen het Nederlandse taalgebied.
6. De inzendingen richten aan: Literaire wedstrijd - Persoonlijke belevenissen, Kerkelijk vertaalbureau, postbus 224, 3430 AE Nieuwegein, Nederland..

Korte verhalen

1. Alle inzendingen moeten fictioneel zijn.
2. De inzendingen worden beoordeeld op artistieke waarde (gebruik van het thema, intrige, persoonlijkheden, actie, context enzovoorts), originaliteit en algemene inhoud.
3. Het verhaal mag niet langer zijn dan 3.000 woorden.
4. De beste inzending wordt bekroond met een niet-geldelijke prijs. Overige inzendingen kunnen in aanmerking komen voor een eervolle vermelding.
5. De wedstrijd beslaat alleen het Nederlandse taalgebied.
6. De inzendingen richten aan: Literaire wedstrijd - Korte verhalen, Kerkelijk vertaalbureau, postbus 224, 3430 AE Nieuwegein, Nederland..

Kinderverhalen

1. Alle inzendingen moeten fictioneel zijn.
2. De inzendingen worden beoordeeld op artistieke waarde (gebruik van het thema, intrige, persoonlijkheden, actie, context enzovoorts), originaliteit en affiniteit met kinderen.
3. Het verhaal mag niet langer zijn dan 2.000 woorden.
4. De beste inzending wordt bekroond met een niet-geldelijke prijs. Overige inzendingen kunnen in aanmerking komen voor een eervolle vermelding.
5. De wedstrijd beslaat alleen het Nederlandse taalgebied.
6. De inzendingen richten aan: Literaire wedstrijd - Kinderverhalen, Kerkelijk vertaalbureau, postbus 224, 3430 AE Nieuwegein, Nederland..

Gedichten

1. De inzendingen worden beoordeeld op artistieke waarde (gebruik van het thema, vorm, beeldspraak, symbolisme en andere poëtische elementen), originaliteit en algemene inhoud.
2. Het gedicht mag niet langer zijn dan vijftig regels.
3. De beste inzending wordt bekroond met een niet-geldelijke prijs. Overige inzendingen kunnen in aanmerking komen voor een eervolle vermelding.
4. De wedstrijd beslaat alleen het Nederlandse taalgebied.
5. De inzendingen richten aan: Literaire wedstrijd - Gedichten, Kerkelijk vertaalbureau, postbus 224, 3430 AE Nieuwegein, Nederland..

Pilaren van kerkelijk leiderschap

Carlos E. Asay

In het midden des tijds koos en ordende Christus gewone mensen om Hem bij te staan. Hij deed geen beroep op de schriftgeleerden en de Farizeeën om apostel te worden. Deze mensen torsten de last van traditie, onzuivere motieven en andere huichelachtige neigingen (zie Matt. 23).

Zo is het ook in onze tijd. Een jonge, relatief ongeschoolde boerenjongen werd de profeet van de herstelling. Een timmerman leidde de exodus naar het Westen. En zo waren het steeds de gewone, alledaagse mensen die de doeleinden van de almachtige God verwezenlijkten.

Sommigen zullen zeggen dat de kerk in deze tijd, met leken als haar leiders, op zanderige grond gebouwd is. Maar zij die dit zeggen, begrijpen het priesterschap niet, noch de macht om in Gods naam te handelen. Ook begrijpen zulke mensen niet hoe de Heer in de loop van de geschiedenis met de mens gehandeld heeft, waarbij schijnbaar zwakke mensen geroepen werden en in geestelijke reuzen veranderden. Bijvoorbeeld, Amos was veehouder en kweker van moerbeivijgen, tot de Heer hem nam en hem zei tegen het volk te profeteren (zie Amos 7:14-16).

Op vele, vele plaatsen in de Schriften wordt er over kerkelijk leiderschap gesproken. Maar er zijn enkele evangeliebeginselen die als *pilaar* schijnen te fungeren en het bouwwerk van Gods organisatie ondersteunen. Deze pilaren zijn:

1. *Voorbereiding*: Van alle leiders wordt verwacht dat zij zich voorbereiden door naar waarheid te zoeken en naar die waarheid te leven, vóór zij trachten anderen te beïnvloeden. Men kan niet geven wat hij niet heeft, of ontvangen wat hij niet weet of voelt (zie Ezra 7:10).

2. *Motief*: Wij kunnen geen ongeziene machten of hemelse zegeningen ontvangen als wij uit zelfzucht dienen. Net als Joseph Smith kunnen wij alleen anderen goed dienen en het werk van de Heer met succes doen als wij ernaar verlangen zij naam te verheerlijken en zijn koninkrijk op te bouwen (zie JS-G 46).

3. *Verantwoordelijkheid*: Elke leider, hoe klein of groot de roeping ook mag lijken, moet zijn of haar plichten te weten komen en met alle ijver aan het werk gaan. Anders wordt hij als een trage dienstknecht beschouwd, die niet waardig is om in zijn ambt te blijven (zie LV 107:99-100).

4. *Bedienen*: De taak van de leiders is om op christelijke wijze de kudde van God te hoeden en te voeden. Deze opdracht om te bedienen wil zeggen dat de leiders "voorbeelden der kudde" moeten zijn (zie 1 Petr. 5:1-4).

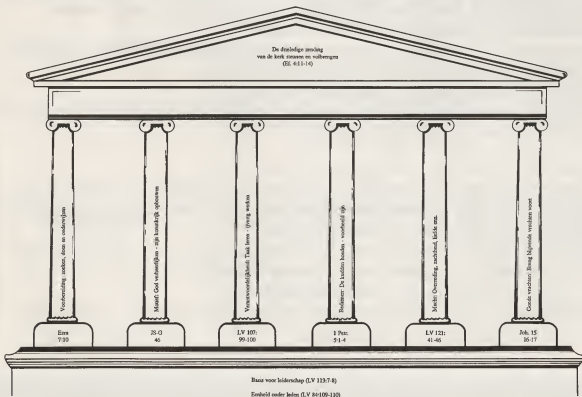
5. *Macht*: Een roeping of leiderschapspositie mag niet misbruikt worden. Zij moet geëerd worden, opdat macht en invloed door de Heilige Geest in stand gehouden kunnen worden. Het gedrag van Gods vertegenwoordigers moet gekarakteriseerd worden door liefde, niet door dwang, door overreding, niet door dreigementen (zie LV 121:41-46).

6. *Goede vruchten*: Kort gezegd, de leiders in de kerk worden gekozen en geordend om *heen te gaan en vrucht te dragen*. Dit gebeurt als er zielen gewonnen worden, als de kerk groeit en al het overige zo gedaan wordt dat de spanningen produktief en blijvend zijn (zie Joh. 15:16-17).

Net als een pilaar een kaarsrechte ondersteuning van een gebouw is, zo moet ons leiderschap een kaarsrechte ondersteuning van de kerk vormen. Niemand van ons is volmaakt wanneer hij tot een positie geroepen wordt. Toch wordt van ons verwacht dat wij door de genade Gods groeien en aan heilige verwachtingen voldoen. Deze groei zal plaatsvinden als wij trachten de zes pilaren van kerkelijk leiderschap te begrijpen en de daaraan gerelateerde evangeliebeginselen toepassen.

Moge God ons zegenen in onze pogingen de kerk te ondersteunen en de driedieelige zending van de kerk te vervullen. Mogen wij allen leider zijn en effectief in onze roeping dienen.

Carlos E. Asay, gebiedspresident

VOOR DE KINDEREN

Oktober 1988

G E B E D

President Ezra Taft Benson:
„Aan de jonge en opkomende generatie (. . .) Ik adviseer jullie met de woorden van Jezus Christus om 'altijd [te] waken en [te] bidden, opdat gij niet in verzoeking valt; want Satan begeert u te bezitten . . .'

(3 Ne. 18:18).

„Als je 's ochtends en 's avonds oprecht naar leiding van onze Hemelse Vader zoekt, zul je de kracht hebben om elke verleiding uit de weg te gaan.

„Als je bidt – als je met je Hemelse Vader spreekt – bespreek je dan je problemen met Hem? Laat je Hem je gevoelens weten, je twijfels, je onzekerheden, je vreugden, je diepste verlangens – of is het gebed alleen maar een gewoonte met steeds dezelfde woorden en zinnen? Overdenk je wat je wilt zeggen? Neem je de tijd om naar de influisteringen van de Geest te luisteren?

De antwoorden op gebed komen meestal in de vorm van een zachte stem en worden gevoeld in ons binnenste. Ik zeg jullie dat je de wil van God aangaande jezelf kunt weten als je de tijd neemt om te bidden en te luisteren.” (Algemene conferentie, oktober 1977.)

Ouderling Boyd K. Packer van de Raad der Twaalf:

„Jonge mensen, morgen, overmorgen, of de dag daarna zullen jullie de leiders van de kerk zijn.

„Draag altijd een gebed in je hart mee. Zorg ervoor iedereen avond biddend in slaap te vallen.

„Als je weet hoe je moet bidden en geestelijk moet

luisteren, zul je het leven aankunnen, in voor- en tegenspoed, in oorlog en vrede.” (Algemene conferentie, oktober 1979.)

Ouderling Thomas S. Monson van het Eerste Presidium:

„Mag ik jullie de volgende concrete suggestie aan de hand doen: Zoek goddelijke leiding voor één dag tegelijk (. . .) leder van ons is in staat om één dag getrouw zijn – en dan nog een.

De formule werkt. Stel haar gerust op de proef. De hulp die je nodig hebt komt misschien niet zoals jij die verlangt, maar komen doet ze. Als wij eraan denken dat wij allemaal letterlijk kinderen van God zijn, dan zal het niet zo moeilijk zijn om Hem te benaderen.” (New Era, juli 1980, blz. 17.)

Ouderling Charles A. Didier van het Eerste Quorum der Zeventig:

„Ik vergelijk bidden weleens met het opwinden van een klok. Het is de sleutel tot communicatie met onze Hemelse Vader. Zoals een klok niet werkt

als ze niet opgewonden is, zo zal jij niet afgestemd zijn op de Heer als je de sleutel van het gebed niet gebruikt. Als je dat wel doet, wordt je eraan herinnerd dat je een kind van God bent en dat Hij naar je gebeden luistert en weet dat je gehoorzaam wilt zijn.”

(The Friend, oktober 1978, blz. 9.) □

Diane Perce

EEN ROTSVAST GELOOF

Paul R. Gentry

Toen ik nog klein was geloofde ik altijd alles wat mijn jeugdwerklerares me vertelde. Op een zomerdag onderwees ze ons over gebed: „Denk er aan, als je zijn hulp nodig hebt, kun je Hem erom vragen. Hij antwoordt altijd.” Ik huppelde naar huis met de gedachte om straks fijn met mijn broers te gaan voetballen. Toen wist ik nog niet dat ik de volgende dag de woorden van mijn lerares op de proef zou stellen.

De volgende morgen lagen de zandstenen rotsen en de rotsachtige heuvels rond mijn dorp in de blakende zon. In de loop van die heerlijke warme dag begonnen mijn vriendin Eva en ik aan één van onze avonturen. Met een zak kleine, scherpe vishaken, twee spoelen met draad, en onze lunchpakketten, snelden we naar de visvijver.

Eindelijk waren er dan. We stonden een moment stil en keken naar de met wilgen omzoomde vijver alsof er een of andere oceaan voor ons lag en dat we gekomen waren om een gestolen schat te begraven.

We gingen zitten, deden onze schoenen uit en lieten onze stoffige voeten lekker in het koele water bungelen. Terwijl we de vishaken aan de draad vastmaakten, droomden we ervan om een enorme grote vis te vangen. Ineens beseften we dat we geen aas hadden meegebracht! Het was ondenkbaar om onze lunch daarvoor te gebruiken, dus hingen de vislijnen losjes in het water en met het zinken van de lege haken naar de bodem, zonk ook ons enthousiasme helemaal weg.

Al gauw hadden we wat anders bedacht om onszelf mee bezig te houden. Vlakbij was een zandheuvel. De ene kant ging geleidelijk omhoog, maar de andere kant was een steile rotswand ter hoogte van een huis. Onderaan lagen puntige, scherpe zandstenen rotsen. We deden net alsof we 's werelds beste bergbeklimmers waren en begonnen de gloeiende zijde te beklimmen.

Terwijl wij klommen zagen we een oude houten paal boven op de heuvel.

„Wie het eerst bij die paal is!” riep ik tegen Eva.

We renden de heuvel op, zonken zo nu en dan weg in het warme, mulle zand en veroorzaakten kleine lawines van zand en stenen. Ik gebruikte mijn handen en mijn voeten om maar zo snel mogelijk bij die paal te komen en merkte niet dat ik plotseling alleen was. Ik kwam bij de top, blij met mijn overwinning, en draaide me lachend om naar Eva. Maar ze was nergens te bekennen! Ze had onder het klimmen niet opgelet en was in diep zand weggezakt! Niet in staat om los te komen, was ze in paniek geraakt en was wild begonnen te zwaaien – terwijl ze afgleed naar de rand van de rotswand.

Eva was doodsbang en de tranen stroomden langs haar wangen. Ik riep haar toe dat ze zich moest omdraaien en aan de veilige kant van de heuvel naar beneden gaan. Maar haar enige antwoord was een snikkend, „Help me, alsjeblieft!”

We wisten allebei dat als ik naar haar toe ging, ik het zand voor mijn voeten zou wegschuiven, waardoor zij naar beneden zou storten. Wanhopig riep ze weer, „Help me toch!”

Plotseling herinnerde ik mij de woorden van mijn jeugdwerklerares van de vorige dag, en ik bad met alles wat in mij was. Eva gleed niet meer naar beneden. Iets onder haar voeten gaf voldoende stevigheid. Voorzichtig ging ik langs een andere weg naar haar toe, en hielp haar zich om te draaien. Toen ze eenmaal veilig was, bukte ik me tot waar ze met afglijden gestopt was en vond een steen die niet groter was dan de palm van mijn hand! Op de één of andere manier had die steen ervoor gezorgd dat Eva niet was gevallen. Ik stopte de steen in mijn zak en we gingen naar huis. We hadden die dag genoeg avonturen beleefd.

Enmaal thuis zette ik de steen op de boekenplank in mijn kamer om mij aan de wijze woorden van mijn jeugdwerklerares te herinneren: „Als je zijn hulp nodig hebt, vraag het Hem gerust. Hij zal je altijd antwoorden.” □

DE BROEDER VAN JARED

Verteld door Tricia Ann Williams

ken zodat ze lichtgevend zouden worden. Omdat de broeder van Jared zo'n groot geloof had, kon hij de Heer zien, toen Hij de stenen aanraakte.

De broeder van Jared legde twee lichtgevende stenen in iedere boot. Nu hadden ze licht in hun boten terwijl zij de oceaan overstaken. (Ether 1-3, 6.)

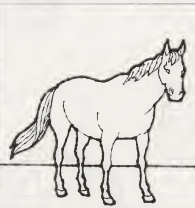
Omcirkel het juiste antwoord, en kleur de plaatjes.

1. Hoe gingen Jared en zijn volk naar het beloofde land?

in een vliegtuig

te paard

in boten

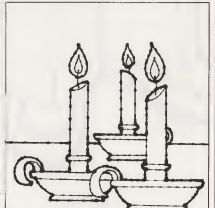
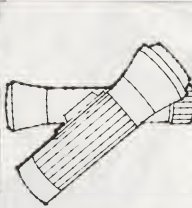

2. Wat gebruikte de broeder van Jared voor licht?

zaklantaarns

witte stenen

kaarsen

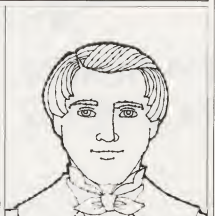

3. Wie zag hij door zijn grote geloof?

Jesus Christus

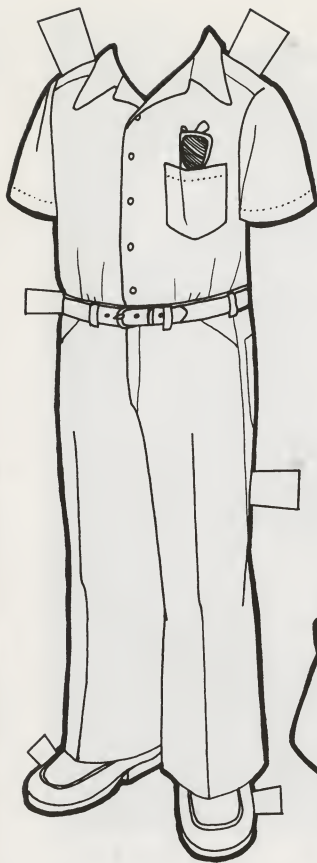
een klein meisje

Joseph Smith

Jared en zijn broer woonden in Babel. Omdat de meeste mensen daar slecht waren, strafte de Heer hen door hun taal te verwarren, zodat zij elkaar niet konden verstaan. Maar Jared met zijn familie en vrienden waren geen slechte mensen. Zij hadden de Heer lief en gehoorzaamden Hem. De Heer vertelde Jared dat Hij hen naar een land van belofte zou leiden.

Ze bouwden acht boten voor de reis. Binnenin de boten was het erg donker, dus nam de broeder van Jared 16 kleine witte stenen naar de bergtop en vroeg de Heer ze met zijn vinger aan te ra-

PAPIEREN
POPPETJE

EEN
JONGEN
UIT
NIGERIA

L.D.S. CHURCH
TRANSLATION DIVISION
LIBRARY

Gebouw Wijk Amsterdam in het nieuw

Wijk en gemeente

De kapel met fraai houtwerk achter het podium als wandversiering.

Na een grondige renovatie van ons kerkgebouw, van januari tot en met mei dit jaar, besloot de bisschop om op 9 en 10 juli een open dag en een gastendienst te organiseren. We wilden de bewoners uit de omgeving graag de gelegenheid geven om bij ons een kijkje te nemen.

Na vele voorbereidingen, waaronder het verspreiden van uitnodigingen, het ophangen van posters en het plaatsen van een artikelje in het Stadsblad Oost, waren we klaar de deuren open te zetten. Op zaterdagmorgen 9 juli, 11 uur, meldde zich de eerste gast. Voor die tijd was alles klaargezet en het gebouw zag er zowel van buiten als van binnen perfect uit. Iedereen was in een opperbeste stemming en nieuwsgierig naar wat de dag brengen zou.

De gasten werden rondgeleid en bij de exposities in de recreatiezaal werd iets over het evangelie verteld. Het koor Nefi zorgde voor enige muzikale omlijsting, wat de sfeer zeer ten goede kwam.

Een rijke geschiedenis

Als eerste gemeente in Nederland heeft Amsterdam een rijke geschiedenis. Enige hoogtepunten:

- 1861: eerste bekeerlingen gedoopt.
- 1862: gemeente Amsterdam georganiseerd.
- 1961: Amsterdam bij Hollandse Ring gevoegd
- 1966: Huidige kerkgebouw voltooid.
- 1988: Algehele renovatie

De klas over familiegeschiedenis was een publiekstrekker, evenals de films "s Mensen zoeken naar geluk" en "Luistert u goed?"

Aan het einde van de rondleiding kon

men iets drinken en eten en wat napraten over de indrukken die waren opgedaan.

Al snel was het 16.00 uur: de dag was ten einde en zeer geslaagd geweest. Er waren veertig bezoekers geweest, die allen zeer te spreken waren over het gebouw en de ontvangst. Zij waren geboeid door de exposities en de rondleiding door de lokalen, waar de presidiums van de verschillende hulporganisaties aanwezig waren om iets te vertellen over hun werk en de lessen. Iedereen was het erover eens dat wij een actieve kerk waren.

Bij de gastendienst, die als thema had "Jezus Christus, onze Heer en Verlosser," mochten we acht bezoekers verwelkomen. Ze waren gekomen naar aanleiding van de uitnodigingen die we hadden verspreid. De dienst verliep uitstekend en het was muisslil, mede door de goede toespraken van broeder C. de Bruijn en president J. Jansen.

Met haar vernieuwde gebouw wil de Wijk Amsterdam beslist vaker gastendiensten organiseren.

*Ingrid C.J. Klunder-Westra
Hoofd Public Communications
Wijk Amsterdam*

De gerenoveerde hal heeft er een uitbouw bijgekregen.

Wijk Den Haag organiseert Hawaiiaanse luau

De begroeting op zaterdag 18 juni j.l. aan leden en niet-leden was een uitbundig "Aloha!", het Hawaiiaanse woord voor zowel hallo als vaarwel. Hawaiiaans? Jawel, de ZHV van de Wijk Den Haag trakteerde de wijk op een echte, originele luau, een traditioneel Hawaiiaans feest.

En wat voor een feest. De recreatiezaal was omgetoverd in een prachtig, exotisch paradijs, compleet met hula-meisjes van alle leeftijden, geurige bloemen en overheerlijk Polynesisch voedsel.

Het doel van de ZHV was een knusse en gezellige avond te organiseren voor jong en oud, en zoveel mogelijk mensen bij de voorbereiding te betrekken.

Er werd gezongen en gedanst op authentieke Hawaiiaanse

muziek, en het Polynesische buffet deed de aanwezigen het water in de mond lopen. Er werden prijzen uitgereikt aan de kinderen die de mooiste Hawaiiaanse kleurplaat maakten, aan de persoon die de meeste Hawaiiaanse woorden kende en aan hen die de mooiste 'leis' (halsketting van bloemen) maakten.

Ruim 175 mensen genoten van deze luau, waaronder ongeveer veertig niet-leden. In het hart van de aanwezigen zal het 'Aloha Oe' of 'Tot wederzien' nog lang naklinken.

Diane Blom

Na Groningen voert Haarlemse jeugd musical op

Kunst en cultuur

My Turn on Earth

Op vrijdag 1 juni vond, na vele maanden intensief oefenen, de uitvoering plaats van de musical *My Turn on Earth*. Spelers: de jongelui van 12-18 jaar van de Wijk Haarlem.

Deze musical, die door een Amerikaans lid van onze kerk is geschreven en die goedgekeurd is door het Eerste Presidium van de kerk, handelt over de vragen: Wie ben ik? Waar kom ik vandaan? Waar ga ik naartoe? en geeft hierdoor op eenvoudige wijze een overzicht van het plan van zaligheid.

Vele maanden van voorbereiding zijn aan de uitvoering vooraf gegaan, soms tot wanhoop van de initiatiefnemers, maar wat de jeugd van Haarlem uiteindelijk op de planken bracht, mocht gezien worden.

De liedjes werden in de originele versie, in het Engels, gezongen, de verbindende teksten waren in het Nederlands vertaald. Van de Haarlemse schouwburg had men een mooi decor kunnen lenen, zodat het geheel er professioneel uitzag. De muzikale leiding was in handen van Ton van Dam, die bij de uitvoering geassisteerd werd door mevrouw Stringer, een liedlied dat met veel enthousiasme aan de musical heeft meegewerkt.

Ook de kostuums zagen er goed uit, alles in stijl en precies passend bij de sfeer van het stuk.

De hoofdrollen werden vertolkt door Naomi Jansen en Jeroen Decker, goed geassisteerd door Hélène Jansen, Sandra van der Linden en Sven Oddens. Vooral het improvisatietalent van de twee hoofdrolspelers was indrukwekkend, hoewel dat op het toneel soms tot verrassende situaties leidde ...

De inspanningen van de JM en JV van Haarlem, onder leiding van Jeannette

Een beeld van het eerste bedrijf: Staand v.l.n.r. Jeroen Decker, Naomi Jansen, Hélène Jansen, Sandra van der Linden. Uiterst rechts Sven Oddens.

van der Linden en Cynthia van Dam (regie), geassisteerd door Paul van der Linden (decor), Jeannette de Nijs (kostuums) en Jacques van Reijn (techniek) hebben hun vruchten afgeworpen. Bij de uitvoering waren

150 mensen aanwezig, waarvan ongeveer veertig niet-leden, die op een heel vrolijke manier over het plan van zaligheid verteld werden.

Het zou jammer zijn om na alle inspanningen de musical maar een keer op te voeren. Gelukkig ziet het ernaar uit dat er enige herhalingen in andere wijken en gemeenten zullen volgen.

Den Helder, Amsterdam en Den Haag hadden belangstelling, gekeken zal worden of een en ander haalbaar is.

Samen tot een dergelijke prestatie komen geeft veel voldoening en schept onderling een sterke band, die zeker tot meer samenwerking binnen de wijk zal leiden.

Kea Onstijn

Gastendienst Gemeente Antwerpen

Op zondag 10 juli j.l. zette de Gemeente Antwerpen haar deuren open voor allen die een dienst van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen wilden bijwonen. Daaraan voorafgaand waren alle leden aangespoord om vrienden, familieleden en kennissen uit te nodigen.

Het was een genoegen om meer leden en onderzoekers te zien binnenstromen dan was verwacht. Broeder Jean Huysmans, president van het District Antwerpen, omschreef het als volgt: "Ik had gehoopt dat er vele stoelen zouden zijn bijgezet, wat niet het geval was maar wel nodig bleek. Het geloof van de bezoekers in ons was groter dan ons geloof in hen."

Gemeentepresident Guy Hansens opende de vergadering en gaf een korte uiteenzetting over het doel ervan. Na het openingslied en -gebed maakte hij ter voorbereiding op het avondmaal duidelijk wat het avondmaal symboliseert. Zijn woorden vormden een hoogtepunt van de dienst.

Ook de vier sprekers leverden een

Het vorig jaar in gebruik genomen kerkgebouw van de Gemeente Antwerpen.

belangrijke bijdrage tot het slagen van de dienst. Karel Bierbooms, drager van het Aäronisch priesterschap, sprak over wat het priesterschap voor hem

betekent. Zuster Daniëlla Pelgrim vertelde in eenvoudige en tot nadenken stemmende woorden over het plan van zaligheid. Ouderling Ari McEntire, een zendeling uit Amerika, gaf zijn getuigenis en vertelde waarom hij zijn leven twee jaar in dienst van de Heer had gesteld.

President Huysmans, de slotspreker, maakte duidelijk dat het avondmaal het belangrijkste onderdeel van de dienst is. Hij sprak over de verzoening van Christus en de noodzaak van bekering en doop. Hij spoorde de aanwezigen aan om op hun knieën te gaan om een getuigenis van het evangelie te ontvangen of dit te versterken. Een goed slot van een opbouwende dienst

Door middel van een gastendienst richtten wij tot onze omgeving dezelfde uitnodiging die Filippus tot Natanaël richtte: "Kom en zie." We kunnen het niet vaak genoeg doen.

Leden en niet-leden vullen de kapel.

*M. Vandendriessche
Hoofd Public Communications
District Antwerpen*

Nabije doodservaringen belicht

Bijzondere haardvuuravond Gemeente Gent

Broeder Verlinden spreekt voor een aandachtig gehoor hoe vele, zorgvuldig gedocumenteerde, nabije doodservaringen overeenkomen met evangelische leerstellingen.

Op zaterdag 16 juli j.l. werd er in de Gemeente Gent een haardvuuravond georganiseerd over een onderwerp dat de laatste jaren veel wetenschappelijke belangstelling geniet: nabije doodservaringen. Gastspreker was broeder Antoon Verlinden uit de Gemeente Antwerpen.

De haardvuuravond bestond uit twee delen. In het eerste deel werd een wetenschappelijke uitzending getoond over onderzoek naar dergelijke ervaringen. Verschillende soorten ervaringen werden hierin belicht, waarbij de meest voorkomende ervaring het uitreden uit het lichaam was, en het waarnemen van zaken die fysiologisch niet verklaarbaar zijn. Het getuigenis van mensen die een dergelijke ervaring hadden gehad, werd geanalyseerd door wetenschappers die

verklaringen zochten in de psychologie, in scheikundige processen in de hersenen enzovoorts.

In het tweede gedeelte nam broeder Verlinden het woord. Hij wees op treffende overeenkomsten tussen het getuigenis van mensen met nabije doodservaringen en evangelische leerstellingen over het leven na de dood. Bijzonder was zijn getuigenis van het eeuwige gezin en de noodzaak om in dit leven liefde te ontwikkelen voor onze medemens.

Persoonlijk kon ik heel wat zaken bijtreden, dankzij mijn eigen getuigenis van het evangelie. Ik kan me voorstellen dat de avond voor mensen die geen getuigenis hadden, soms wat moeilijk te volgen was. Mogelijk een prikkel om naar een getuigenis te streven. Voor de mensen met een getuigenis was het besprokene een bevestiging van dat getuigenis.

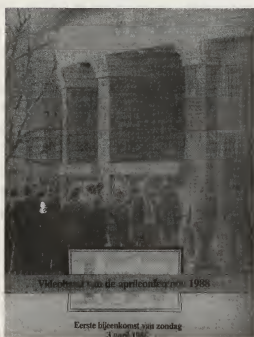
De avond toonde duidelijk aan hoe belangrijk een individueel getuigenis van het evangelie is.

Luk Wijns

Broeder Verlinden in gesprek met zendeling.

Elk jaar produceert de kerk vele handleidingen, lesboeken, video's, diaklankbeelden en ander materiaal dat voor de leden belangrijk en interessant is. Kerknieuws wil u graag op de hoogte houden van wat er voor Nederlandstalige leden vertaald of ondertiteld is. Daarom zal elke maand aandacht worden besteed aan nieuwe publikaties en aan wat oudere die het verdienen in het zonnetje te worden gezet.

Aprilconferentie 1988
Bestelnummer:
VV PV 3429 DU
Prijs: NLG 33,-
BF 600

Een opname van de zondagmorgenbijeenkomst.

Sprekers:

Thomas S. Monson, Een uitnodiging tot verhoging
 M. Russel Ballard, Gods liefde voor zijn kinderen
 Richard G. Scott, Een dierbare de helpende hand toesteken
 Marvin J. Ashton, Terwijl zij wachten
 Gordon B. Hinckley, Het lege graf getuigde

Onderwijzen - Een hernieuwde toewijding
Bestelnummer:
VPVV 0077 DU
Prijs: NLG 26,40
BF 480

Een uitstekende video over onderwijs in de kerk. Te gebruiken bij applicatie-training en vergaderingen. Onderwijst drie fundamentele beginselen ter verbetering van het onderwijs:

- (1) de Geest zoeken,
- (2) om de leerlingen geven,
- (3) voorbereiding.

Deze beginselen worden in drie korte verhalen weergegeven, waarbij de problematiek van het onderwijs aan de orde komt.

Sta voor waarheid en gerechtigheid
Aan alle units gestuurd, is niet meer te bestellen

Samengesteld voor de haardvuuravond voor jonge vrouwen in 1985. In deze presentatie worden de zeven waarden voor jonge vrouwen geïntroduceerd. Zuster Ardeh G. Kapp, algemeen presidente van de jonge vrouwen, leidt de presentatie in en daagt de jonge vrouwen uit zich de waarden eigen te maken.

Kerk 100 jaar in Samoa

Onlangs vierde de kerk haar honderdjarig bestaan in Samoa in de Stille Zuidzee. De kerk in Samoa telt nu twee regio's, elf ringen en ruim 50.000 leden. De herdenkingsactiviteiten werden geleid door president Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium.

Christusbeeld in Washington

Het bezoekerscentrum van de Washington-temple is een prachtig beeld rijker: een drie meter hoge reproductie van het Christusbeeld van Bertel Thorvaldsen. Hetzelfde beeld staat ook in het bezoekerscentrum op Temple Square in Salt Lake City. Ouderling Russel M. Nelson van de Raad der Twaalf leidde de onthullingsplechtigheid en zei dat "velen, die ons nu mormonen noemen, zullen gaan inzien dat wij de Heer Jezus Christus liefhebben. Wij getuigen van Hem." Reproducties van het beeld staan nu in de bezoekerscentrums van vijf tempels: in Mesa, Nieuw-Zeeland, Hawaii, Mexico City en Washington.

Tiende 150 jaar oud

In juli was het precies 150 jaar geleden dat de wet van tiende geopenbaard werd in deze bedeling. Deze wet, die "voor ontelbare gezinnen en mensen de vensteren des hemels geopend heeft" werd op 8 juli 1838 door de profeet Joseph Smith ontvangen in Far West (Missouri). De openbaring staat in Leer en Verbonden 119.

Kerkleiders bezoeken Brazilië

President Gordon B. Hinckley, eerste raadgever in het Eerste Presidium, heeft in juni een bezoek gebracht aan het Braziliaanse staatshoofd, José Sarney. President Hinckley heeft president Sarney een exemplaar van het Boek van Mormon gepresenteerd en een set opnamen van het Tabermakelkoor. Ook informeerde hij president Sarney over de doelstellingen van de kerk.

President Hinckley was in Brazilië voor twee regionale conferenties en enkele andere vergaderingen.

Tempelreis van 4.000 kilometer

Meer dan vijftig leden van de kerk uit Colombia hebben 4.000 kilometer afgelegd om de tempel in Lima, Peru te kunnen bezoeken. "Deze toegewijde mensen moesten drie dagen in de bus rijden om er te komen, en toen nog eens drie dagen terug," zei Jorge Leano, president van het Zendingengebied Cali Colombia. Voor bijna alle leden was het hun eerste bezoek aan de tempel. President Jorge noemde de toewijding van deze mensen "een lichtend voorbeeld van de offers die mensen bereid zijn om te brengen als zij eenmaal een getuigenis hebben van het belang van de tempelverordeningen."

Mormoon directeur van het jaar

J. Willard Marriott jr, hoofd van het 210.000 medewerkers tellende Marriott Corporation, is door het Amerikaanse tijdschrift *Chief Executive* uitgeroepen tot directeur van het jaar 1988. Aan het einde van een artikel over zijn persoon beantwoordt hij de vraag of het moeilijk is om God en Mammon te dienen:

Ik ben actief in de mormoonse kerk als ringpresident. Onze ring telt 3.500 leden. Ik besteed elke week tussen de vijftien en twintig uur aan kerkelijke zaken. Voor anderen kan dat tegenstrijdig lijken, maar ik zie dat niet zo. Deze onderneming, mijn gezin en de kerk zijn mijn hele leven. Ik houd van alle drie."

Chief Executive schrijft broeder Marriotts succes toe aan het feit dat hij "de werknemer en de klant centraal stelt, en hij onderstreept hun belang door zijn eigen voorbeeld."

De zendelingenpagina's

In deze zendelingenpagina's een verslag van ouderling Ruud den Brouwer uit de Wijk Rotterdam-Noord, die een zending vervult in het Zendingsgebied New York New York, en ouderling Daniël Beijerling uit de Wijk Den Haag, die in het Zendingsgebied Engeland Londen-Zuid werkzaam is.

Ruud den Brouwer

Na tien zendingsmaanden kan ik, met alles wat ik heb meegemaakt, zeggen: "Jongens, wat is een zending toch een prachtige uitvinding!" Nog voor ik gedoopt was had ik het verlangen om de vreugde van mijn bekering met anderen te delen. En dat verlangen is hier niet minder geworden - de vreugde ook niet.

Als er één plaats is waar het evangelie veel goeds zou kunnen doen, dan is het wel New York City. Wel, ik ben nu een aardig tijdje beziggeweest en had jullie graag foto's willen laten zien van wagonladingen gelukzalig glunderende bekeerlingen, ongeduldig wachtend op de doop. Maar, beste vrienden in Nederland, zo eenvoudig ligt het hier blijkbaar ook niet. Geen uniek verschijnsel natuurlijk, ook niet in vergelijking met andere roepingen in de kerk, maar als dat grapje langer gaat duren - voltijds - dan ga je zien hoeveel je werkelijk geeft om al je broertjes en zusjes om je heen en in het evangelie. Uitdagingen en zegeningen gaan in het zendingsveld hand in hand - wellicht nog meer dan waar ook, - en ik doe verder m'n uiterste best om er zoveel mogelijk uit te halen, en te geven wat ik heb, om te

volbrengen waarvoor ik hier gekomen ben: mijn Hemelse Vader tonen hoe dankbaar ik Hem eigenlijk ben.

Of New York City echt zo gevaarlijk is voor een zending? Veel mensen denken al gauw dat we òf FBI òf maffia, mensen die ze liever met rust laten. De meeste New-Yorkers zijn echter 'gewone' mensen van over de hele wereld. Hun familieleden wonen vaak in een andere staat of in een ver land. Ze werken ongelofelijk hard en lang en stellen geluk uit tot 'later' - ze hebben er geen tijd voor. Het leven is voor de meesten ook erg hard, en het is heel leerzaam om hier te mogen werken. Al met al ben ik toch dankbaar dat ik in Nederland heb mogen opgroeien.

Ik ga nog niet naar huis (nog lange niet), heb nog een jaartje voor de boeg en heb er zin in! Christus blijf mijn kracht en zijn evangelie is nog steeds waar, dus "Broederen [en zusters], zullen wij in zulk een groot werk niet voorwaarts gaan? Moed, broederen; en voort, voort, ter overwinning!"

Ouderling Ruud den Brouwer

Kerstliedjes zingen met zendelingen en leden in Manhattan. Ouderling Den Brouwer achteraan in lichte trui.

Ouderling Daniël Beijerling, met collega ouderling Karsen voor het gebouw van de Wijk Wardsworth.

Daniël Beijerling

Toen ik in oktober 1986 naar Nederland terugkeerde, was ik niet direct van plan om op zending te gaan. Tien jaar eerder waren mijn ouders naar Nieuw-Zeeland geëmigreerd, en hoewel ik het daar naar mijn zin had, greep ik toch de gelegenheid aan om naar Nederland te komen.

Ik was van plan om voor mijn zending een opleiding bij het leger te volgen, maar de Heer had andere plannen, zo bleek later. Toen ik eenmaal hier was bekwam mij een gevoel van onzekerheid over mijn voornemen. Die onzekerheid verdween echter toen ik een goede vriend vertelde dat ik diep in mijn hart wel wist wat ik moest doen, en op 2 juli 1987 vertrok ik naar het Zendingsgebied Engeland Londen-Zuid.

Ik ben erg dankbaar dat ik de Heer mag dienen, dankbaar voor de vele geweldige ervaringen die ik hier opdoe. Hij heeft mij enorm gezegend, hoewel zendingwerk in de regen en de sneeuw niet altijd gemakkelijk is. Ik werk momenteel in de stad Guildford. Naast ons gewone zendingwerk helpen wij de wijk met het bezoeken van minder-actieve leden, werk dat net zo belangrijk is.

Ik wil een van de ervaringen met u delen die mijn getuigenis gesterkt hebben en die mij dankbaar hebben gemaakt dat ik op zending mag zijn. Na de zondagse vergaderingen waren we weer aan het werk gegaan, maar deur na deur ging voor ons neus dicht. Toen een onderzoeker het voor een afspraak liet afweten, daalde ons humeur naar een bedenkelijk niveau. We gingen naar huis om te eten en legden de laatste hand aan een haardvuuravond over zendingwerk, die we die avond in de kerk zouden brengen.

We gingen weer van huis maar beseften dat we veel te vroeg in de kerk zouden komen. Dus besloten we onze tijd nuttig te gebruiken en bij een paar mensen aan te bellen, ondanks de teleurstellingen eerder die dag. Ook nu leken onze pogingen weer weinig succes op te leveren, totdat wij door een zeer vriendelijke jonge vrouw werden binnengelaten. Ze vroeg ons te gaan zitten en riep haar man. Ze hadden al eerder van de kerk gehoord en waren wel eens langs de tempel gereden. Na de eerste les brachten ze ons naar de kerk en boden zelfs aan om ons op te halen voor de tweede les.

De zondag daarop kwam mevrouw Richardson naar de kerk, waar ze zeer vriendelijk ontvangen werd door de leden en zich snel op haar gemak voelde. Ze vertelde dat dit precies de kerk was waarnaar zij had gezocht. Na enkele lessen en een bezoek aan het bezoekerscentrum bij de Londen-tempel, zei mevrouw Richardson dat zij gedoopt wilde worden. Meneer Richardson was echter nog wat terughoudend. Mevrouw Richardson vond het moeilijk om zich zonder haar man te laten dopen, maar ze had het idee dat hij zou volgen. Sinds haar doop komt meneer Richardson regelmatig naar de kerk en hij bereidt zich nu ook voor op zijn doop.

Er wachten mensen op het evangelie, wij als leden van de kerk hebben de taak hen te onderwijzen. Moge de Heer ons zegenen met de moed om onze mond open te doen, met de woorden die gesproken moeten worden, en het hart raken van de mensen met wie wij in contact komen.

Ouderling Daniël Beijerling

Zendingswerk

In het zendingsveld

José Cadillo Albarnoz
 Zendingsgebied Amsterdam Nederland
 Noordse Bosje 16
 1211 BG HILVERSUM
 Nederland

Valentin Arts
 England Coventry Mission
 4 Cophall House, Station Square
 Coventry, West Midland
 Engeland CV1 2PP

Pieter Paul van Beek
 England Leeds Mission
 Technocentre Station Road
 Horsforth, Leeds
 Yorkshire
 Engeland LS18 5 BJ

Ronny van de Berge
 England Manchester Mission
 Paul House, Stockport Road
 Timperley, Altrincham
 Cheshire
 Engeland WA15 7UP

Daniël Beijerling
 England London South Mission
 484 London Road
 Mitcham, Surrey
 Engeland CR4 4ED

Tineke van der Bijl
 England Leeds Mission
 Technocentre Station Road
 Horsforth, Leeds
 Yorkshire
 Engeland LS18 5 BJ

Joep Boom
 England Leeds Mission
 Technocentre Station Road
 Horsforth, Leeds
 Yorkshire
 Engeland LS18 5 BJ

Hellen Bouwman
 Washington D.C. North Mission
 12520 Prosperity Drive
 Silver Spring, Maryland 20904
 U.S.A.

Martin Broekzitter
 England London South Mission
 484 London Road
 Mitcham, Surrey
 Engeland CR4 4ED

Ruud den Brouwer
 New York New York Mission
 55 Northern Blv, suite 206
 Great Neck, New York 11021
 U.S.A.

Lex de Bruijn
 England Leeds Mission
 Technocentre Station Road
 Horsforth, Leeds
 Yorkshire
 Engeland LS18 5 BJ

Erwin Decker
 England London South Mission
 484 London Road
 Mitcham, Surrey
 Engeland CR4 4ED

Hans Donker
 England London Mission
 64-68 Exhibition Road
 London
 Engeland
 SW 7 2PA

Mauricio Fuenzalida
 Mission Belge de Bruxelles
 Brand Whitlock Blv 87
 1040 Brussel
 België

Dorthe Iversholt
 England Coventry Mission
 4 Cophall House, Station Square
 Coventry, West Midland
 Engeland CV1 2PP

Michael Jansen
 England Bristol Mission
 Southfield House
 2 Southfield Road
 Westbury on Trym
 Bristol
 Engeland BS9 3BH

Hans Jobst
 Canada Toronto Mission
 338 Queen Street, suite 214
 Brampton, Ontario L6V 1CS
 Canada

Arno Karssen
 England London South Mission
 484 London Road
 Mitcham, Surrey
 Engeland CR4 4ED

Katrien Lombaert
 Mission Suisse de Genève
 Chemin William-Barby 8
 CH-1292 Chambesey (GE)
 Zwitserland

Herman Michèly
 Florida Tampa Mission
 P.O. Box 151685
 Tampa, Florida 33684
 U.S.A.

Frank Oddsens
 England Bristol Mission
 Southfield House, 2 Southfield Road
 Westbury on Trym
 Bristol
 Engeland BS9 3BH

Philip Riem
 Zendingsgebied Amsterdam Nederland
 Noordse Bosje 16
 1211 BG HILVERSUM
 Nederland

*Indien er een adres ontbreekt
 cq verkeerd vermeld staat,
 a.u.b. bericht aan het
 Kerkelijk vertaalbureau,
 postbus 224, 3430 AE
 Nieuwegein, Nederland*

DE GEEST VAN ELIA

De belofte aan een stervende leidde tot een speurtocht naar familie die vier eeuwen en twee continenten omspant

Luis Roberto Derteano

Als president van het District Barquisimeto Venezuela, stimuleerde ik de leden voortdurend om genealogisch onderzoek te verrichten. Ik was er zelf ook mee

bezig, maar raakte ontmoedigd omdat bepaalde gegevens van mijn ouders en grootouders zich in mijn geboorteland Peru bevonden. Ik deed alle moeite om die

Dertig jaar lang verzamelde hij gegevens over zijn familie, in de hoop het op een goede dag te mogen begrijpen.

gegevens los te krijgen van mijn familie aldaar, maar omdat ze niet tot de kerk behoorden, waren ze niet echt bereid om mij te helpen. Het grootste probleem was dat mijn voorouders uit Europa afkomstig waren. Behalve dat ik het geld niet had, wist ik ook niet uit welke streek ze kwamen.

De tijd verstreek, mijn werk bracht mij naar de stad Valencia (Venezuela). In die periode werd ik ernstig op de proef gesteld, niet alleen wat betreft mijn getuigenis van de kerk, maar ook anderszins. In Valencia hoorde ik over een schrijver met dezelfde achternaam, Kepa De Derteano y Basterra. Een van de leden daar, Bob Steelheart, bood zijn hulp aan bij het opsporen van deze schrijver, wat we deden door contact te zoeken met zijn uitgever. Toen wij hem opzochten hadden we pech, want hij en zijn vrouw waren uit. Zijn dochter raadde ons aan om het later op de avond nog eens te proberen.

Toen we terugkwamen, was hij wel thuis en hadden we een heel bijzondere ervaring. Al gauw begonnen we over onze voorouders te praten. Hoewel we dezelfde achternaam hadden, was hij van Baskische afkomst en ik van Peruaanse. Hij toonde mij zijn genealogische verslagen en ik was aangenaam verrast dat ze teruggingen tot de 16de eeuw.

Ik was sprakeloos toen hij mij vertelde wat hem ertoe gebracht had om deze gegevens te verzamelen. Hij vertelde dat zijn oudoom, die abt was in een katholiek klooster, hem op zijn sterfbed had gevraagd of hij de familieverslagen wilde verzamelen. Hij zei toe het te zullen doen, hoewel hij meende dat de stervende wartaal uitsloeg. Maar hij had zijn woord gegeven, en zo begon hij na enige tijd naar gegevens te zoeken. Hij moest er nogal wat tijd, geld en moeite in steken om de gegevens bij elkaar te krijgen. Menig keer speelde

hij met de gedachte het project maar op te geven. Op een keer, toen hij besloten had om er mee te stoppen, droomde hij dat zijn oom tot hem kwam en hem aan zijn belofte herinnerde.

Hij werkte er dertig jaar aan en vond vele Derteano's in verschillende werelddelen. Behalve dat hij een belofte aan een stervende nakwam, wist Derteano niet waarom hij die gegevens verzamelde. Wel zei hij te hopen dat hij het op een goede dag zou mogen begrijpen.

Ik vertelde dat ik hem het antwoord kon geven. Ik vertelde hem over de kerk en het plaatsvervangend werk voor de doden dat in de tempels wordt verricht. Ik las hem 1 Petrus 3:18–20 voor, waar staat hoe de Heiland het evangelie in de geestenwereld verkondigde.

Vervolgens las ik uit LV 138, waarbij ik nadruk legde op de vreugde, die overledenen ervaren wanneer zij het evangelie ontvangen, en de hoop dat hun nakomelingen zich hen zullen herinneren, omdat zij zonder ons niet tot de volmaking kunnen komen.

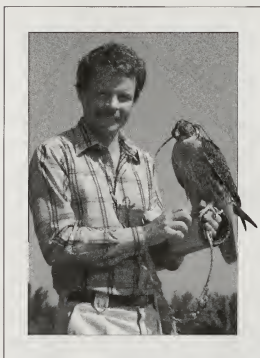
Derteano was heel blij toen hij eindelijk de reden van zijn onderzoek begreep. Nu, 63 jaar oud, voelde hij zich eindelijk bevrijd van zijn verplichtingen aan zijn oudoom.

Hij gaf mij kopieën van alle geboorte- en huwelijksakten en gaf mij de namen en adressen van Derteano's in andere werelddelen. Mijn vreugde kende geen grenzen toen bleek dat we van dezelfde voorvader afstamden en wij familie van elkaar bleken te zijn.

Hij gaf mij een van zijn boeken en schreef daarin, „Voor Luis Roberto Derteano en Rosa Liliana, familieleden naar wie ik mijn leven lang heb gezocht. Zonder twijfel heeft iets ons bij elkaar gebracht. Kepa De Derteano y Basterra“. □

ONZE OASE VAN GELOOF

Joseph B. Platt

Twaalf jaar hebben we nu al in Arabische landen gewoond, ver weg van onze vertrouwde omgeving in de Verenigde Staten. In plaats van dat we ons geïsoleerd voelden of dat het ons anderszins beïnvloed heeft, heeft deze ervaring ons gezin juist grotere groei en geestelijke vooruitgang gebracht.

We hebben ontdekt dat wonen in een islamitische cultuur ons helpt om ons geloof na te leven. We hebben daarnaast ontdekt dat de warme vriendschap en liefde van het evangelie overal ter wereld gevonden wordt.

Nadat ik mijn studie aan Cornell University te New York had beëindigd, was ik oorspronkelijk van plan om weer te gaan lesgeven aan een school in het Westen van de Verenigde Staten. Maar geheel onverwachts, kreeg ik de kans mijn opleiding in wildbeheer in praktijk te brengen in Arabische landen – eerst in Bahrayn, daarna in Dubayy.

De oude sport van de valkerij – jagen op vogels en andere dieren met behulp van getrainde valken – wordt nog steeds beoefend op het Arabisch schiereiland. In 1976 zocht Zijne Hoogheid sjeik Hamed ben Isa Alkhalifa, de kroonprins van Bahrayn, naar manieren om het in gevangenschap fokken van valken te combineren met moderne technieken. Hij had over mijn proefschrift over valken gehoord en dat leidde tot het aanbod aan mij.

Bahrayn is geen grote olieproducent, maar daar werd in 1932 in Arabië wel voor het eerst olie aangeboord. Regeringsleiders hebben de weelde die daaruit

voortvloeide op wijze manier gebruikt om daarmee de levensstandaard van hun volk omhoog te schroeven. Nochtans zijn de tegenstellingen enorm groot. Eens moest ik, op weg naar een kerkvergadering, stoppen voor een verkeerslicht. Vóór mij stond een dure automobiel die ik aandachtig bewonderde, terwijl een pak-ezel de achterkant van mijn auto als krabpaal gebruikte.

De Bahraynse bevolking is goed op de hoogte met het moderne leven, maar toch speelt de islamitische leer een grote rol in hun dagelijks leven. Het is een vriendelijk en zachtvaardig volk, overtuigd dat God dichtbij is en hun behoeften kent.

Onder alles wat ons vreemd toeleek in Bahrayn – de gesluierde vrouwen, de markten, de weelde en luxe vergeleken met de oude levensstijl van de woestijn – vonden we de warmte van de vertrouwde omgang met heiligen der laatste dagen. Samen met nog drie westerse gezinnen vormden we een groep van acht volwassenen en acht kinderen die wekelijks kerkdienst hielden. Kerkdiensten worden in islamitische landen op vrijdag gehouden, omdat die dag hun sabbat is; de zondag is eenvoudigweg de tweede dag van een zesdaagse werkweek.

De groep werd in 1978 een gemeente, met broeder Sidney McGill uit New Mexico, als eerste gemeentepresident. Met de komst van nog meer heiligen der laatste dagen is het ledental uitgegroeid tot 35.

Na meer dan vijf jaar in Bahrayn te hebben gewerkt, voelden mijn vrouw en ik dat ik alles op het gebied

Links onder:

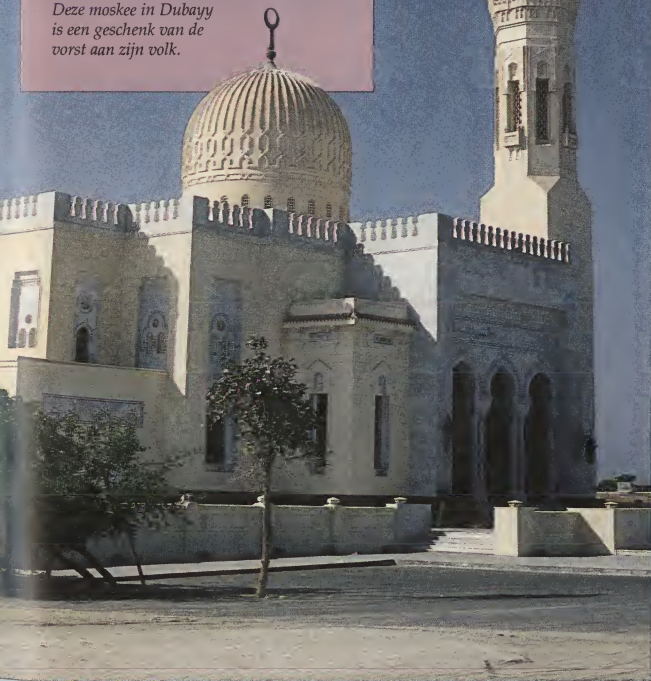
Broeder Platt leert zijn dochter,
Sarah Elisabeth, hoe zij vriendschap moet
sluiten met haar valk.

Rechts van boven naar beneden:

Het gezin Platt vaart per watertaxi door de
haven van Dubai: broeder en zuster Platt
zitten achterin. Voor hen zitten Andrew,
Eric, Sarah en Catharine.

Op deze foto uit 1985 van gemeentelieden
en vrienden zijn Amerika, de Filippijnen,
Zuid-Afrika en Pakistan vertegenwoordigd.
Een valk in actie

Deze moskee in Dubai
is een geschenk van de
vorst aan zijn volk.

van de valkenfokkerij bereikt had. We overwogen terug te keren naar de Verenigde Staten, toen er een soortgelijke baan in Dubayy vacant kwam, een zuidelijker gelegen land dat deel uitmaakt van de Verenigde Arabische Emiraten. Mijn werkgever in Bahrayn wenste mij veel succes en vertrouwde mij toe: „Wij beschouwen u als een exportartikel van Bahrayn en zijn er trots op u naar Dubayy te kunnen sturen.“

Mijn baan op het Dubayy Wildlife Research Centre, als consulent wildbeheer van Zijne Hoogheid sjeik Mohammed bin Rashid Al Maktoum, stelt mij in de gelegenheid onderzoek te verrichten op een grotere verscheidenheid aan dieren.

In tegenstelling met Bahrayn is Dubayy nog maar sinds kort rijk aan olie, en aan geldbedragen waar wij met ons verstand niet bij kunnen. Straten die in 1968 nog niet eens geplaveid waren, bieden nu plaats aan paleizen met schitterend aangelegde tuinen, geïrrigeerd met gedestilleerd zeewater.

Maar de oude levensstijl is zeker niet vergeten; de sjeiks bemoeien zich nog steeds met het volk. Verschillende malen per week luncht mijn werkgever met tussen de 20 en 50 man die hem moeten spreken. We zitten op de vloer en eten met onze handen. Sommige gasten zijn beduïnen, herders, anderen zijn kooplui, miljonairs. Ze dragen allen dezelfde kleding en worden met de grootste hoffelijkheid ontvangen. De gasten van de sjeik zullen hem om hulp vragen bij hun problemen, een gunst vragen of zullen hem gewoon hun trouw betuigen.

Toen wij in 1982 in Dubayy aankwamen, was er geen kerk. Er waren drie heiligen der laatste dagen: een zuster uit de Verenigde Staten en twee broeders van de Filippijnen. We begonnen met het houden van avondmaalsvergaderingen in onze woonkamer. Onze kinderen zeggen dat ze een jaar lang niet naar de kerk zijn geweest, maar dat de kerk naar ons toekwam!

Binnen anderhalf jaar groeide onze gemeente uit tot 24 leden doordat er meer leden in Dubayy kwamen wonen. En in 1985 waren het er al 36. We komen bijeen in de Amerikaanse school. Onze gemeente voorziet in het volledige programma van de kerk voor onze leeftijdsgroepen, ochtendseminarie inbegrepen.

De regeringsleiders van de Arabische landen waar wij gewoond hebben, zien in dat buitenlandse werknemers op hun eigen manier hun geloof willen belijden. Zendingswerk is echter niet toegestaan. Zo nu en dan hebben we toch een bekeerling; echtgenoten uit Westerse gezinnen waarvan niet iedereen lid was. De wateren van de Perzische golf, die in het verleden de schepen van Alexander de Grote en andere zeevaar-

ders verwelkomden, zijn nu voor deze bekeerlingen en voor onze kinderen de wateren des doops.

Catharine en Andrew, onze twee oudste kinderen, zijn in 1976, toen ze nog klein waren, met ons naar Bahrayn verhuisd. Sinds die tijd werden Eric Alkhalfi, geboren in Bahrayn, en Sarah Elisabeth, geboren in Dubayy, aan ons gezin toegevoegd.

Wat de sociale contacten betreft heeft het leven hier zowel voor- als nadelen voor ons gezin. Westerse vrouwen voelen zich in Dubayy minder beperkt dan in sommige andere Arabische landen, hoewel de meeste inheemse vrouwen zich naar moslemgebruik niet vrijelijk in gemengd gezelschap begeven. Ofschoon dit in sommige westerse landen als zeer beperkend wordt ervaren, zien deze vrouwen dat anders. Traditionele moslemgezinnen zijn sterk. Deze code voldoet voor hen, maar maakt het buitenlanders moeilijk om contacten te leggen met Arabische gezinnen.

Leden van de kerk maken over het algemeen gemakkelijk vrienden met de vele andere buitenlandse gezinnen in deze Arabische landen. (Slechts een klein percentage werknemers in de technische beroepen is inheems.) De tien kinderen die op Andrews laatste verjaardagsfeestje waren, kwamen bijvoorbeeld uit acht verschillende landen.

De leden van de kerk hebben hier zo hun eigen uitdagingen. Door de zesdaagse werkweek, bijvoorbeeld, moeten sommige pleziertjes – zoals zwemmen in de Golf – opgeschort worden om de sabbat te kunnen heiligen.

Voor onze kinderen (en voor ons) vormt de weelde waarin onze kennissen zich baden een uitdaging.

Broeder Platt, die medeverantwoordelijk is voor de introductie van moderne technieken in de valkerti, inspecteert enkele afgerichte vogels op hun rek.

Gastvrijheid is een van de fundamentele beginselen van de islam. Tijdens sociale of zakenbezoeken zal een Arabier altijd oprechte belangstelling tonen voor zijn gasten en van hen verwachten dat zij de aangeboden koffie of thee aannemen. Deze etiquette bood mij de kans om het woord van wijsheid aan menige Arabier uit te leggen, van de koning van Saudiarabië tot de kamelendrijvers rond hun kampvuur. Ze voelden zich niet beledigd door mijn levenswijze omdat deze raakvlakken heeft met die van hen, die vereist dat zij zich onthouden van varkensvlees en alcohol. Orthodoxe moslems roken evenmin.

Op een keer vroeg mijn werkgever of ik hem wilde vergezellen op een bezoek aan de leider van een ander islamitisch land. We maakten deel uit van een kleine groep sjeiks en regeringsambtenaren. We dineerden op het paleis en werden daarna naar zijn buitenhuis gevlogen. Tijdens een van de maaltijden, bestelden verscheidene moslems wijn. Toen ik het aanbod afwees, maakte iemand een grapje dat ik zeker moslem wilde worden, dus legde ik hen uit waarom ik niet dronk. Hun geweten begon te spreken. Daarom probeerden twee mannen mij over te halen toch maar wat te gebruiken. Zijne Hoogheid, de kroonprins van Bahrayn – mijn baas toentertijd – legde hen het zwijgen op en keerde zich tot mij met de woorden: „Joe, blijf die je bent“. Ik ben hem altijd dankbaar geweest voor de waardering die hij kon opbrengen voor mijn geloof.

Kerkleden die in een vreemde cultuur te gast zijn als kleine minderheid van de bevolking en ver van de vrouwde omgeving zijn, kunnen zich gemakkelijk verloren en eenzaam gaan voelen. Maar de kerk is *bijna altijd overal*. Met of zonder gezin, het zal een troost zijn om te weten dat de liefde van onze Hemelse Vader, de uitwerking van evangeliebeginselen, en de gaven van de Heilige Geest niet afhankelijk zijn van de grootte van een groep kerkgangers of van het gebouw waarin zij vergaderen. Als u ernaar streeft om uw huis tot een kapel te maken, dan zal de Geest daar zeker aanwezig zijn. □

Broeder Platt schreef dit artikel toen hij gemeentepresident was in Dubayy.

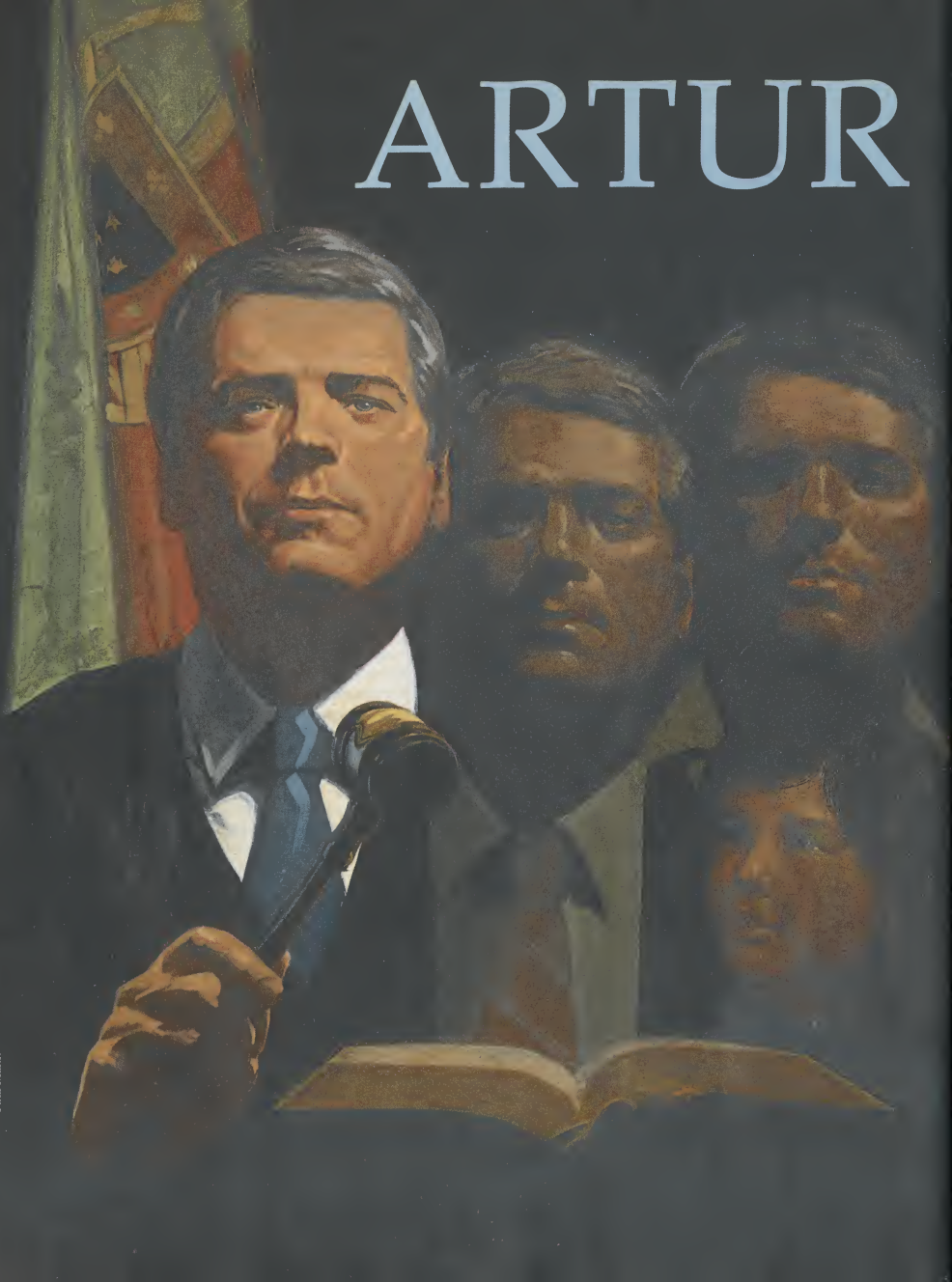
Catharine werd uit 80 meisjes gekozen om geheel kosteloos op een particuliere school in de paleistuin te gaan. De school werd gesticht door de kroonprins, die wilde dat zijn dochter een westerse scholing ontving. De school wordt bemand door onderwijzers uit Engeland, en werkt op dezelfde manier als andere particuliere scholen, behalve misschien dan de excursie van een maand naar Europa per privé-vliegtuig!

De leden worden hier echter ook tegen vele kwade praktijken van de wereld beschermd. De leiders van deze Arabische landen staan onder geen beding toe dat de islam of het geloof van hun onderdanen wordt bedreigd. Zo wordt er op drug- en alcoholgebruik, pornografie, en onbetamelijk kleden strenge controle uitgeoefend omdat dit strijdig is met de leer van de islam. Hoewel dit door sommigen als een beperking van hun vrijheid wordt beschouwd, genieten wij juist van de vrijheid die het biedt. Wij als volwassenen hoeven niet tegen die kwade invloeden te strijden en kunnen erop vertrouwen dat onze kinderen er op school ook niet mee in aanraking komen.

Heiligen der laatste dagen en andere buitenlandse werknemers in deze Arabische landen worden dagelijks geconfronteerd met de leerstellingen van de islam. Televisie kijken en andere bezigheden worden 's middags en 's avonds onderbroken voor de oproep tot gebed. Publieke vergaderingen worden geopend met het voorlezen uit de Koran. Mohammedanen geloven dat dit boek door opening aan de profeet Mohammed gegeven werd, het vormt het fundament van alle wetten van de Arabische landen in dit gebied en bevat richtlijnen voor het dagelijks leven.

ARTUR

Paul Mann

CARVALHO

VADER BISSCHOP RECHTER

Don L. Searle

Het was een vervelende rechtszaak voor de Portugese rechter Artur Manuel Ventura de Carvalho. Een werkgever werd aangeklaagd omdat hij niet het wettelijk vastgestelde loon had uitbetaald aan een jongeman die bij hem in dienst was.

Maar de jongeman, die al tegen de dertig liep, was geestelijk gehandicapt en presteerde niet zoveel als zijn collega's. De werkgever zou hem moeten ontslaan als hij hem meer moest betalen, hoewel hij er waardering voor had dat de jongeman probeerde zijn moeder te onderhouden.

Op grond van de wetgeving was de uitspraak duidelijk. „Toch zat deze zaak me niet helemaal lekker, er was iets dat niet klopte,” zo zegt broeder Carvalho met zachte stem. „Ik bad erover en plotseling kwam het antwoord.” De uitspraak luidde: hoewel de jongeman de wettelijke leeftijd had voor het ontvangen van het vereiste minimumloon, had hij de geestelijke leeftijd noch de capaciteiten om uitbetaling van een dergelijk loon te kunnen wettigen. De werkgever behoeft daarom dus niet aan de vereisten van de wet te voldoen. De jongeman behield zijn baan, en de dankbare werkgever gaf hem zelfs een bescheiden opslag om hem in staat te stellen om zijn moeder te verzorgen.

Broeder Carvalho gaat ervan uit dat als hij in harmonie is met de Geest, hij geleid kan worden.

„Het evangelie was voor mij het licht dat mij de weg wees. Ik begon mijn taak als man en vader te begrijpen.“

„Als ik geconfronteerd wordt met een moeilijk vraagstuk, bid ik tot de Heer en ontvang ik de hulp die ik nodig heb,” zo zegt hij.

Er was bijvoorbeeld eens een zeer ingewikkelde zaak waarin „ik geen idee had wat voor uitspraak ik moest doen. Ik kende de wet, maar ik was verward,” vertelt hij. Hij bad erover, en in zijn gedachten kwam één onderdeel van die wet heel duidelijk naar voren, wat duidelijk licht op de zaak wierp. Later noemde een advocaat het opmerkelijk dat de rechter dat punt zo duidelijk had opgemerkt. Broeder Carvalho zegt dat hij er absoluut zeker van is dat hij leiding van de Heer had ontvangen.

De leden van de Wijk Lissabon 2 kennen hem als rechter in een andere betekenis; hij is namelijk hun bisschop. Het is slechts één van de vele leidersfuncties die hij sinds zijn doop in 1979 heeft bekleed, tweemaal raadgever in een ringpresidium daarbij inbegrepen.

Toen de zendingen dat voorjaar voor het eerst op zijn deur klopten, leek hij niet bepaald het prototype van een toekomstige bisschop.

„Welke God?” antwoordde hij toen zij hem vroegen of hij in God geloofde. Het was niet dat hij ongelovig was, maar hij had verscheidene religies onderzocht en hij kon maar niet begrijpen waarom er zoveel verschillende ideeën waren over de Godheid. Toen de zendingen vertelden dat zij een boodschap hadden over Christus, was hij geroerd en luisterde.

„Ik geloof dat God mij door de jaren voorbereid heeft op het evangelie,” zegt bisschop Carvalho. Hij noch zijn vrouw geloofden in de leerstellingen van de heersende kerk in hun land; beiden waren op zoek naar de waarheid en waren klaar deze te ontvangen. Door zelfstudie was hij er al van overtuigd dat God een lichaam moest hebben. Ook was hij onder de in-

druk toen de zendingen hem onderwezen van de herstelling van de kerk van Jezus Christus met apostelen en profeten zoals in de dagen vanouds.

Voor sommigen zou het naleven van het woord van wijsheid in een wijnproducerend land als Portugal weleens problemen kunnen opleveren. Voor bisschop Carvalho was het helemaal geen probleem om dit, gelegenheidsdrinker als hij was, op te geven. Hij had altijd al geloofd dat het verkeerd was om te roken en hij vond het een voorrecht om het werk des Heren door het betalen van tiende te steunen.

Bisschop Carvalho kwam niet uit een hecht gezin, maar de kerk leerde hem hoe hij een betere vader en een betere echtgenoot kon worden. „Ik begreep mijn taak niet als vader. Soms kwam ik zo moe thuis van mijn werk, dat ik nergens meer oog voor had,” zo zegt hij. „Het evangelie was voor mij het licht dat mij de weg wees. Ik begon mijn taak als man en vader te begrijpen.”

Nu, zo zegt hij, zou hij zijn vele werk en kerktaken niet aankunnen zonder de steun van zijn vrouw en twee kinderen. Hij acht het een groot voorrecht geroepen te zijn als verzegelaar in de Zwitserse tempel, omdat tempelwerk zo belangrijk is. Hij werkt alleen in deze hoedanigheid wanneer hij samen met andere Portugese leden naar de Zwitserse tempel reist.

„Het evangelie is mijns inziens eenvoudig. Ik vind het een voorrecht om de Heer te dienen onder leiding van zijn geïnspireerde dienstknechten.” Een van zijn voornaamste doelstellingen als bisschop is wel om de leden de betekenis van het evangelie, namelijk het dienen van hun naaste, bij te brengen.

Hij weet door ervaring welke zegeningen wij kunnen ontvangen door het voorbeeld van de Meester te volgen. □

EN NAASTENLIEFDE

VERHEUGT ZICH NIET IN ONGERECHTIGHEID, DOCH VERHEUGT ZICH IN DE WAARHEID

Doel: De waarheid leren liefhebben, accepteren en er zich in verheugen.

Zowel de apostel Paulus als de profeet Mormon hebben dit gezegd: „En naastenliefde verheugt zich niet in ongerechtigheid, doch verheugt zich in de waarheid.” (Zie 1 Kor. 13:4-6; Moro. 7:45.) Wij weten dat er in deze sterfelijkheid „een tegenstelling is in alle dingen” (2 Ne. 2:11). Maar waarom noemen Paulus en Mormon *ongerechtigheid* als tegenpool van *waarheid*? Waarom schrijven zij niet „naastenliefde verheugt zich niet in ongerechtigheid, doch verheugt zich in *het goede*”?

De Schriften geven ons het antwoord hierop. In LV 93:37 kunnen we lezen, „Licht en waarheid verzeuken de boze” en in vers 39, „En de boze komt, en neemt door ongehoorzaamheid en wegens de overlevering hunner vadersen, licht en waarheid van de mensenkinderen weg”. In Deuteronomium 32:4 staat dat God is „een God van trouw, zonder onrecht, rechtvaardig en waarachtig”. Als ongerechtigheid voortwoekert, dan verkwijnt de waarheid; als waarheid bloeit, verliest ongerechtigheid zijn greep.

Door rechtvaardigheid en waarheid na te streven, ontvangen wij meer licht en waarheid (zie LV 93:28), en zullen wij meer op Christus gelijken. In de Schriften staat dat Christus „het Licht der waarheid is” (LV 88:6) en „De heerlijkheid Gods is intelligentie, of met andere woorden, licht en waarheid” (LV 93:36).

Als wij waarheid willen zoeken en ongerechtigheid mijden, moeten wij eerst onszelf aan een nader onderzoek onderwerpen. Staan wij onszelf toe naar televisieprogramma’s of films te kijken of boeken te lezen van twijfelachtige inhoud?

Kritiek kan ook een vorm zijn van verheuging in ongerechtigheid. Een vrouw maakte zich zorgen over haar gezinsleden, die de neiging hadden elkaar steeds te kritiseren. Die dag had haar tienjarige zoon zijn jongere broertje voor een „zacht ei” uitgemeakt, en haar man had hun eigen tieners als „onmogelijk” betiteld. Ze had zelf haar dochter de les gelezen met: „Waarom gehoorzaam je mij niet direct als ik je wat vraag? Kun je dan niks goed doen?”

De vrouw wist dat ze in haar eenzijdige verhoudingen binnen haar gezin niet kon veranderen. Maar ze

kon wèl veel doen door zich op die ene waarheid te concentreren dat ieder gezinslid een kind van God is dat recht heeft op respect en vriendelijkheid. Ze preees haar gezinsleden dus vaak. In het gezinsgebed dankte ze Vader in de hemel vaak voor hen allemaal en hun bijdrage aan het gezin. Ze probeerde zich positiever en minder kritisch op te stellen. Na een paar weken zag ze dat haar pogingen begonnen te werken. Gezinsleden waren minder negatief, en ze hadden geleerd elkaar meer behulpzaam te zijn.

Om ons in de waarheid te verheugen, moeten we voorzichtig zijn met de wijze waarop we dit toepassen. Roddelen of spreken over iemands zonden of tekortkomingen scheiden ons van God en kunnen ons er zelfs van weerhouden om onze liefde en aandacht te geven aan hen die het meeste nodig hebben.

Ouderling Dallin H. Oaks heeft eens gezegd, „Het is verkeerd om met een slechte bedoeling met feiten te komen, ook al zijn ze waar (. . .) Iemand die de aandacht op fouten van een broeder of zuster vestigt, ook al is het de waarheid, breekt daarmee diens reputatie af. Ook al is het waar, daarom zijn wij nog niet noodzakelijkerwijs gerechtigd om het maar te pas en te onpas aan iedereen te vertellen.” (*Ensign*, februari 1987, blz. 69.)

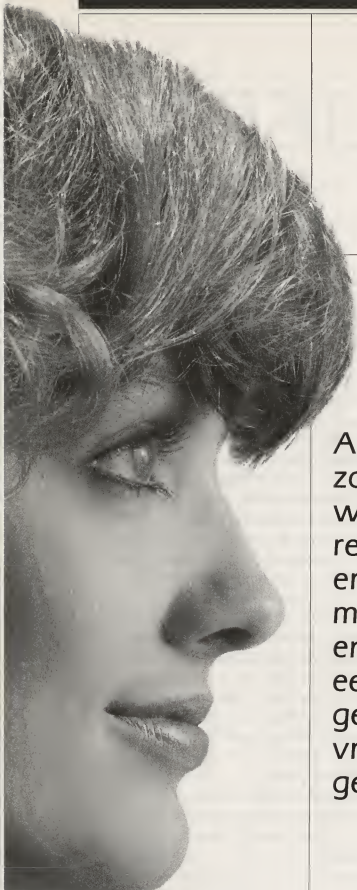
Naarmate wij waarheid aannemen, beginnen we meer op Christus te lijken en voelen we steeds meer naastenliefde, de reine liefde van Christus, voor al onze broeders en zusters. □

Suggesties voor huisbezoeksters

1. Bespreek hoe we ongerechtigheid kunnen vermijden, en hoe we ons in de waarheid kunnen verheugen.
2. Vertel over een ervaring waarbij u door middel van de waarheid iemand hielp of vraag de zuster die u bezoekt om een dergelijke ervaring te vertellen.

(Zie Hulpboek voor de gezinsavond, blz. 17-18, 290-293, 301-353.)

DE WET VAN KUISHEID

Als we zorgen dat we zedelijk rein blijven, ervaren we meer liefde en vrede en een diep gevoel van vreugde en geluk

President
Ezra Taft Benson

*Uit een toespraak gehouden
aan de Brigham Young
University, Provo (Utah).*

In deze bedeling herhaalde de Heer het gebod dat Hij op de berg de Sinai had gegeven: „Gij zult geen overspel bedrijven, *noch iets dergelijks doen*” (LV 59:6; cursivering toegevoegd). Sinds het begin van de wereld stelt de Heer een duidelijke en niet mis te verstane norm voor seksuele reinheid. Zij was, is en blijft onveranderd. Deze norm is de wet van kuisheid en geldt voor alle mensen – man en vrouw, oud en jong, rijk en arm.

De profeet Jakob vertelt ons in het Boek van Mormon dat de Heer behagen scheidt in de kuisheid van zijn kinderen (zie Jakob 2:28). Weten jullie dat, mijn broeders en zusters? De Heer is niet alleen tevreden; Hij *scheidt behagen* in kuisheid. Mormon onderwees zijn zoon Moroni precies hetzelfde toen hij schreef dat kuisheid en deugd „het liefste en kostbaarste boven alles is” (Moro. 9:9).

De wet van kuisheid is een beginsel van eeuwig belang. We moeten ons niet door de wereld laten beïnvloeden. We moeten naar de Heer luisteren en dan besluiten om onze voeten, zonder weifeling, te zetten op het pad dat Hij heeft uitgestippeld.

De wereld begint de gevolgen van haar veronachtzaming van de zedelijke normen al te oogsten. Om maar een voorbeeld te geven, functionarissen van de gezondheidszorg hebben gezegd dat als er niet vlug een geneesmiddel voor Acquired Immune Deficiency Syndrome (AIDS) wordt gevonden, dit een wereldepidemie zou kunnen worden die eerdere epidemieën als de pest, pokken en tyfus onbeduidend doet lijken.

In haar speurtocht naar oplossingen voor deze ziekte, die hoofdzakelijk door wijdverbreide homoseksualiteit begon, kijkt de wereld overal behalve naar de wet van de Heer. Er zijn vele medische instellingen, zowel van de staat als particuliere, die AIDS proberen te bestrijden. Ze vragen steeds meer geldelijke steun aan voor onderzoek. Ze sponsoren voorlichtingscampagnes. Ze stellen procedures in om de onschuldigen tegen besmetting te beschermen. Ze ontwikkelen behande-

HEID

lingen voor hen die al besmet zijn. Dit zijn belangrijke en noodzakelijke ontwikkelingen, en wij staan achter die inspanningen, maar waarom horen we zelden of nooit de oproep om tot de wet van kuisheid terug te keren, om deugd en trouw weer hoog in het vaandel te laten staan?

Tot onzedelijkheid verlost

Ik weet dat de meeste mensen in seksuele zonden vervallen omdat ze misleid zijn in hun pogingen om in hun menselijke behoeften te voorzien. Een ieder heeft behoefte aan liefde en erkenning, allen zoeken naar vreugde en geluk. Satan weet dit en verlost mensen tot onzedelijkheid door hun fundamentele behoeften naar de voorgrond te halen. Hij belooft plezier, geluk en bevrediging.

Dit is natuurlijk bedrog. Zoals de schrijver van Spreuken zegt: „Wie overspel pleegt met een vrouw, is verstandeloos; wie dit doet, richt zichzelf te gronde” (Spr. 6:32). Samuël de Lamaniet onderwees hetzelfde toen hij zei: „En gij hebt naar geluk gezocht door ongerechtigheid te bedrijven, wat in strijd is met de aard van die gerechtigheid, die in ons Groot en Eeuwig Hoofd is” (Hel. 13:38). Alma zei eenvoudigweg: „Goddeloosheid bracht nimmer geluk” (Alma 41:10).

Laat je niet door satans leugens misleiden. Onzedelijkheid brengt slechts kortstondig geluk. Je vindt geen vreugde in het verbreken van de wet van kuisheid. Het tegendeel is waar. Het zal misschien even leuk zijn. Een tijdlang lijkt alles geweldig. Maar al gauw loopt de relatie stuk. Schuldgevoelens en schaamte doen hun intrede. We worden bang dat onze zonden zullen worden ontdekt. We kruipen weg, we liegen en bedriegen. De liefde verkoelt. We worden bitter, jaloers, en boosheid en zelfs haat beginnen te groeien. Dit zijn allemaal natuurlijke gevolgen van zonde en overtreding.

De keerzijde is dat, als wij gehoorzaam zijn aan de wet van kuisheid en zorgen dat we zedelijk rein blij-

De Heer stelt een duidelijke en niet mis te verstane norm voor seksuele reinheid. Deze norm is de wet van kuisheid en geldt voor alle mensen – man en vrouw, oud en jong, rijk en arm.

Het besluit om een kuis en deugzaam leven te leiden hoeft maar een keer genomen te worden. Doe het nu, neem een rotsvast besluit dat nooit aan het wankelen kan worden gebracht.

ven, wij meer liefde en vrede ervaren, groter vertrouwen in en respect voor onze huwelijkspartner, sterkere verbondenheid met elkaar, en daardoor een diep gevoel van vreugde en geluk.

We mogen ons niet laten verleiden tot de gedachte dat deze zonden nietszeggend zijn of de gevolgen ervan niet zo ernstig.

Eén kuisheidsnorm

Een van de plechtigste uitspraken over kuisheid is die van Alma tot zijn zoon Corianton: „Weet gij niet, mijn zoon, dat deze dingen een gruwel in de ogen des Heren zijn; ja, uitgezonderd het vergieten van onschuldig bloed of het verloochenen van de Heilige Geest *de gruwelijkste van alle zonden?*” (Alma 39:5.) Weinigen onder ons zullen zich ooit schuldig maken aan moord, of tegen de Heilige Geest zondigen. Maar de wet van kuisheid wordt vaak verbroken, en toch staat deze zonde in de ogen van de Heer op hetzelfde vlak als de andere zonden die genoemd zijn.

Mijn geliefde broeders en zusters, leven wij in overeenstemming met deze teksten? Begrijpen wij goed hoe ernstig seksuele overtreedingen zijn? Wijzen wij voortdurend op de zegeningen die voortvloeien uit het onderhouden van deze wet? Ik zeg nogmaals, met alle profeten die mij zijn voorgedaan: voor deugzaamheid en kuisheid bestaat er maar één norm, en van een ieder wordt verwacht dat hij of zij zich eraan houdt. Wat de Heer tegen één zegt, zegt Hij tegen allen: „En gij moet voortdurend deugd en heiligheid voor Mij beoefenen” (LV 46:33).

Er is een oud gezegde: „Voorkomen is beter dan genezen.” Dat geldt zeker voor de wet van kuisheid. De eerste verdedigingsmuur die wij kunnen optrekken om ervoor te zorgen dat we zedelijk rein blijven is door onszelf erop voor te bereiden om verleidingen te weerstaan en te voorkomen dat wij in zonde vervallen.

Voor hen die rein en kuis zijn wil ik graag de volgende zes voorbereidende en preventieve stappen noemen, stappen die ervoor zullen zorgen dat je nooit in deze zonde verstrikt raakt:

1. Besluit nu om kuis te zijn.

Het besluit om een kuis en deugzaam leven te leiden hoeft maar een keer genomen te worden. Doe het nu, neem een rotsvast besluit dat nooit aan het wankelen kan worden gebracht. Wacht niet met besluiten tot je je in een twijfelachtige situatie bevindt. Besluit nu

2. Beheers je gedachten.

Niemand vervalt van de ene op de andere dag in onzedelijkheid. De eerste zaadjes van onzedelijkheid worden altijd in onze gedachten gezaaid. Als we onszelf

toestaan om laag-bij-de-grondse en onzedelijke gedachten te koesteren, is de eerste stap op weg naar onzedelijkheid al gezet. Ik waarschuw je vooral voor pornografie, een groot kwaad. Steeds weer horen wij van mensen die in ernstige overtredingen verstrikt zijn geraakt, dat de eerste stap op hun weg naar overtreding gezet werd met pornografisch materiaal. De Heiland onderwees dat als een man zelfs maar een vrouw aanzag om haar te begeren, of met andere woorden, als hij zijn gedachten niet meer in de hand hield, hij in zijn hart al overspeld met haar had gepleegd (zie Matt. 5:28; LV 63:16).

3. Bid voortdurend om de kracht om verleiding te weerstaan.

Wij staan allemaal aan verleiding bloot. Zij kan vele vormen aannemen en zich op allerlei manieren vermommen, maar de Heer Heeft ons de sleutel gegeven om haar te kunnen weerstaan. Hij zei tot de profeet Joseph Smith: „Bid altijd, opdat gij als overwinnaar uit de strijd te voorschijn moogt komen; ja, dat gij Satan moogt overwinnen, en dat gij moogt ontkomen aan de dienstknechten van Satan, die zijn werk ondersteunen” (LV 10:5). Elke dag moeten we de Heer vragen om ons voortdurend kracht te geven om verleidingen te weerstaan, met name verleidingen die de wet van kuisheid betreffen.

4. Bent u getrouwd, vermijd dan alle flirtation.

In sommige culturen vindt men het aanvaardbaar dat getrouwde mannen en vrouwen soms flirten met leden van het andere geslacht. Zogenaamde onschuldige afspraakjes worden gemaakt, of er wordt teveel tijd met elkaar doorgebracht. In alle gevallen wil men dit goedpraten door te zeggen dat dit natuurlijke uitingen van vriendschap zijn. Maar wat onschuldige plagerij of pret lijkt, kan heel gemakkelijk tot diepere gevoelens en zelfs tot ontrouw aan de huwelijkspartner leiden.

Men moet zich het volgende afvragen: Zou mijn echtgeno(o)t(e) het op prijs stellen als hij of zij wist dat ik hiermee bezig was? Zou een vrouw het fijn vinden als ze wist dat haar man met zijn secretaresse alleen was? Zou een man het op prijs stellen als hij zijn vrouw met een andere man zag flirten? Geliefde broeders en zusters, dit is wat Paulus bedoelde toen hij zei: „Onthoudt u van allen schijn des kwaads” (SV, 1 Tess. 5:22).

5. Bent u getrouwd, voorkom dan dat u alleen bent met leden van het andere geslacht.

Veel tragiek door onzedelijkheid begint wanneer een man en een vrouw alleen in het kantoor zijn, in de kerk, of in de auto. Aanvankelijk wilde men helemaal niet zondigen, of dacht men er niet eens aan. Maar de omstandigheden vormen een vruchtbare bodem voor verleiding. Van het ene komt het andere en al gauw

zijn de gevolgen tragisch. Het is veel gemakkelijker om zulke situaties vanaf het begin te voorkomen, zodat de verleiding geen kans krijgt de kop op te steken.

6. Zij die verkering hebben, plan zorgvuldig positieve en opbouwende activiteiten; voorkom dat je niets anders te doen hebt dan je geneugheid lichamelijk te laten blijken.

Dit is weer het beginsel dat je je leven moet vullen met positieve dingen, zodat het negatieve geen kans krijgt. Als jonge mensen langere tijd alleen zijn zonder specifieke geplande activiteiten, vullen zij vaak de tijd met lichamelijk contact.

Ik realiseer mij dat er misschien mensen zijn voor wie deze raad om zich voor te bereiden en te voorkomen al te laat komt. Misschien ben je al in de val van ernstige zonde gelopen. In dat geval blijft er geen andere keus over dan te genezen, dan je leven op orde te brengen en je van je zonden te bekeren. Ik zou je graag vijf belangrijke stappen aan de hand doen om weer zedelijk rein te worden.

1. Ga direct elke situatie uit de weg die je tot zonde verleidt of zou kunnen verleiden.

Toen Jozef samen met de vrouw van Potifar alleen thuis was, zou het gemakkelijk zijn geweest om aan haar avances toe te geven; hij had haar per slot van rekening niet aangemoedigd, hij was haar dienstknecht, zij zou zich gekwetst voelen als hij haar afwees. Had hij zo geredeneerd, dan zou hij gemakkelijk tot zonde zijn vervallen. Wij kunnen van zijn reactie leren. De Schrift zegt: „Maar hij liet zijn kleed in haar hand achter, vluchtte en liep naar buiten” (Gen. 39:12, cursivering toegevoegd).

Hij vluchtte en liep naar buiten. Broeders en zusters, als jullie je in een situatie bevinden waar je zedelijke reinheid wordt of zou kunnen worden aangetast, volg dan Jozefs voorbeeld. Vlucht weg. Je kunt je niet afdoende bekeren en tegelijkertijd in zonde blijven.

2. Smeek de Heer om kracht om te kunnen overwinnen.

Een van satans meest effectieve tactieken om hen die hij tot zonde heeft verleid in zijn macht te houden, is hen in te fluisteren dat zij niet waardig zijn om te bidden. Hij zal je wijsmaken dat je Hemelse Vader zo boos op je is dat Hij je gebeden nooit zal verhoeren. Dit is een leugen, en hij zegt dat om ons te misleiden. De macht van de zonde is groot. Als wij ervan los willen komen, hebben we een grotere kracht nodig dan wij zelf bezitten.

Onze Hemelse Vader wil niets liever dan je helpen de zonde te ontvluchten. Ga tot Hem. Blijfd je zonde, beken je schaamte en schuld, en smeed om zijn hulp. Hij heeft de macht om je te helpen om te overwinnen.

3. Laat je priesterschapsleiders je helpen om de zonde recht te zetten en stel je weer open voor het gezelschap van de Heer.

Bepaalde zonden zijn zo ernstig dat ze je lidmaatschap van de kerk in gevaar brengen. Seksuele overtredingen behoren tot deze categorie (zie LV 42:24).

Volledige bekering van zulke zonden vereist van ons dat wij ze niet alleen belijden en met de Heer in het reine komen, maar dat we dit ook met de kerk doen. Dit gebeurt door de juiste priesterschapskanalen. De bisschop en de ringpresident zijn door openbaring als wachters over de kerk en als rechters in Israël aangesteld.

Hoewel alleen de Heer zonden kan vergeven, spelen de priesterschapsleiders een essentiële rol in het bekeringsproces. Zelfs als wij onder censuur gesteld of geëxcommuniceerd zijn, is dit toch de eerste stap op weg naar volledige bekering, en hoe vlugger je begint, hoe sneller je de vrede en vreugde van het wonder der vergeving zult ervaren.

4. Drink aan de goddelijke bron en vul je leven met positieve krachtbronnen.

Het is niet genoeg om maar te proberen de zonde te weerstaan of ons leven van zonde te reinigen. We moeten ons leven vullen met rechtschapenheid. We moeten dingen doen die ons geestelijke kracht geven.

Ik bedoel dingen als onszelf in de Schriften verdiepen. Als wij dagelijks de Schriften lezen en bestuderen, wordt ons leven met een kracht vervuld die nergens anders gevonden kan worden. Nog een krachtbron is ons dagelijks gebed. Gericht vasten voor kracht en speciale zegeningen kan ons bovennormale sterkte geven. Christelijke dienstbaarheid, de kerkdiensten bezoeken, werken in het koninkrijk – dit alles draagt bij tot de opbouw van onze kracht en macht.

We moeten meer doen dan alleen maar de negatieve invloed verwijderen. We moeten er rechtschapen handelingen voor in de plaats zetten die ons de kracht en het doorzettingsvermogen geven om te leven zoals we moeten leven.

5. Bedenk dat je door volledige bekering weer rein kunt worden.

Moroni leerde: „En wanhoop komt tengevolge van ongerechtigheid” (Moro. 10:22). Zij die verstrikt zijn geraakt in onzedelijkheid ervaren misschien op dit moment de vernietigende gevolgen van wanhoop. Maar er is een uitweg.

Voor hen die het vereiste offer willen brengen door zich te bekeren is er een zekere belofte. Je kunt weer rein worden. De wanhoop kan worden weggenomen. Vergeving en vrede worden jouw deel.

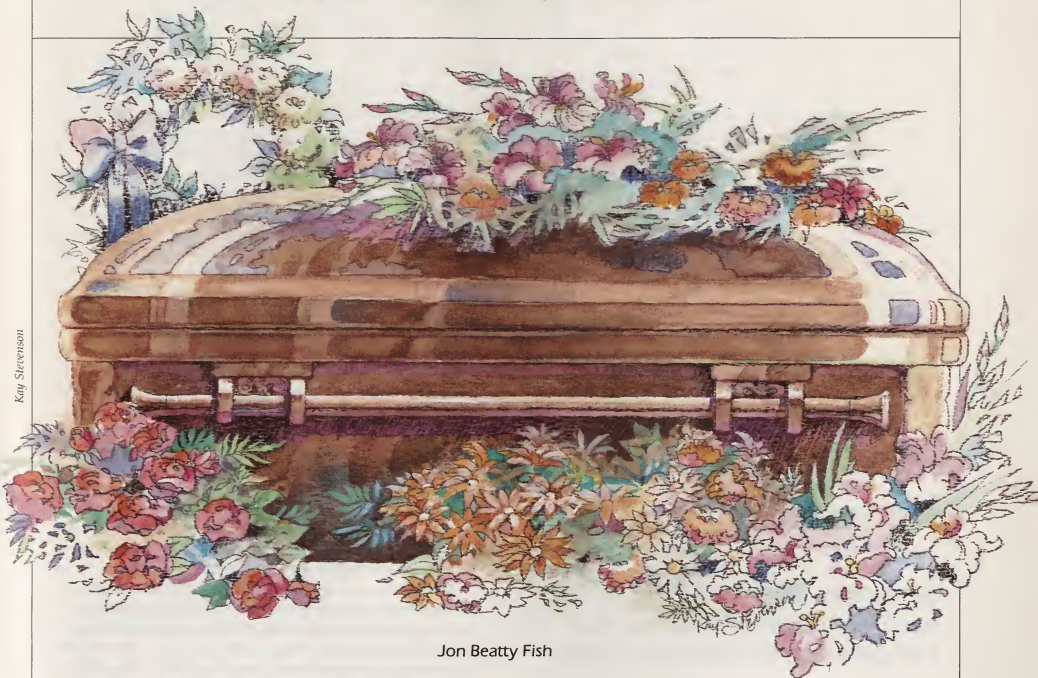
De woorden die de Heer bij monde van Jesaja sprak zijn waar: „Komt toch en laat ons tezamen richten, zegt de Here; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol” (Jes. 1:18).

Ook in onze bedeling sprak de Heer met dezelfde duidelijkheid: „Ziet, hij die zich van zijn zonden heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en ik, de Here, gedenk ze niet meer” (LV 58:42).

Zoals ik al eerder zei over de wet van kuisheid, „voorkomen is beter dan genezen”.

Mijn geliefde broeders en zusters in het evangelie, onze Hemelse Vader wil maar één ding en dat is dat wij gelukkig zijn. Hij zegt ons alleen die dingen die ons vreugde brengen. De wet van kuisheid is één van de zekerste beginselen voor het verkrijgen van die vreugde. Ik bid van ganser harte dat je in alle ernst zult nadenken over de vreugdevolle dingen die voortvloeien uit het onderhouden van deze wet én over de tragische gevolgen van het overtreden ervan. □

ALS EEN VRIEND STERFT

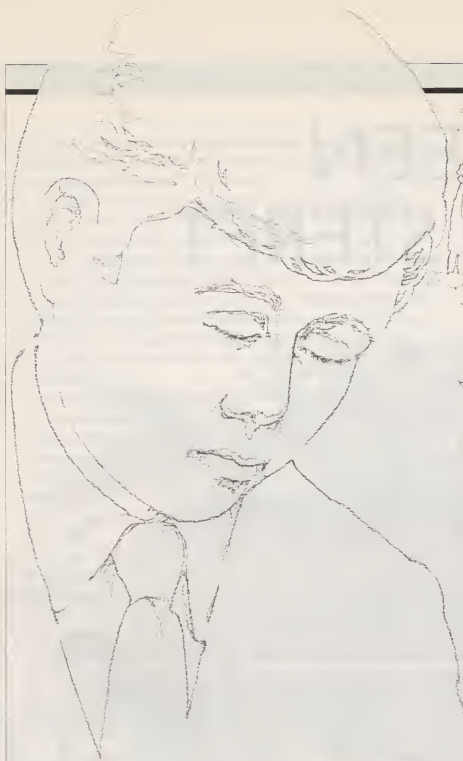
Jon Beatty Fish

Kortgeleden sprak ik op de begrafenis van een twaalfjarige jongen. Andrew was nog maar pas tot diaken geordend. Het was een fijne jongen en zijn vrienden kwamen overal vandaan om zijn begrafenis bij te wonen. Meer dan de helft was geen lid van de kerk en had met hem op school gezeten, met hem gevoetbald of met hem aan projecten in de gemeenschap gewerkt. Andrew had nog een oudere en een jongere broer.

Het sterven van een jonge tiener komt meestal onverwacht. Soms komt er geen enkele waarschuwing vooraf. Andrew speelde in een hol dat de jongens in de duinen hadden gegraven. Dit was ingestort en hij

was gestikt. Zijn neefjes en andere vriendjes hadden uit alle macht geprobeerd hem uit te graven. Het was een vreselijk tragische ervaring voor hen allen geweest, waaronder zijn oudere broer die ook gedeeltelijk bedolven was geraakt. U kunt zich voorstellen hoe erg de ouders geschokt waren.

Terwijl Andrews familie en vrienden bij de baar kwamen staan, had één van zijn vrienden, Ryan, het erg moeilijk. Ik hoorde dat Ryan en Andrew bijna drie jaar voetbalmaatjes waren geweest. Ryan was geen lid van de kerk, maar kwam wel uit een fijn christelijk gezin. Met zijn dertien jaar had hij nog nooit de dood van zo dichtbij meegemaakt, laat staan een goede vriend of

Je staat er meestal niet bij stil dat een vriend kan overlijden, maar als het gebeurt kun je troost vinden

iemand van wie je houdt verloren.

Hij huilde hoorbaar. Hij was een dierbare vriend kwijtgeraakt. Zijn vader troostte hem en drukte hem tegen zich aan. Andrews vader probeerde hem ook te troosten, maar hij was ontoestbaar. Zijn vriend te moeten verliezen was voor hem ondraaglijk.

Deze gebeurtenis herinnerde mij aan een gelijksoortige ervaring die ik zelf had meegemaakt. Bijna dertig jaar geleden was Peter mijn beste vriend. We deelden bijna alles samen, ook speelgoed, huisdieren en eten. Toch waren we in vele opzichten nogal verschillend. Hij was blond en klein van stuk, net als zijn vader. Ik was langer, mager en donker, net als mijn vader. Hij hield van vanilleijs, ik van chocoladeijs.

We hadden een grote hut gebouwd in het zand en de rotsen van een dichtbijzijnd riviertje. Het was een prachtig plekje om van die kleine blauwe razendsnelle hagedisjes te vangen. Peter en ik waren de beste hagedissenvangers van de buurt. We konden het nog beter dan mijn twee oudere broers.

We waren ongeveer tien jaar toen ik hoorde dat Peter met een hartafwijking geboren was. Hij had astma en hoestte en piepte daardoor vaak, maar dat hield ons niet van het spelen af. Ik had nooit geweten dat zijn gezondheidsprobleem ernstig was, hij klaagde er ook nooit over.

Al die tijd hadden zijn ouders gewacht tot hij oud en sterk genoeg was om een hartoperatie te doorstaan. Uiteindelijk meenden de doktoren dat zij niet langer konden wachten, dus zijn ouders lieten hem in een ziekenhuis in de grote stad opnemen.

Hij schreef me en vertelde dat hij al een rondleiding door het ziekenhuis had gehad en alles had gezien,

ook de operatietafel en de ziekenzaal. De doktoren wilden dat hij alles zou zien, zodat wanneer hij bij zou komen, hij niet bang zou zijn.

Enkele dagen later onderging Peter een acht of tien uur durende operatie. Hij overleed op de operatietafel.

Ik was diep geschokt toen ik het nieuws hoorde. Ik kon het niet geloven. Ik had trouw en vurig gebeden dat hij mocht genezen. Ik dacht dat mijn gebeden niet waren verhoord. Met een gebroken hart ging ik na de begrafenis voor de laatste keer terug naar onze hut aan de rivier. Het enige wat ik deed was een paar stenen opzij drukken waardoor de hut instortte. Waarschijnlijk dacht ik dat ik door iets wat aan Peter herinnerde te vernielen, mijn afschuwelijk verdriet kwijt kon raken.

Later zou ik erachter komen dat zulke gevoelens heel normaal waren. Ik hield van Peter. Ik zou hem missen. Dat is een natuurlijk instinct, en er is niets verkeers aan.

We zullen Andrew ook missen. Dat hoort eenmaal bij het leven. God zou nooit willen dat wij een dierbaar iemand die veel voor ons betekend heeft zo maar vergaten. De Schriften zeggen ons: „Gij moet zo in liefde te zamen leven, dat gij het verlies van hen, die sterven, moet bewenen“ (LV 42:45).

Een maand lang dacht ik iedere dag aan Peter. Toen kreeg ik het druk met andere vrienden, en al gauw dacht ik maar zo nu en dan aan hem. Na zo'n tien jaar ontdekte ik dat ik soms maanden lang niet aan onze vriendschap dacht. Maar ik merkte dat als ik aan hem dacht, al die fijne gevoelens voor hem weer boven kwamen.

Ongeveer twee jaar geleden, bijna dertig jaar na Peters dood, droomde ik dat ik op zakenreis was en dat ik in mijn auto op de snelweg langs de zee reed. Ik denk dat ik in het noorden van Californië was.

In mijn droom bewonderde ik het prachtige kustlandschap en luisterde ik naar de autoradio.

Plotseling, in mijn droom, kwam aan de andere kant van de weg Peter mij tegemoet. Hij was volwassen, maar ik herkende hem meteen.

Snel stopte ik, stapte uit en rende op hem af. We omhelsden elkaar en dansten van vreugde als twee kleine

jongetjes. We stonden met de armen om elkaar heen geslagen, de machtige oceaan als achtergrond, en vijf-tien minuten spraken we intensief met elkaar.

Zonder ook maar een woord te reppen over zijn dood of iets te zeggen als „wat is het fijn om je weer te zien na al die jaren,“ zei hij tenslotte tegen mij: „Nou, ik moet er weer vandoor.“

Ik voelde en ik wist dat dat waar was en vroeg: „Waar ga je dan heen?“

„Ik moet nog wat dingen doen,“ zei hij eenvoudigweg. Ik wist dat ik niet verder moest vragen. Hij moest bezig zijn met de dingen van zijn Vader. Dat voelde ik in mijn hart. En dat geldt ook voor Andrew.

Ik herinner me nog steeds hoe heerlijk het was om Peter na al die jaren in die droom te zien, hem te omhelzen, en met hem te praten. De Geest gaf getuigenis dat ik Peter eens wéér zal ontmoeten en dat die ontmoeting net zo fijn en natuurlijk zal zijn als in die prachting droom.

Terwijl ik bij Andrews begrafenis op het spreekgestoelte stond, gaf de Geest mij in dat ik Ryan moest zeggen dat de dood niet het einde van alles is en dat onze gevoelens van liefde en vriendschap voorbij het graf reiken.

Ik meende te zien dat Ryan wat meer rechtop ging zitten. Zijn ogen werden wat droger, en ik dacht zelfs te zien dat hij instemmend knikte. Het leek alsof ik met mijn geestelijke ogen zag hoe Ryan door de Heilige Geest geraakt werd.

Het verlies van een vriend verwerken is nooit gemakkelijk. Maar de kennis van het evangelie is een grote troost. We weten dat het leven na de dood verder gaat en dat er belangrijk werk gedaan moet worden door hen die ons zijn voorgegaan. En de tijd heelt de wonden van hen die achterblijven.

Blijf standvastig, jonge mensen. Doe wat goed is en blijf bidden. Jullie zullen je vriend weer zien. En sneller dan je denkt. Het verlies zal niet gemakkelijk voor je zijn, maar God zal je troosten en de pijn zal na verloop van tijd weggaan. De dag komt spoedig dat je met vreugde terugdenkt aan de tijd die jullie samen doorbrachten. Dat is de belofte van het plan van zaligheid.

□

MORMOONSE BOODSCHAP

GERODDEL

GEEF HET NIET DOOR

WIJ
ZIJN
ZIJN

GETUIGEN

Ouderling Waldo P. Call van het Eerste Quorum der Zeventig

De Heer zei tot zijn apostelen in Jeruzalem: „Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des

De Heer zegent ons altijd als wij gehoorzamen. Maar Hij zegent ons op zijn manier.

Gij zult mijn getuigen zijn [. . .] tot het uiterste der aarde (Handelingen 1:8).

Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb" (Matt. 28:19). In onze tijd heeft Hij gezegd: „Gaat heen in de gehele wereld, predikt het evangelie tot ieder schepsel, en handelt met het gezag, dat Ik u heb gegeven, en doopt in de naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes" (LV 68:8). De Heer heeft bij monde van de profeet Spencer W. Kimball gezegd dat iedere jongeman op zending behoort te gaan, en dat hij beter voorbereid moet zijn. De Heer heeft ons bij monde van president Ezra Taft Benson gezegd ons beter voor te bereiden door iedere dag in het Boek van Mormon te studeren.

Sergio was een jongeman die op zending wilde gaan. Hij studeerde aan een universiteit, 300 kilometer van huis. Hij kwam regelmatig thuis om met zijn bisschop en ringpresident te spreken. Hij voelde zich niet waardig om op zending te gaan. Hij zei dat zijn gedachten niet rein waren; hij zag en hoorde teveel dingen op de universiteit die verkeerde gedachten opriepen. Sergio werd aangespoord om iedere morgen, voordat hij naar school ging, in het Boek van Mormon te lezen. Dit deed hij, en na een paar maanden was hij in staat om zijn gedachten te beheersen. Zowel hij als zijn leiders vonden dat hij nu op zending kon gaan. Hij ging en vervulde een uitstekende zending.

Jullie kerkleiders zijn, net als jullie ouders, altijd bereid om jullie te helpen bij de voorbereiding. De ouders van een zekere jongeman spoorden hem aan om kieskeurig te zijn in het luisteren naar muziek. Met zijn gezin luisterde hij naar een toespraak van ouderling Boyd K. Packer over het kiezen van goede muziek. Hij ging naar zijn kamer, bekeek al zijn platen, bracht een grote stapel naar de vuilnisbak, brak ze en gooide ze weg. Door het beginsel gehoorzaamheid toe te passen bereidde deze jongeman zich erop voor een goede zending te vervullen.

Na zijn veertigdaagse bediening die volgde op zijn opstanding, zei Jezus vlak voor zijn hemelvaart tot zijn discipelen: „En gij zult mijn getuigen zijn te Jeruzalem en in geheel Juda en Samaria en tot het uiterste der aarde" (Hand. 1:8). Wij die vandaag de dag zijn discipelen zijn, wij die zijn priesterschap dragen, zijn zijn getuigen; wij moeten van Hem getuigen, van zijn opstanding, van zijn kerk, van zijn profeten en aposte-

len, want „de stem des Heren is tot alle mensen gericht en er is niemand, die zal ontkomen; en er is geen oog, dat niet zal zien, noch een oor, dat niet zal horen, noch een hart, dat niet zal worden doordrongen. (. . .) En de waarschuwend stem zal tot alle mensen zijn gericht, bij monde van Mijn discipelen, die Ik in deze laatste dagen heb gekozen” (LV 1:2, 4).

Na zijn verblijf in Jeruzalem verscheen Jezus in Amerika en verklaarde aan het volk de reden van zijn komst naar deze aarde. „Ik kwam in de wereld om de wil van Mijn Vader te doen, omdat Mijn Vader Mij gezonden heeft” (3 Ne. 27:13). Hij was het voorbeeld. We lezen in Abraham 3:25: „En wij zullen hen hiermee beproeven om te zien of zij alles zullen doen wat de Here, hun God hun ook zal gebieden.” De Vader en de Zoon hebben nu bij monde van hun profeten aan een ieder van jullie gevraagd om het evangelie te prediken en om in de wereld een getuige te zijn voor Jezus Christus.

Door naar de aarde te komen gaf de Heiland ons het allergrootste voorbeeld van gehoorzaamheid. Hij onderwees de Nephieten: „En Mijn Vader heeft Mij gezonden opdat Ik aan het kruis zou worden verheven, (. . .) opdat Ik (. . .) alle mensen tot Mij mocht trekken, en zoals Ik door de mensen was verheven, de mensen door de Vader zouden worden verheven om voor Mij te staan en volgens hun werken te worden geoordeeld” (3 Ne. 27:14). Wij als kerk nu hebben tot taak, zoals Alma junior zei, om de wereld te vertellen „dat heel het mensdom, mannen en vrouwen, alle natiën, geslachten, talen en volkeren moeten worden wedergeboren” (Mos. 27:25). Ze moeten het evangelie horen en het navolgen, want „niets onreins kan Zijn koninkrijk ingaan” (3 Ne. 27:19). Dus we moeten ons bekeren, geloof hebben in de Heer Jezus Christus, gedoopt worden om de gave van de Heilige Geest te ontvangen, en volharden tot het einde.

Soms denk je misschien dat dit werk niets voor jou is, of dat je niet capabel genoeg daarvoor bent. Denk eens aan Nephi (zie 1 Ne. 3:5-7). Mopper niet, of denk niet dat het moeilijk is; de Heer heeft je geroepen en Hij zal de weg openen. Of denk eens aan Henoch, die, toen de Heer hem riep, antwoordde: „Ik ben slechts een jongen, en alle mensen haten mij. Want ik ben

zwaar van tong. (. . .) En de Heere zeide tot Henoch: Ga heen en doe, gelijk Ik u geboden heb” (Moz. 6:31-32).

Carlos Agüero uit Mendoza (Argentinië), werd op zending geroepen naar Parijs. Hij was zelden of nooit van huis weg geweest. Hij sprak geen Frans. Maar net als Nephi mopperde hij niet en ging. Toen hij in Frankrijk aankwam, bleek dat zijn zendingspresident geen Spaans sprak.

Geen enkele zending sprak Spaans; ze spraken alleen Engels en Frans. Ouderling Agüero sprak geen Engels. Bij alle zoneconferenties en instructies werd Engels gesproken. Alle andere gesprekken werden in het Frans gevoerd. Carlos studeerde, hij bad, hij huilde, en smeekte de Heer hem te helpen, en vroeg zijn zendingspresident en collega's om hulp. Het duurde maanden, maar hij leerde Frans en Engels. Hij vervulde een eervolle zending. Nu hij weer terug is in Mendoza, gebruikt hij zijn Engels vaak in de kerk of voor zijn werk.

De Heer zegent ons altijd als wij gehoorzamen. Maar Hij zegent ons op zijn manier. Denk eens aan Jozef, de jongeman die werd verkocht en naar Egypte werd gebracht. Hij had dromen gehad en vertelde die aan zijn broers en ouders. Zijn broers werden kwaad op hem vanwege zijn dromen en later verkochten ze hem aan reizigers. Eenmaal in Egypte werkte hij aan het hof van Potifar. Hij weerstond de avances van diens vrouw, werd vals beschuldigd en in de gevangenis geworpen (zie Gen. 39). Werd hij gezegend? We worden zeker gezegend als we zijn geboden onderhouden. Jozef werd uiteindelijk de tweede man in het rijk van Potifar en kon zijn familie van de hongerdood redden (zie Gen. 41-42). En boven alles, hij verwierf het eeuwige leven, „de grootste gave van alle gaven van God” (LV 14:7).

Wij zullen ook gezegend worden met het eeuwige leven als wij zijn geboden onderhouden. En ons wordt geboden om heen te gaan in de gehele wereld: „Predikt het evangelie tot ieder schepsel, en handelt met het gezag, dat Ik u heb gegeven, en doopt in de naam des Vader, en des Zoons, en des Heiligen Geestes. En hij, die gelooft en wordt gedoopt, zal zalig worden” (LV 68:8-9). □

HET EMBLEEM

„Ga je naar de Brigham Young University omdat ze daar een goed golfteam hebben of omdat je gelooft in de leerstellingen die ze verkondigen?”

Debbie Bliss Fordham

Terwijl ik in het vliegtuig mijn zitplaats innam, zag ik dat de jongeman naast mij een embleem van de Brigham Young University op zijn jas had zitten. Ik wist dat die naam bij „een van die religieuze scholen” hoorde.

Hoewel ik mijn hele leven actief in allerlei kerken was geweest, was het eigenlijk maar sinds kort dat ik de behoefte voelde om te weten of Jezus Christus werkelijk de Zoon van God was of slechts een grote leermeester wiens leven aangedikt was door zijn volgelingen. Gedurende mijn zoektocht was ik begonnen ernstig te bidden en de Bijbel met een oprechte bedoeling te lezen. De Heilige Geest had mijn hart twee maanden tevoren geraakt en mij ervan overtuigd dat Jezus werkelijk de Christus was.

Onmiddellijk raakte ik teleurgesteld in de kerk die ik bezocht. Een dominee van die kerk had mij eens verteld dat het er niet toe deed of Jezus Christus had bestaan. Wat telde was zijn voorbeeld en te leren elkaar lief te hebben. Nu ik wist dat Christus geëld had en gestorven was voor mij, leek deze zienswijze mij nietszeggend toe en begon ik naar wegen te zoeken om meer over Christus en zijn bedoelingen met mij te leren.

Mijn buurman in het vliegtuig en ik raakten aan de praat en ik hoorde dat hij naar een golftoernooi voor amateurs ging. We spraken over golf en zijn ambitie om professioneel golfspeler te worden.

Uiteindelijk kon ik het niet laten om hem over zijn geloof te vragen.

„Ga je naar de Brigham Young University omdat ze daar een goed golfteam hebben of omdat je gelooft in de leerstellingen die ze verkondigen?” vroeg ik. Hij glimlachte en zei dat ze inderdaad een goed golfteam hadden, maar dat hij er ook trots op was om mormoon te zijn.

„Zeg eens,” vroeg ik, „geloven mormonen in Jezus Christus?” Geduldig legde hij uit dat de echte naam van de kerk De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen was. Ook getuigde hij dat de Heer zijn kerk door hedendaagse profeten leidt.

Ik wilde graag meer weten en stelde veel vragen. Ik wilde graag weten of de doorsnee mormoon lid was omdat het familietraditie was of omdat hij een getuigenis bezat van Jezus Christus. Het werd mij al gauw duidelijk dat deze jongeman ook aan zelfonderzoek had gedaan en een getuigenis bezat van Jezus Christus.

Gedurende mijn studie van de Schriften was ik een paar dingen tegengekomen die verloren leken te zijn gegaan – tenminste bij de kerken die ik had bezocht. Ik besloot hem ook daarover te ondervragen. „Geloven jullie in de gave van de Heilige Geest door middel van handoplegging?” vroeg ik.

Hij keek mij ongelovig aan. „Waar ter wereld hebt u dat vandaan?” vroeg hij.

„Uit de Bijbel,” antwoordde ik.

„Zeker geloven wij in die gave,” gaf hij mij ten antwoord. Vervolgens vertelde hij mij over de herstelling van het priesterschap.

Jammer genoeg moest het vliegtuig bijna landen, en ik had nog wel een paar honderd vragen.

„Als u wilt,” zei hij, „kan ik een paar zendelingen van de kerk sturen om u meer te vertellen.”

Natuurlijk kwamen er een paar geweldige zendelingen langs en ik werd spoedig gedoopt. Nu, zes jaar later, ben ik dankbaar voor die jongeman in het vliegtuig met dat embleem op zijn jas, zonder welke ik de ware kerk van de Heiland niet had gevonden. □

Debbie Bliss Fordham, huisvrouw, is lid van de Wijk Florence in de Ring Florence South Carolina.

LDS CHURCH
TRANSLATION DIVISION
LIBRARY

OCT 28 1988